

အချစ်နဲ့စွန့်စားသန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

ကွန်းခိုရာမဲ့ နှလုံးသား

ညွှတ်မှုန်စာပေ

BURMESE CLASSIC

၂၀၁၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ၀၀၀၀ အကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၅၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစာမွန်စာပေ) (၀၀၇၇၃)
အမှတ် (၃၀)၊ မလ္လာကုန်းလမ်း
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့်ပျက်နှာပုံနှိပ်သူ - ဦးသက်လွင် (၀၀၆၅၁)
သစာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (၀၁+၀) ရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ကွန်ပျူတာ - ယန်အိစ်
- ပြန်ဆိုရေး - သစာမွန်စာပေ
- စာအုပ်ချုပ် - သစာမွန်

၈၉၅.၈၃

ရွှေဘဝင်
ကွန်းစိုရမဲ့နှလုံးသား / ရွှေဘဝင် - ရန်ကုန်
သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၆။
၂၂၂ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
(၁) ကွန်းစိုရမဲ့နှလုံးသား။

အခန်း ၂၀၂

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကျော်ဇောကျော့မောင် ကျွန်မ လှရဲ့လား”

“ကွာ...”

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်မှ သူ့ကိုယ်လုံးလေးကို ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်ရှေ့တွင် တစ်ပတ်လှည့်ပြလိုက်ပြီး တင်ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်အောင် ခါးလေးကိုကော့ကာ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ထားရင်း...

“အသက်(၄၀)နီးပါးရှိနေပေမယ့် တင့်တင့်တို့အလှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖမ်းစားလို့ရနိုင်ပါသေးတယ်”

ဒေါ်တင့်တင့် ပြောနေလုပ်နေပုံကို ဦးကျော်ဇောကျော့ မောင်နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး သောက်လက်စ အရက်ကို ဆက်ပြီးသောက်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုတုန်း အိမ်ဦးနတ်ကြီးရဲ့ စကားလေးဘာလေး ပြောပါဦး”

ဒေါ်တင့်တင့် တင်ပါးဖြင့် တိုက်ပြီးမေးလိုက်တော့မှ...

“မင်းကွာ မရှက်တတ်တော့ဘူးလား?”

“ဘာပြောတယ် မရှက်တတ်တော့ဘူးလား.. ဟား ဟား ဟား”

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် ခြောက်ကပ်သော ရယ်သံဖြင့် ရယ်နေခြင်းကြောင့် ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် ပိုပြီး စိတ်တို သွားလေသည်။

“ဒီစကားလေးကို ထပ်ပြီးပြောပါဦး တင့်တင့် ယောက်ျား ကြီးရဲ့၊ ကိုယ့်ယောက်ျားပေါ်မှာ မိန်းမဖြစ်သူက ဘယ် လောက်လှသလဲဆိုတာကို မေးနေတာ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ၊ ရှင်က အနှစ်(၃၀)လောက် ပေါင်းသင်းခဲ့ရတော့..အင်းလေ.... နွားအိုကြီးက မြက်နုတွေပဲ စားနေရတော့ မြက်ရင့်ရင့်တွေဆို စားဖို့ သွားမကောင်းတော့ဘူးပေါ့ ဖြစ်ရလေရှင်ရယ်”

“တင့်တင့်...တော်စမ်းကွာ”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်အရက်ခွက်ကို စားပွဲတွင် ဆောင့်ချပြီး

“အရက်သောက်ရတာ ဇိမ်မတွေ့လိုက်တာ”

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် ဇိမ်တွေ့မလဲ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဟိုပွတ်ဒီပွတ်ပြီး သွားရည်တဖြားဖြားနဲ့ သောက်တဲ့အရက်ပဲ ဇိမ်တွေ့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခွမ်း....”

“တယ်...ဒီမိန်းမတော့ ငါလက်ပါတော့မယ်”

အရက်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်တွင် ပေါက်ခွဲလိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မ အသားကို ထိရဲရင် ထိကြည့်လိုက် ရှင်းလုပ်ရပ်

တွေကို တစ်နိုင်ငံလုံးကြားအောင်အော်ပစ်လိုက်မယ်... တင့်တင့်တို့က သည်းခံရင် သူများထက် သည်းခံတယ်၊ သည်းမခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်အပေါ်ကိုသစ်ရွက်ကျတာတောင် မရဘူး၊ ရှင်ထိကြည့် လိုက်လေ၊ ကိုယ့်ကျတော့ အပြင်မှာ ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ် ပွေချင်တိုင်း ပွေနေတာ မရက်တတ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် စကားသံတွေက ဘေးမှ တိုက်ဆီသို့ လျှံ ထွက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် ဆက်ပြီး သည်းခံ ရှိမရနိုင်အောင် ဖြစ်သော်လည်း တင့်တင့်ကို လက်ပါဖို့ သူ့မှာ သတ္တိ မရှိပေ။

“မင်းက ငါ့ကိုတော့ ပြောနေပြီး၊ မင်းကျတော့ တကယ့် သူတော် ကောင်းမကြီးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မက ရှင်လိုပေါက်ကရ လုပ်နေတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ပြီး မေးကြည့်လိုက်ဦး”

“မေးကြည့်စရာမလိုဘူး၊ တင့်တင့်တို့က အချိန်မရွေး မှတ် ကျောက်အတင်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင်သဘောပေါက်ထား”

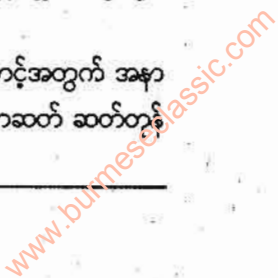
“မင်းသတင်းတွေကို ငါမကြားဘူးများ မှတ်နေလား”

“အံ့မာ လုပ်စမ်းပါဦး ဘာသတင်းတွေများကြားထားလို့လဲ”

“မင်းနဲ့ ဟိုချာတိတ် စည်သူမောင် သတင်းလေ”

“ဘာရှင်...ကိုယ့်သားအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ သူနဲ့ ရှင်က စွပ်စွပ် ခွဲခွဲ”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်စကားသည် ဒေါ်တင့်တင့်အတွက် အနာ ပေါ်သို့ တုတ်ကျသလို ဖြစ်သွားပြီး အသားတွေပင် တဆတ် ဆတ်တုန်

နေလေသည်။

“ကဲ...ပြောစမ်း... ရှင်က ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ”
“မင်းကွာ”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် အင်္ကျီကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သောကြောင့် ကြယ်သီးမှာ ပြုတ်ထွက်ပြီး ရင်ဘတ်ဟပြီ ဖြစ်သွားသည်။

“အေး... ဒီလောက်သိချင်ရင်ပြောမယ်၊ မင်းနဲ့စည်သူမောင် ဆိုတဲ့ ချာတိတ်နဲ့ တွဲသွားတဲ့လာစုပ်နေတာကို မြင်တဲ့သူတွေက မြင် တယ်ကွ၊ ငါနားနဲ့မဆန့်အောင်ကြားနေရတာ”

“ဘာ...”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်သည် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်၏ နိုင်ကွက် ကိုပြောချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းလုပ် ထားလိုက်သည်။

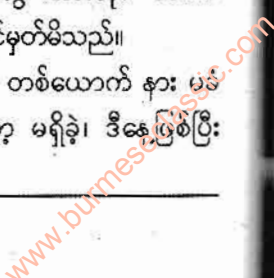
“ရှင့်ကို ဘယ်ယောက်ဖတွေက ချောက်တွန်းတာလဲ...ရှင်နော်”

မိဘနှစ်ပါးပြောဆိုနေသော စကားသံ ဆူဆူညံညံတွေက ပန်းမှုံခင်နားထဲသို့ မီးပြင်းစတွေနှင့် ဝင်ရောက်လာ သလိုပင်။

မိဘနှစ်ပါးခုလို အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုတွေကို ကြားခဲ့ရ သည်မှာ ပန်းမှုံခင်ဘဝတွင် ခုမှမဟုတ်၊ ပန်းမှုံခင်လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ် ကတည်းက ကြားနေရသော စကားသံများဖြစ်သည်။

အဖေနှင့်အမေ၏ ခုလို မသတိစရာစကားတွေ ကြားနေရသော ပန်းမှုံခင်အတွက် ဤလောကကြီးတွင် လူတွေ အားလုံး ဖောက် ပြန်ရေးသမားတွေပဲ ရှိနေသလားလို့တောင် ထင်မှတ်မိသည်။

အဖေနှင့်အမေတို့ ခုလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နား မှန် နိုင်အောင်ပြောဆိုပြီး ကွဲကြပြီကြတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့၊ ဒီနေ့ဖြစ်ပြီး

မနက်ရောက်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ နေတတ်ကြ၏။

အရှက်ရသူက ပန်းမှုခင်....

ကျောင်းသွားသောအခါ သူငယ်ချင်းတွေက မေးသည့် အခါ မျိုး၊ ဈေးမှာ ဟင်းချက်စရာတွေ သွားဝယ်သည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကမေးသောအခါ ပန်းမှုခင်ပြောနေကျစကားကတော့ ဒီလိုပါပဲ ဆိုတာတစ်ခု...။

အခန်း ၂၂

“မိမ့်... မိမ့်”

အိမ်အပေါ်ထပ် အခန်းဝဆီမှ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် အပေါ် အင်္ကျီမပါဘဲ ကိုယ်ကို တဘက်ဖြင့် မလုံတလုံပတ်ပြီး ဒေါသတကြီး နှင့် ခေါ်နေလေသည်။

“နားတွေများပင်းနေသလား မသိ၊ ခေါ်တဲ့သူတောင် လိပ်ခေါင်း ထွက်တော့မယ်၊ ဟေ့...မိမ့်”

“ရှင်...မေမေ”

“မေမေဆိုတာကို ထားခဲ့ပြီး လူအရင်ဒီကိုလာစမ်း...ဟွန်း”

ပန်းမုံခင် နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ထဲတွင် လှီးလက်စ ကြက်သွန်ကို ရုပ်ပြီး အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်မှာ အပေါ် ဗလာ ကျင်းနှင့် ကြိုးပျောက်ဗလာစီယာကို ဝတ်နေသည်ကို မြင်နေသော ကြောင့် အမေဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ရှက်သလို တောင်ဖြစ်သွားသည်။

အမေ့အသက်အရွယ်နှင့်ထိုသို့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ မသင့် တော် သော ကိစ္စများဖြစ်သည်။ အမေဖြစ်သူနှင့် သမီး ကြားမှာ ပြောဆို

www.burmeseclassic.com

ပိုင်ခွင့်မရှိ.....

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ မေမေ”

“ငါ့နောက်ကျောက ချိတ်ကိုတပ်ပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီက ရင်သားမလုံတလုံ...

“အမေ”

“ဘာလဲအေ ပြောစရာရှိတာ နောက်မှပြောသွားဖို့ အချိန်ကနီးနေပြီ”

ပန်းမုံခင်ပြောရမည့်စကားတောင်ရှာမတွေ့တော့.....

ပန်းမုံခင်ပြောချင်သည့်စကားက...

အမေရယ် ဒီလိုအဝတ်အစားတွေမဝတ်ပါနဲ့လား၊ အမေ့အသက်အရွယ်နဲ့ မသင့်လျော်ပါဘူး...ဟုပြောရန် ကြံစည်ပေမယ့်...

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဘာမှမဟုတ်တာ အသာထား၊ ညနေငါအပြန် မိုးချုပ်မယ့်၊ ညစာကို ချန်မထားနဲ့ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေရောလား”

“ဒင်းကတော့ မသိဘူး”

အဖေနှင့်အမေကြားမှာ ပန်းမုံခင် နားမလည်နိုင်သော ပုစ္ဆာများပင်မဟုတ်လား၊ အဖေကို အမေနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးခဲ့လျှင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲဖြေမည်သာ..

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ကတော့ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် ရှေ့ကို

www.burmeseclassic.com

ကြည့်လိုက် နောက်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် စိတ်တိုင်းကျ ကြည့် ပြီးမှ....

“တင့်တင့်လှတာကို နင့်အဖေက မျက်လုံးကန်းနေတာ နောက် တော့မှ ဒင်းနောင်တရနေမှာ...ဟား...ဟား...”

ပြင်သစ်ရေမွှေးကို ကိုယ်တွင်ဆွတ်ပြီး ချထားသော အိတ်ကို လွယ်ပြီးထွက်ခဲ့ရင်း...

“မိမ့်...”

“ရှင်...”

“ငါ့ဆီကို ဘယ်ကပဲ ဖုန်းလာလာ ခရီးထွက်သွားတယ် လို့ပြော၊
ဪ...ဪ...ဒီလိုမပြောနဲ့၊ တရားစခန်းသွားနေ တယ်လို့ပြောလိုက်
ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိဘ၏ မုသားကို သမီးဖြစ်သူက ဆက်ပြီးခံရမည့် အမွေတွေ
ပါလား...

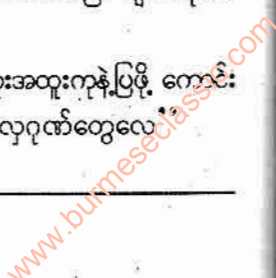
“အလဲ့ ငါ့အိမ်ရှင်မကြီးက တယ်ပြီး ခေတ်မီနေပါလား”

ဧည့်ခန်းတွင် သတင်းစာဖတ်နေရင်း ဇနီးဖြစ်သူ၏ ကြော့ရှင်း
နေသော အလှကို ကြည့်ပြီး ခပ်မြူးမြူးလေး ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ ရှင် မျက်လုံးကောင်းသွားပြီလား”

“ငါ့မျက်လုံးကောင်းတာမှ ပြောမနေနဲ့၊ ဟဲ...ဟဲ...ဒါပေမယ့်
အသက်(၄၀)ကျော်ဝန်းကျင် မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မျက်လုံးက
ဝိုးတဝါးပဲကွ...ဟား ဟား...”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရှင့်မျက်လုံးကို မျက်လုံးအထူးကုနဲ့ပြုဖို့ ကောင်း
နေပြီ၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား တင့်တင့်တို့ လှူဂုဏ်တွေလေ”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်ရှေ့တွင် တင်းကျပ်နေသော ကိုယ်လေးကို လှုပ်ပြီး ရင်သားတွေကို လှုပ်ခါပြကာ ကျောပေးပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

“နေဦး...တင့်တင့်”

“ရှင်က မနာလိုစိတ်ကလေး ဝင်သွားပြီလား”

“ထပ်...ဝေးရော...ငါမင်းကားနဲ့ ကပ်လိုက်မလို့”

“ဘာရယ်...ကျွန်မကားနဲ့ ကပ်လိုက်မလို့၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုကျော်ဇောကျော့မောင်၊ မတင်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ဒီစတိုင်နဲ့ ရှင်လိုပုံကြမ်းကြမ်းကြီးကိုတွဲပြီးမသွားနိုင်လို့ပါ...တာ...တာ”

“မင်း...ပြောထားနှင့်ဦးပေါ့ကွာ”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် လက်မှ သတင်းစာကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“ဟူး...”

ပန်းမှုံခင်မိဘနှစ်ပါး၏ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်မသက်မသာ လှပေ။ အိမ်တွင် မေတ္တာတရားတွေ သံယောဇဉ်တွေ ကြင်နာမှုတွေ ဆိုသည်မှာ ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်ခဲ့ကြပြီ လဲမသိ...

“သမီးမှုံ ဘာတွေများစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဪ...ကြီးကြီးညို”

ကြီးကြီးညိုဆိုသည်မှာ ပန်းမှုံခင်ကို မွေးကင်းစကတည်းကခုချိန်ထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သူတစ်ဦး...

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်နှင့် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်တို့မှာ ပန်းမှုံခင်၏ အမည်ခံမိဘတွေလိုပင် ပန်းမှုံခင်အပေါ်မှာ ကြင်နာမှု ယုယမှုဆိုသည်မှာ ကင်းဝေးလွန်းလှသည်။

ပန်းမုံခင်တစ်ခါတစ်ခါတွေးမိသည်။

သူသည် ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်၊ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်တို့၏ သမီးမှ ဟုတ်ရဲ့လား...

“ကြီးမေသမီးလေး...စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ် ထင် တယ်”

ပန်းမုံခင်မျက်နှာလေးကို ကြီးကြီးညိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အိမ်ရှေ့တွင် ပြောနေကြသောဦးကျော်ဇောကျော့မောင်နှင့် ဒေါ်မြဂုဏ် တင့်တင့်တို့၏ မြင်ကွင်းကို ကြီးကြီးညိုကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကြီးကြီးမေရယ် သမီးတစ်ခါတစ်ခါ လူ့လောကကြီးဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူးလို့တောင် ထင်မိတယ်သိလား”

“သမီးလေး ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ ကြီးမေ ခံစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးရယ် လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့် ကြည်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ သားသမီးကြောင့် မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲ တာရှိသလို မိဘတွေကြောင့် သားသမီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲရတာလည်း ရှိတာပဲ”

“ကြီးမေ ဖေဖေနဲ့မေမေဘယ်သူမှားနေလဲ”

ပန်းမုံခင်မေးလိုက်သော စကားကို ကြီးကြီးညို တစ်ယောက် အားပါတရ ပြုံးလိုက်ပြီး.....

“နှစ်ယောက်လုံးမှားနေကြတာ”

“ရှင်....”

“သမီးလေး ဒီအဖြေကိုသိချင်နေလို့လား”

“သိချင်တာပေါ့”

“မသိချင်ပါနဲ့ သမီးလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သမီး သိရင် ခုထက်ပိုပြီး စိတ်ခံစားမှုတွေ များလာမယ်”

ကြီးကြီးညို...ပန်းမုံခင် လက်မောင်းလေးကို ကိုင်ကာ နောက် ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။

ပန်းမုံခင်ရင်ထဲမှာတော့ အဖေနှင့်အမေ၏ မှားယွင်းမှုတွေကို စိတ်ဝင်စားနေတာတွေ ရင်ထဲမှာအပြည့်.... ကြီးကြီးမေမှ မီးဖိုပေါ်က ဟင်းအိုးကို အောက်သို့ချရင်း...

“အိမ်ထောင်တစ်ခု မိသားစုတစ်ခုမှာ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက် ပြန်မှုဟာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပျက်စီးစေတဲ့ အဓိက အကြောင်းရင်း တစ်ခုပဲ”

ကြီးကြီးညိုစကားမှာ မှန်ပေမယ့် ပန်းမုံခင် ဖေဖေနှင့် မေမေကျ တော့ အိမ်ထောင်ရေးက မပြိုကွဲခဲ့...

“ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကျတော့ အိမ်ထောင်ရေး မပြိုကွဲဘူးနော်”

“အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဖောက်ပြန်နေ ကြလို့”

အခန်း ၂၃

“ရှင်က ကျွန်မဆီကိုလာတာ ရှင့်အိမ်က မယ်မဒီကြီး ကိုပိုင်လို့
လား”

စီစီသော်သိမ်းက အပေါ်မှာ ထပ်ပြီးဝတ်ထားသောအင်္ကျီကို
ချွတ်ပြီး ဇာအင်္ကျီလက်ပြတ်လေးနှင့် ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် ဘေးတွင်
ဝင်ထိုင်ပြီး စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်သည်။

“ကျော့မောင်တို့ ဘဝမှာ မပိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

“အလဲ့ စကားသံက တယ်အားကောင်းနေပါလား”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်စဉ် ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် မျက်လုံးတွေက စီစီသော်သိမ်း
၏ ဇာအင်္ကျီပါးပါးပေါ်တွင် ရစ်ဝဲနေလျက်...

စီစီသော်သိမ်းဆိုသည်မှာ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်နှင့် အသက် အရွယ်
က သိပ်ပြီးမကွာသော အသက်အရွယ်ပင်။ စီစီသော်သိမ်း သားဘာ
ကတော့ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ထက် မျက်နှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က

www.burmeseclassic.com

ယနေ့ အသက်(၂၀)ဝန်းကျင်မိန်းကလေးများနှင့် ယှဉ်လို့ရသော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်တွေက ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်လိုက်မမိ ပို၍လိုက်မမိတာက စိစိသော်သိမ်းက ယောက်ျားတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ယုယမှုပင်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် တစ်ယောက် ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေသည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရေရှည်ဆက်ဆံရေးကို ရှင့်ဘက်က အလေးထားတယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ဖို့လိုနေပြီဆိုတာတော့ ရှင်လည်း သဘောပေါက်ဖို့လိုတယ်”

“စိစိရယ် မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ဒါတွေပြောဖို့လိုသေးလို့လားကွာ”

“ပြောရမှာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက ခုတုလော ငွေကလိုနေပြီလေ၊ ဒီငှားထားတဲ့အိမ်က ပြန်ပြီးအပ်ရတော့မှာ၊ နောက်အိမ် အတွက်ငွေလိုတယ်”

လက်မနှင့် လက်ညှိုးကလေးကို ဝိုင်းပြလိုက်ရင်း စီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ခွက်မှာထိုးချေလိုက်သည်။

“စိစိ ငွေဘယ်လောက်လိုလဲ ပြော”

“ငွေဘယ်လောက်ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့၊ စိစိလိုချင်တဲ့ငွေအရေအတွက်ကို ပြောရရင် ရှင် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျသွားမယ် အိမ်အတွက် ဘယ်လောက်လိုလဲ ဆိုတာကိုပဲ မေး”

“စိစိ ပြောသလိုပဲပေါ့”

“ငွေ(၁၀)သိန်းလောက်လိုအပ်တယ်”

“(၁၀)သိန်း...”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် နည်းနည်းတော့ အင်တင်တင် ဖြစ်သွားသည်။ ငွေ(၁၀)သိန်းကို ခုကာလမှာ အလွယ်တကူ ပေးနိုင်ဖို့က သိပ်ပြီးမလွယ်....

အိမ်မှာဦးကျော်ဇောကျော့မောင်၏ စီးပွားရေးက ဘာမှ မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်နေလေပြီ မဟုတ်လား။ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာ ထည့်ထားသည့် ငွေတွေရှိပေမယ့် ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် တစ်ယောက်တည်းပိုင်တာမဟုတ်၊ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် လည်း သက်ဆိုင်သောငွေ...

“ဘယ်လိုလဲ တော်တော်လေး ခေါင်းကိုက်သွားပြီလား၊ ရှင့်ဆီက အဆင်မပြေမှန်းသိပါတယ်၊ ဒါအတွက် စိစစ် မမှုပါဘူး၊ ဂဏန်းခြောက်လုံးကို နှိပ်လိုက်တာနဲ့ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ် ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်”

စိစစ်သော်သိမ့် ထိုင်နေရာမှ ထသွားပြီး တယ်လီဖုန်းဆီသို့ မသွားခင် ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် ဘက်လှည့်ကာ..

“ရှင့်ဘက်ကအဆင်မပြေဘူးဆိုရင် အဆင်ပြေတဲ့ဘက်ဆီကို ဖုန်းဆက်ရမှာပဲ”

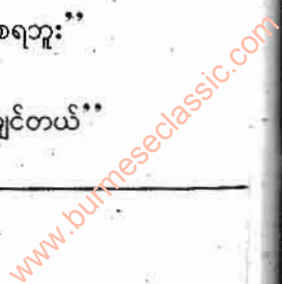
“စိစစ် နေဦး”

နှုတ်ခမ်းတွင် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီလေးကို စိစစ်သော်သိမ့်လက်မလေးနှင့်သပ်ပြီး ရပ်နေလိုက်မှ ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် အနားသို့ ရောက်လာပြီး....

“မင်းအတွက် မနက်ဖြန် မွန်းမလွဲစေရဘူး”

“သိပ်များ ခက်ခဲနေမလားရှင်”

“မင်းအတွက် ဓူဝံကြယ်ကို ယူပေးချင်တယ်”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်စကားကို အားပါးတရ ရယ်မောရင်း

“ရှင်က ငယ်မူတောင်ပြန်တတ်နေပြီကိုး”

“အချစ်ဟာ ထာဝရနုပျိုခြင်းဆိုတဲ့ စကားလေးကို မင်း မကြားဘူးလို့ဖြစ်မှာပါ”

“စိစိအတွက် အချစ်ထက် ငွေကပိုပြီးနုပျိုနေတယ်လေ၊ ရှင်အိုက်နေရောပေါ့”

လည်ကတုံးအဖြူပေါ်တွင် ထပ်ပြီးဝတ်ထားသော တိုက်ပုံ အင်္ကျီလေးကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဆိုဖာပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ရှင်ကြိုက်တဲ့ ဘရန်ဒီတစ်လုံးတောင် ကျွန်မ သိမ်းထားပေးတယ် သောက်လိုက်ပါဦး”

“ဒါကြောင့် အိမ်ကဟာမကြီးနဲ့ ကွာနေတာ”

“ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ကြပါတယ်”

စိစိသော်သိမ့် နောက်ဖေးခန်းစည်းလေးကို ဖယ်ပြီး အထဲ သို့ဝင်ကာ ပြန်ထွက်လာတော့ ဘရန်ဒီအရက်တစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်ကလေးကိုင်လို့...

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် ရှေ့စားပွဲတွင်ချပေးကာ

“ခဏ ရေခဲနဲ့ အမြည်းစိစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းကိုချစ်နေရတာ”

“သေချာရဲ့လားရှင်”

“သိပ်ပြီးသေချာတယ် စိစိနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်တွေ ကိုယ့်နှလုံးသားကို

ဖြန်ပြီး နူးညံ့သွားသလိုပဲ”

“ရှင်အိမ်က အိမ်ရှင်မကြီးနဲ့ တွေ့ရင်ရော”

၂၀ ❌ စုစုပေါင်း

“သူ့အကြောင်းတော့ မပြောနဲ့၊ နာမည်ကြားရတာနဲ့အမော
ဆိုတယ်”

“ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေရဲ့ လက်သုံးစကားတွေပဲ မဟုတ် လား”

“စီစီကို ကိုယ်ချစ်တာပါ”

“ကဲပါလေ.... ကျွန်မယုံလိုက်ပါ့မယ်..သောက်ကြရအောင် ”

အခန်း ၂၄

“ကြီးကြီးမေ”

အိမ်က ထွက်လာစဉ်ကတော့ ကြီးကြီးမေအကောင်း လမ်းပေါ်
ရောက်မှ ခုလိုရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ကိစ္စပင်...

ကြီးကြီးမေ သွေးတိုးရောဂါရှိတာသိပေမဲ့ ချက်ချင်းကြီး ထဖြစ်
တတ်သည်ကို မတွက်ဆတတ်သောကြောင့် ပန်းမုံခင် ဘာလုပ်ရ
မှန်းမသိ...။

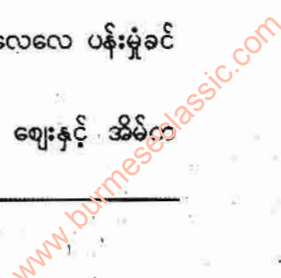
ကြီးကြီးမေမှာတော့ ဓါတ်တိုင်လေးကို မှီပြီး ထိုင်ချလိုက်
တော့သည်။

ပန်းမုံခင်ဘေးကို အကူအညီတောင်းရန်လည်း သူတို့ နေသော
ရပ်ကွက်က ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်လိုမဟုတ်။ အပြင်တွင် လူတွေ့ရတာ
ရှားပါးသည်။ ခုလိုချိန်မှာ အိမ်မှာရှိသူက ရှားပါးလှသောအချိန်၊ မနက်
မိုးလင်းသည်နှင့် ကုမ္ပဏီတွေ ရုံးတွေကျောင်းတွေကို သွားကြပြီ...။

“ကြီးကြီးမေ ကြီးကြီးမေ...”

ကြီးကြီးမေထံမှ စကားသံပြန်ပြီး မကြားရလေလေ ပန်းမုံခင်
ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေရ၏။

အိမ်မှဈေးဝယ်ထွက်တာကို ကားစီးခွင့်မရှိ၊ ဈေးနှင့် အိမ်က

နီးနီးလေးမဟုတ် အသွားအပြန် တစ်နာရီလောက် လမ်းလျှောက်မှ ရောက်သည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က အိမ်ဈေးဖိုးသာ ပေးခဲ့ပြီး သူတို့ စားချင်သည်များကို တသီတတန်းကြီးမှာမည်၊ ဘယ်လောက်ကျသည် ဘယ်လောက်ကုန်သည်ဆိုသည်ကိုတော့မမေး...။

ပန်းမှုံခင် ဖေဖေနှင့်မေမေ မေးသည်ဖြစ်စေ၊ မမေးသည် ဖြစ်စေ စာရင်းလုပ်ထားသည်။

ပန်းမှုံခင်စိတ်ညစ်ရသည့် ကိစ္စတွေထဲမှာ ဖေဖေက ဖြစ်စေ မေမေကဖြစ်စေ အိမ်တွင်ပါတီတစ်ခုခုလုပ်တော့မည်ဆို ဝယ်ခြမ်းရသည့် ကိစ္စ...။

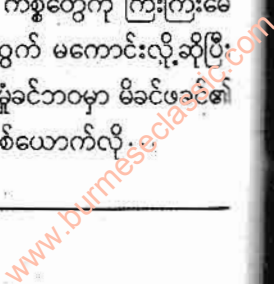
ခုလည်း...ညတွင် ပါတီပွဲကျင်းပရန် ဈေးဝယ်ခိုင်းရာမှ ခုလိုဒုက္ခတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးမေ မျက်နှာတွင် ချွေးစေးများထွက်လာပြီး....

“မူး...မူးလိုက်တာ သမီးရယ်”

အရွယ်က ဇရာပိုင်းကို ရောက်နေပြီဖြစ်သော ကြီးကြီးမေ မျက်နှာလေးတွင် ပါးရေများက တွန့်နေပြီဖြစ်သော မျက်နှာလေးပေါ်မှ ချွေးကလေးများကို သုတ်ပေးရင်း ပန်းမှုံခင်စိတ်ထဲတွင် မကောင်း...

ကြီးကြီးမေသည် ပန်းမှုံခင်ကို မမွေးရုံတမယ် ငယ်စဉ်ကတည်းက ပန်းမှုံခင်၏ ချေးပါ သေးပေါက် နို့တိုက် ကိစ္စတွေကို ကြီးကြီးမေ ပဲလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရသည်။ မေမေကတော့ နို့ထွက် မကောင်းလို့ဆိုပြီး နို့မတိုက်ခဲ့ မိခင်နို့ဖြင့် မကြီးပြင်းခဲ့ရသော ပန်းမှုံခင်ဘဝမှာ မိခင်ဖခင်၏ မေတ္တာတရားလည်းသိပ်ပြီးမရခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်လို့

အဝေးတွင်လှမ်းပြီးမြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်
နေသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ဆိုသည်ကို
နေကမ္ဘာစိုး သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ကားကို သူတို့နှစ် ယောက်ဘေး
တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် မျက်တောင်ကော့ကော့ မျက်ဝန်းနက်
နက်ကလေး နှာတ်သွယ်သွယ် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးထံမှ အသနားခံနေ
သောမျက်နှာလေးကို စတင်ပြီး တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ကျုပ်...ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“ဟို ဟို ပန်းမှုံတို့ကို ဆေးရုံပို့ပေးပါ...ကြီးကြီးမေ သွေး
တွေတက်ပြီးမှူးနေလို့”

နေကမ္ဘာစိုးထက် အသက်အားဖြင့် ငယ်မည့်ပုံ...

ချမ်းသာသော ရပ်ကွက်ထဲမှ ထွက်လာသော သူတွေဖြစ်ပေမယ့်
ပုံသဏ္ဍာန်တွေက ချမ်းသာသူတွေနှင့် မတူ....

“ကားပေါ်တက်လေ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးကြီးမေကို ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး ကားပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်

“ရှေ့...မင်းအမေကို ဒါလေးအရင်ရှုခိုင်းထား”

ကားမောင်းသည့် လူကြီးက ပန်းမှုံခင်နှင့် ကြီးကြီးမေကို
သားအမိထင်ကာ ရှုဆေးဘူးလေးကို လှမ်းပေးသည်။

ပန်းမှုံခင်ရှင်းပြနေဖို့မလိုသည့် ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် လှမ်းပေး
သည့် ရှုဆေးဘူးကို ယူပြီး ကြီးကြီးမေကို ရှုခိုင်းလိုက်သည်။

ကြီးကြီးမေမှာ ပန်းမှုံခင်ကို ခေါင်းလေးမှီပြီး ရှုဆေးလေးကို
ရှုကာလိုက်လာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီရာသီက နေကပြင်းတယ် အသက်ကြီးတဲ့သူတွေ အပြင် ထွက်ဖို့ မကောင်းဘူး သွေးတိုးရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“ပိုပြီးတော့တောင် ဂရုစိုက်သင့်တယ်”

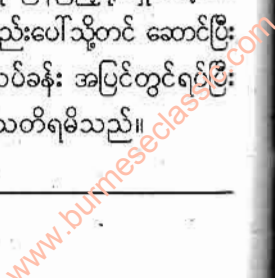
မျက်ခုံးနက်နက်ပေါ်မှာ ကိုင်းပျောက်ပါဝါမျက်မှန်လေးကို တပ်ထားသော လူကြီး၏ မျက်နှာအသွင်အပြင်ဟာ တည်ကြည်ပြီး ငြိမ်သက်နေသော မျက်လုံးပိုင်ရှင် ထိုလူကြီး စကားသံထွက်ပေါ်နေ သော နှုတ်ခမ်းမှာလည်း မပွင့်တပွင့်လေး ပြောနေခြင်းမှာ နားစိုက်သူ အတွက် ချိုမြိန်သော စကားသံလေးများပင်ဖြစ်နေသလို...

ကားစီယာတိုင်ပေါ်မှ ထိုလူကြီး၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ကြည့်မိတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် မိန်းကလေးလက် ချောင်းများ မယှဉ်နိုင်သော လက်ချောင်းကလေးများပင်ဖြစ်သည်။

ပန်းမှုခင်ဘယ်ဆေးရုံသွားမည်ဆိုသည်ကို မပြောပေမဲ့ ထိုလူကြီးက အထူးကုဆေးရုံတစ်ခုထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လိုက်သည်။

အဲဒါမှအခက် ပန်းမှုခင်တွင်ပါလာသော ပိုက်ဆံက အထူးကု ဆေးရုံတွင် ဆေးကုသဖို့ မဟုတ်ဘဲ ညနေတွင် ပါတီပွဲအတွက် ဝယ်ရ မည့်ပိုက်ဆံ။ ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ ကြီးကြီးမေ အသက်ကို ငွေကြေးနှမြောလို့မရတော့ပေ။ ပန်းမှုခင် လည်ပင်း တွင်ရှိနေသော ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေးကို ရောင်းချပြီး ဈေးဖိုးကို ပြန်ဖြည့်ရုံပဲရှိတော့၏။

အရေးပေါ်ဌာနမှ ကြီးကြီးမေကို တွန်းလှည်းပေါ်သို့တင် ဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသည့် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရင်း စမ်းသပ်ခန်း အပြင်တွင်ရပ်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ အဲ...ခုမှ ပန်းမှုခင် သတိရမိသည်။

ပန်းမှုံခင်တို့ကို လိုက်ပို့ပေးသော ကျေးဇူးရှင်ကို နှုတ်တောင်
မဆက်ဘဲ ကြီးကြီးမေ ဇောဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

အားနာလိုက်တာ နောင်တစ်ခါပြန်ဆုံတဲ့အခါမှ သေသေ ချာချာ
တောင်းပန်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ လူကြီးရယ်”

လူကြီးရယ်လို့ ခေါ်ရတာလည်း ပန်းမှုံခင်ထက်အသက်ကြီး
မည်ထင်၍...။

ဆေးရုံအတွင်းသို့မျက်လုံးဝေကြည့်တော့ ရွှေရောင် တဝင်းဝင်းနဲ့
ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးတွေကို ကိုင်ပြီး လာနေကြသူတွေ ပြန်နေကြသူတွေ...

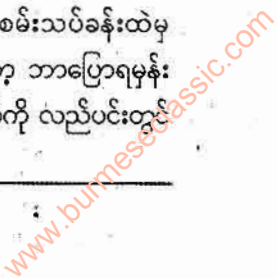
ဆေးရုံရှေ့သို့ လှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်လျှင် သိန်းရာချီ ထောင်ချီ
ကားတွေကို မြင်ပြီး အားငယ်သလိုဖြစ်သွားမိသည်။

ပန်းမှုံခင်လည်း သူဌေးသမီးတစ်ဦးပါ ဖေဖေဦးကျော်ဇော
ကျော့မောင်ဆိုလျှင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ရှယ်ယာဝင်တစ်ဦး၊ မေမေ
ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ဆိုလျှင်လည်း စိန်လောကတွင် နာမည်တစ်လုံး
နှင့် နေသူ၊ အိမ်ဆိုလျှင် သိန်းထောင်ချီပြီး ကိုယ် ပိုင်ကား(၂)စီးနှင့်
နေခဲ့သူ။ ဒါပေမဲ့ ယခုပန်းမှုံခင်ဘဝကတော့ သူဌေးအိမ်က အလုပ်
သမားတစ်ယောက်ဘဝသာသာ...

“မင်းအမေကို ခေါ်သွားလို့ရပါပြီ”

“ဟယ်တော့...”

ကြီးကြီးမေ လက်မောင်းလေးကို ကိုင်ပြီးစမ်းသပ်ခန်းထဲမှ
ထွက်လာသော လူကြီးကို ပန်းမှုံခင်တွေ့လိုက်တော့ ဘာပြောရမှန်း
ဒေသိအောင် အံ့သြခဲ့ရသည်။ ထိုလူကြီးသည် နားကြပ်ကို လည်ပင်းတွင်

ချိတ်၍အဖြူရောင်ဆရာဝန်ကုတ်အကျိနဲ့လေ

“ဆေးဖိုးဘယ်လောက်ကျလဲ ဒေါက်တာ”

ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတွေကို နှိုက်ယူ ရန် ပြင်တော့ ကောင်မလေးငွေတွေဟာ သူ မပိုင်သော ငွေတွေဆို တာကို နေကမ္ဘာစိုးသိနေသလိုပင်။ အိမ်ရှင်က တစ်ခုခုဝယ်ခိုင်း လိုက်သည် ပင်ဖြစ်မည်။ နေကမ္ဘာစိုးကား နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိတော့ သူ့လည်ပင်းကဆွဲကြိုးလေးကို အကြိမ်ကြိမ်ကိုင်နေ သည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ဆွဲကြိုးလေးကို ရောင်းချရန် ကြံစည် သလား ပေါင်ဖို့ ကြံစည်နေသလားဆိုသည် ကို တွေးမိလိုက်သည်။

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ကုပေးလိုက်တာပါ”

“ရှင်...”

လူကြီး၏စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ကြီးကြီးမေ ပါးစပ် လေးဟပြီး မျက်ရည်တောင်ဝဲနေမိသည်။

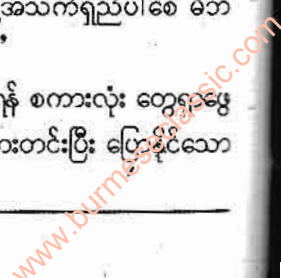
ကြီးကြီးမေအတွက် ပန်းမှုခင်ထုတ်ပေးသည့် ပိုက်ဆံများမှာ ဈေးဝယ်ရန်ဆိုသည့်ကို ကြီးမေသိနေသဖြင့်....

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ...၊ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ဆေးတွေကို မှန်မှန် လေးသောက်”

“သာဓုပါကွယ်၊ လူလေး ဘုန်းကြီးလို့အသက်ရှည်ပါစေ မိဘ နှစ်ပါးနဲ့ ဥမကွဲသိုက်မပျက်နေနိုင်ပါစေ...”

ပန်းမှုခင် နှုတ်ဖျားမှ ထိုလူကြီးကို ပြောရန် စကားလုံး တွေရာဗွေ ပေမယ့် ဘာတစ်ခွန်းမှ ထွက်ပေါ်ခဲ့ခြင်းမရှိ အားတင်းပြီး ပြောနိုင်သော

စကားကတော့

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ကဲ...ပြန်ကြတော့နော်”

ပန်းမုံခင်၏ ကျေးဇူးတင်စကားကို ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံသည့် အပြုံးလေးနှင့် ပြန်ခိုင်းလိုက်သောကြောင့် ကြီးကြီးမေ လက်မောင်းလေးကို တွဲပြီးဆေးရုံဝန်းထဲမှ တွဲထွက်ခဲ့လေသည်။

မိန်းကလေးတော်တော်များများလဲ လှပမှုတွေကု တွေ့ဖူးခဲ့သော နေကမ္ဘာစိုးဘဝတွင် ဘာမဟုတ်သော သာမန်အလှ ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပေါ်မှာ ရင်ခုန်ခဲ့ခြင်းသည် အံ့ဩဖွယ်....

အခန်း ၂၅

နဖူးပေါ်တွင် တင်နေသည့်ချွေးစလေးများကို သုတ်ရင်း ဆားနနွင်း အချိုမှုန့်တို့နှင့်နယ်ထားသော ကြက်သားပေါင်များကို ဆီပွက်နေသော ဒယ်အိုးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ကြီးကြီးမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းသောကြောင့် ပါတီပွဲတွင် အစားအသောက်ကိစ္စများကို ပန်းမုံခင်တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်နေရသည်။ ပန်းမုံခင်အနောက်ဆီမှ ခြေသံကြားရပေမယ့် လှည့်မကြည့်နိုင်အား၊ ကြက်ကြော် တူးသွားမှဖြင့် မေမေ၏ ဒေါသ ပုန်ထခြင်းကို ခံရဦးမည်။

မေမေက အစားသောက်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်က ထမင်းတစ်အိုး တောင်မချက်တတ်ပေမဲ့ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတော့ ကြိုက်သူ... အိမ်မှာက ဖေဖေက တစ်မျိုး မေမေကတစ်မျိုး ချက်နေရ သည့်ဘဝ...။

“မင်းတော်တော် ပင်ပန်းနေပါလား”

ကြားလိုက်ရသော အသံက လူငယ်ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ၏ အသံမဟုတ်....

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုပါပဲ”

ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုသည်ကို လှည့်မကြည့်နိုင်ပေမဲ့ ဒယ်အိုးထဲမှ ကြက်ကို အပေါ်အောက် လှန်ပေးပြီးမှ အသံရှင်ကို ကြည့်မိသည်။

“ဪ...အန်ကယ်”

ပန်းမှိုခင်မှ အန်ကယ်ဟုခေါ်သည်ကို မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး သဘောမတွေ့သော အမူအရာဖြင့်...

“ငါ့အသက်က မင်းခေါ်သလို ဘိုးဘွားရိပ်သာဘက်ကို ခြေလှမ်းနေလို့လား၊ ခုမှ(၄၀)ကျော်ပဲရှိသေးတာ ပြင်ပြီးခေါ်ပါဦး ပန်းလေးရဲ့”

ပန်းမှိုခင်နားသို့ကပ်ပြီး ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်ပြောနေသော ဦးဝဏ္ဏအောင်၏ မျက်လုံးတွေက ပန်းမှိုခင်၏ လည်ဟိုက်ဆီသို့ ရောက်နေသောကြောင့် အကျီလည်ပင်းကို အပေါ်သို့ ဆွဲမလိုက်ရသည်။

ဦးဝဏ္ဏအောင်က မေမေ၏ မိတ်ဆွေ...အိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာပြီး မေမေနှင့် စိန်အကြောင်းတွေကို ပြောတတ်သလို ဖေဖေနှင့် အရက်သောက်ပြီး ဘယ်မော်ဒယ်မလေး ဘယ်အဆိုတော်မလေး အကြောင်းနှင့်၊ ဘယ်စားသောက်ဆိုင်က ကောင်မလေးက ဘယ်ထိုကောင်းသည် (အနိပ်ခန်းများ) အကြောင်းကိုလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင် ပြောနေတတ်သူ...

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဘာသာရေး လူမှုရေးကိစ္စပြောလေ့ပြောထမရှိပေ။ ဦးဝဏ္ဏအောင် အကြောင်းကို စုံစမ်းခြင်း စပ်စုခြင်း မရှိဘဲ သိထားတာတစ်ခုကတော့ သားနှစ်ယောက် ဖခင် မုဆိုးဖိုဆိုသည် ဝင်ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်...ဘာခိုင်းချင်လို့လဲ”

“ဟဲ...ဟဲ...ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး စကားပြောစရာရှိလို့”

“သမီးအံလုပ်မအားသေးဘူး၊ အန်ကယ်အမြင်ပဲ”

“လုပ်ပြန်ပြီကွာ ဒီအန်ကယ်...အန်ကယ်ကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့လို့”

ပန်းမုံခင် ပင်ပန်းရတဲ့အထဲ ဦးဝဏ္ဏအောင်၏ အသက်အရွယ် ဂုဏ်သိက္ခာကို အားမနာသော စကားများကြောင့် လဲချပြီးသာ သေလိုက်ချင်တော့သည်။

“သမီး ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

အနားကနေ ခွာသွားရင်ပြီးရော ဆိုပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ...ဟဲ...ကိုကိုကြီး လို့ခေါ်ပေါ့”

သေလိုက်ချင်တာမှ အခါတစ်ရာလောက်ပင် စိတ်ပေါက်တော့သည်။

ခေါ်ခိုင်းသည့် သူက မရှက်ပေမယ့် ခေါ်ရမည့်သူတော့ အလွန်ပင် ရှက်စရာ၊ ဖေဖေနှင့်မေမေကလည်း ဘာကြောင့် ကိုယ့်သမီးအပျိုလေးကို ဒီလိုလူကြီးနဲ့ လွှတ်ပေးထားရသလဲမသိ။

“သမီးလေး အဆင်ပြေရဲ့လား”

ကြီးကြီးမေတစ်ယောက် ကျန်းမာရေးက မကောင်း၍ နောက်ဖေးအခန်းထဲတွင် ဆေးသောက်ပြီး လှဲနေပေမယ့် သမီးလေးပန်းမုံခင်ကို စိတ်မချနိုင်သောကြောင့် လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးဖို့ ထွက်လာသောအခါ ပန်းမုံခင်အနားတွင် ဦးဝဏ္ဏအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဝဏ္ဏအောင်၏ မျက်လုံးများမှာ အသားစားသတ္တဝါတစ်ကောင်

လိုပန်းမှုံခင်ကို သိုးတစ်ကောင်လို ချောင်းမြောင်းနေတတ်သည်ကို ကြီးကြီးမေသတိထားမိသည်မှာ ကြာလေပြီ။

ဦးကျော်စောကျော်မောင်နှင့် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်တို့က သိရက်နှင့် လွှတ်လွှတ်ပေးထားသည်ကို ဒေါသဖြစ်ပေမယ့် ကြီးကြီးမေမှာ အိမ်၏ ထမင်းဟင်းချက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ပြောခွင့်မရှိတော့...။

“ဘာလို့ထွက်လာတာလဲ ကြီးမေရယ်”

“သမီးလေး ပင်ပန်းနေတာကို မကြည့်ရက်လို့”

“ရပါတယ် အားလုံးပြီးသလောက်ရှိနေပါပြီ၊ ကြီးမေ အတွက် ဆန်ပြုတ်လေးတောင်ပြုတ်ပေးဖို့ ပြင်ထားပြီးပြီ”

ဦးဝဏ္ဏာအောင် မျက်နှာတင်းသွားပြီး ကြီးကြီးမေကို အနှောင့်အယှက်ပေးသည့် ရန်သူတော်ကြီးသဖွယ် ကြည့်ပြီး မီးဖိုအခန်းထဲမှပြန် ပြီးထွက်သွားလေသည်။

“သမီးကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ပြောရမှာတောင် နားရှက်စရာပါ ကြီးမေရယ်”

“သမီးကို မတော်တရော်တွေ ပြောနေလို့လား”

“သူ့ကို အန်ကယ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့တဲ့”

“သူ့အရွယ်ကို အန်ကယ်လို့မခေါ်ရအောင် ဘယ်လို ခေါ်ရမှာလဲ”

“ကိုကိုကြီးတဲ့...အဟိ”

“ဪ...လူတွေလူတွေ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး အရှက်တရားမဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ လုပ်နေကြပါလား... သမီးရေ ကြည့်ရှောင်ကွဲ့”

“သမီးရှောင်တာပဲ ကြီးမေရယ် လွတ်လမ်းမှမရှိတာ”

ပန်းမုံခင်နှုတ်ဖျားထက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားလေးကို ကြီးကြီးမေ ရင်ထဲတွင်ဆိုသွားလေသည်။ ပန်းမုံခင် ပြောသလို လွတ်လမ်းကမရှိ... မရှိသည့်အကြောင်းကလည်း မိဘတွေ ကိုယ်တိုင် က အခန်းပိတ်ပြီး မထားရုံတစ်မယ်သာ...။

“သမီးလေးရယ်”

ပန်းမုံခင် ခေါင်းလေးကို ကြီးကြီးမေ ရင်ခွင်ကြားသို့ထည့်ပြီး ထားလိုက်တော့သည်။

“မိမို့ ကြက်ကြော်မရသေးဘူလား၊ မြန်မြန်ယူခဲ့စမ်း... အရက် နဲ့မြည်းချင်လှပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါပြီဖေဖေ”

သမီးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဖခင်တစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံ ရေးဟာ သခင်တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်သာသာ...။

အခန်း ၆၂

“စိုး ဂျူတီပြီးပြီလား”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ ပါးပြင်ထက်မှ ရေးရေးထင်နေသော ချွေးစလေး
ကို တစ်ရှူးလေးနှင့် သုတ်ပြီး နေ့ကမ္ဘာစိုးကို မေးလိုက်သည်။
နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေသည့် ဆေးရုံပန်းထဲရှိ အအေးဆိုင်
ကလေးတွင်....

“ဂျူတီကတော့ ပြီးပါပြီ၊ အပြင်ဆေးရုံကို ဂျူတီဝင် မေးရ
ဦးမယ်”

“စိုးရယ်...ဘာလို့ဒီလောက်တောင် စီးပွားရှာနေရတာလဲ ပင်ပန်း
ထိုက်တာ”

“စီးပွားရှာတာမဟုတ်ဘူးမေ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က လူနာ
တွေကို ဆေးကုနေတာပါ။ ကိုယ့်အတွက် ငွေကြေးဟာ သိပ်ပြီးတော့
အဓိကမကျပါဘူး၊ ဒီအပေါ်မှာမေ အမြင်လွဲနေတာ ဖြစ်မှာပါ”

“ဆောရီး စိုး... မေစကားမှားသွားတယ်”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ သူ့စကားအတွက် နေ့ကမ္ဘာစိုးကို တောင်းပန်

လိုက်ပြီး

“ရပါတယ် မေရာ တို့တစ်တွေက ငယ်ပေါင်းကြီး ဖော်တွေ ပဲ၊ ဒီစကားလေးပြောရုံနဲ့ စိတ်ဆိုးရမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

နေကမ္ဘာစိုးထဲမှ သူငယ်ချင်းဆိုသည့် စကားလေးဟာ သူမ အတွက် ကျေနပ်စရာတော့မဟုတ်ပေမဲ့ ဒီလိုပဲ နှစ်သိမ့်ပြီး နေခဲ့ ရတာ နှစ်ပေါင်းက မနည်းတော့တာ၊ နှလုံးသား မျှော်လင့်ချက် အလင်းလေး ဆီသို့ လှမ်းနေရသလိုပင် ...။

“မေက တရားရုံးက အပြန်ဝင်ခဲ့တာလား”

“ဟုတ်တယ် စိုး၊ တစ်နေ့လုံးအမှုတွေနဲ့ လုံးထွေးပြီး စိတ် တွေညစ်လွန်းလို့ စိုးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ခုခု စားရင်း စကား ပြောချင်လို့”

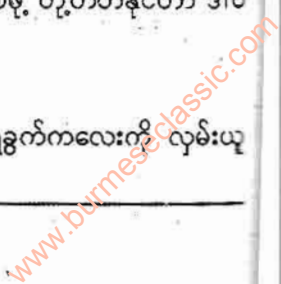
မေမြတ်သုန္ဒဒီက ဗဟိုတရားရုံးတွင် တရားသူကြီး တစ်ယောက်၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အတူတူကျောင်းတက် ခဲ့ကြသည့် သူတွေဖြစ်သလို အခြေခံ ကျောင်းသား ကျောင်းသူဘဝတွင် ကစားဖော်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသောသူတွေမို့ သံယောဇဉ်ကတော့ ခိုင်ခိုင် မာမာရှိနေ၏။

နေကမ္ဘာစိုးက ရေသန့်ဘူးလေးထဲမှ ရေကို ဖန်ခွက်လေးထဲသို့ ထည့်ပေးရင်း...

“မေ့အတွက် အမောလေးတွေ ပြေစေဖို့ တို့တတ်နိုင်တာ ဒါပဲ ရှိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိုးရယ်”

နေကမ္ဘာစိုး ထည့်ပေးထားသော ရေခွက်ကလေးကို လှမ်းယူ

ပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ တကယ်ပင် အေးမြသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုယ်က တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေသည့် သူ့ဆိုတော့ ပေးသူ၏ ရေတစ်ခွက်ဟာ အိုအေစစ်ကလေးတစ်ခုပမာ....

“မေ့ကို တကယ်သနားသွားပြီ”

နေကမ္ဘာစိုးထံမှ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် သောက်နေသည့် ရေတောင်သီးမလိုဖြစ်သွားသည်။

“စိုးက ဘာကိုသနားတာလဲ...ပြော..”

“ဘာကိုသနားတာလဲ ဆိုတာ မပြောတော့ဘူး ခဏ”

လက်ကလေးကာပြီး ခါးကြားမှ ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်ကာနှိပ်နေလေသည်။

“ဟဲလို ဒေါက်တာ အေးကိုလား၊ ငါ့ပါ ဆေးရုံကနေ ဆက်နေတာ ငါ့ဂျူတီ(၁)နာရီလောက်နောက်ကျမယ် ငါ့အစား ဝင်ပေးထားကွာ”

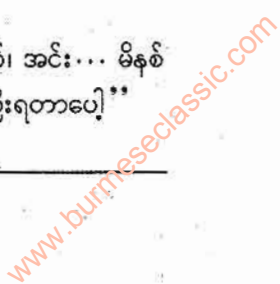
“အေး...ကျေးဇူးပဲ”

ဟန်းဖုန်းလေးကို ခါးကြားတွင်ရှိသော အိတ်ကလေးထဲသို့ ပြုထည့်ကာ...

“မေ ဘယ်မှာသွားပြီ အပန်းဖြေမလဲ”

“အင်း...ဧဝရက်တောင်ပေါ်သွားပြီ ပန်းသီးတစ်လုံးကို နှစ်သောက်ခွဲစားကြရင်ကောင်းမယ်”

“ဒါဆို လစ်ကြစို့၊ မေနဲ့(၂)နာရီအချိန်ရတယ်၊ အင်း... မိနစ်ကြွနဲ့တွေနဲ့ တွက်မယ်ဆိုရင်တော့ အချိန်အများကြီးရတာပေါ့”

နှလုံးသားမှာ ချစ်သောသူ၏ အလျှော့ပေးမှု အလိုလိုက်မှုကို ခံရသောအခါ ဤကမ္ဘာကြီးတွင် ကံကောင်းဆုံးနေ့တစ်နေ့ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဒါဆို ဂျူတီကုတ်ချွတ်ပေး”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီလက်ထဲသို့ ကုတ်အကျီလေး ချွတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခေါက်ကာ ပြန်ပေးသည်။

ထိုလုပ်ရပ်သည် မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ ငယ်ငယ်ကတည်းက နေကမ္ဘာစိုးပေါ်မှာ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သော အစဉ်အလာလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

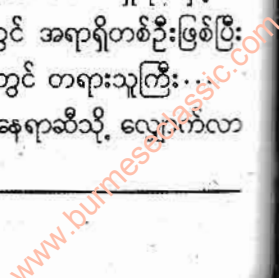
ဆေးကျောင်းသားဘဝတွင်လည်း မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ အိမ်ရောက်လာပြီဆိုလျှင် အခန်းထဲကို အရင်ဝင်ပြီး တန်းပေါ်က အဝတ်အစားတွေ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေတင်သာမက စာကြည့်စားပွဲပေါ်က စာအုပ်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထားပေးပြီး အဝတ်အစားများကို လျှော်ဖွပ်ပေးတတ်တာလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် မြဲစေသော သံယောဇဉ်ရုပ်ကြွင်း လေးတစ်ခု...

“မေ ကားရော...”

“အိမ်ကို ဒရိုင်ဘာနဲ့ မောင်းခိုင်းလိုက်ပြီလေ၊ စိုးကားနဲ့ပဲ သွားချင်လို့”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ မိဘတွေက နေကမ္ဘာစိုးတို့ မိဘတွေနှင့် ချမ်းသာခြင်းက တန်းတူ ရည်တူ...မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ ဒယ်ဒီက လက်ရှိ ပုလဲနှင့်ငါးတွင်အရာရှိ၊ မာမိက အကောက်ခွန်ဦးစီးတွင် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တစ်ဦးတည်းသော သမီးက ဗဟိုတရားရုံးတွင် တရားသူကြီး...

နှစ်ယောက်သား ကားရပ်ထားသော နေရာဆီသို့ လျှောက်လာ

စဉ်....

ဆေးရုံထဲမှ သူနာပြုဆရာမလေးနှစ်ဦးက ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်ကာ

“ဒေါက်တာ နေကမ္ဘာစိုး ချစ်သူလား ဘိုမရုပ် ကလေးကျနေ တာပဲနော်”

“အင်း...ချစ်သူမဟုတ်သေးဘူးဟ”

“ချစ်သူ မဟုတ်သေးဘူးသာဆိုတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံ ရေးက ချစ်သူတွေ ထက်တောင်ကြင်နာနေသေးတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား အေ...”

“မိဖု...နင်က ဘာလို့အတိအကျကြီးမေးနေတာလဲ၊ ဒေါက်တာ ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လား”

“ပေါက်ကရဟာ ငါတို့သူနာပြုဆရာမကို ဒေါက်တာက စိတ်ဝင် စားပါ့မလား၊ ဝေးလိုက်တာမှ ပင်လယ်တစ်ဖက်ကမ်း”

“နင်ဒီစကားကို မပြောနဲ့၊ ဒေါက်တာ နေကမ္ဘာစိုးက အဆင့် အတန်းခွဲခြားတတ်တဲ့ လူမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိတဲ့လူ ထက် မရှိတဲ့လူကို ဝိုပြီး ဦးစားပေးတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အိတ်ထဲက စိုက်ပြီးတောင် ဆေးကုသပေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ရုပ်ကလည်းချော ပိုက်ဆံကလည်းပေါ၊ ဆေးကုကလည်းကောင်းတဲ့ ဒေါက်တာနေကမ္ဘာစိုးကိုရတဲ့ မိန်းကလေး တတော့ အထူးရှယ်ကံကောင်းတာပဲ”

“နင်လည်း...ကံစမ်းမဲလေးဘာလေး နှိုက်ကြည့်ပါလား”

“စဉ်းစားနေတာ....”

www.burmeseclassic.com

“စိုး ကားကို ခဏရပ်လိုက်”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ နေကမ္ဘာစိုး၏ လက်မောင်းလေးကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကားကိုရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီကားလေးရပ်သည်နှင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရောင်းနေသော ပန်းသီးဆိုင်ကလေးရှေ့တွင် စိတ်ကြိုက် ပန်းသီးလေး များကို ရွေးပြီး ကားဆီသို့ ပြန်လာသည်။ မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ နေကမ္ဘာစိုး အကြိုက်ပန်းသီးလေးများကို ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။

နေကမ္ဘာစိုးကားတံခါးလေးကို အသင့်လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် မေမြတ်သူနွဲ့ဒီထံမှ ရွန်းလဲ့သော အကြည့်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ထိုအကြည့် ခံစားမှုလေးများကို ဥပေက္ခာ ပြုထားသည်မှာ ကာလရှည်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေခဲ့လေပြီ...။

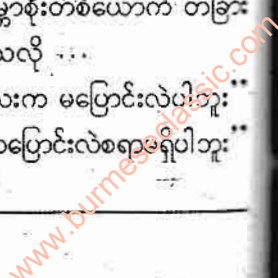
“ဧဝရက်မှာပဲ ထိုင်ကြမှာလားမေ”

“စိုးက တခြားတစ်နေရာကို တွေ့ထားလို့လား”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ စကားလေးက နေကမ္ဘာစိုးတစ်ယောက် တခြား ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုရှိနေပြီလားလို့မေးလိုက်သလို ...

“တို့အတွက်ကတော့ ဧဝရက်ဆိုင်လေးက မပြောင်းလဲပါဘူး”

“စိုးအတွက် မပြောင်းလဲမှတော့ မေကပြောင်းလဲစရာမရှိပါဘူး”

စကားလေးတွေက နှလုံးသားဆီသို့ တိုးဝင်ပေမယ့် လေပြေ နှလေး တိုက်ခတ်မှုအားနည်းသောကြောင့် မထိုးဖောက်နိုင်....

ဆိုင်ကလေးထဲတွင် စားသောက်သူတွေက စုံတွဲများ ဖြစ်ကြ သည်။

ဆိုင်လေးက အေးချမ်းပြီး မြစ်ကမ်းကို မျက်နှာပေးပြီး ဆောက် ထားသောကြောင့် မြစ်လေနှင့် မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှ သာယာလှပမှုများ သည် အမောတွေကိုပြေလျောစေသည်မှာ အမှန်ပင်...။

ဒီဆိုင်ကလေးကို နေကမ္ဘာစီးနှင့် မေမြတ်သုန္ဒဒီတို့ စတင်ပြီး ရောက်ခဲ့သည့်နှစ်က နေကမ္ဘာစီး ဆေးတက္ကသိုလ် ပထမနှစ်နှင့် မေမြတ်သုန္ဒဒီ ဥပဒေဘာသာအတွက် တက္ကသိုလ်စတင်သည့်နှစ်

ထိုနေရာလေးကို စတင်ပြီးတွေ့ခဲ့သူမှာ မေမြတ်သုန္ဒဒီ ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာ၍ ရောက်ခဲ့ပြီး နေကမ္ဘာစီးကို ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီနောက်တော့ မေမြတ်သုန္ဒဒီတစ်ယောက် ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်း များနှင့်ဘယ်သောခါမှ မရောက်ဖြစ်တော့ဘဲ နေကမ္ဘာစီးနှင့် ဘာ ရောက်ခဲ့လေသည်။

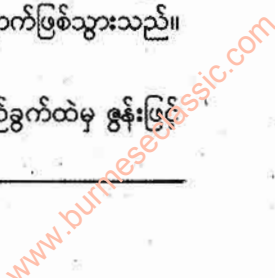
“မေ”

“အဲ”

နေကမ္ဘာစီးက အသံလေးကို နားနားတိုးကပ်ပြီး ခေါ်လိုက် သောကြောင့် အတွေးတွေက ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ရှေ့တွင်ချထားသော စတော်ဘယ်ရီ ဖျော်ရည်ခွက်ထဲမှ ဇွန်းဖြင့်

နေကမ္ဘာစိုးမွေနှောက်လိုက်ရင်း...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အလုပ်ထဲက အကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲကို ရောက်လာလို့ပါ”

မုသားမပါ လင်္ကာမချောတဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ ချစ်သောသူပေါ်မှာ သတိရကြောင်းကို ဖုံးကွယ်တတ်သောကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဝေးနေရတာလားမသိ...။

“ကဲ...သောက်လို့ရပြီ”

“စိုးလည်းသောက်လေ၊ မေ ပန်းသီးလေးကို နှာလိုက်ဦးမယ်”

စားပွဲပေါ်မှ ဝယ်လာသည့်အတိုင်း တင်ထားသော ပန်းသီး ထုပ်ကလေးထဲမှ အကြီးဆုံးအလုံးကို ရွေးယူပြီး လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ သုံးလက်မခန့် အရွယ်ရှိ ဓားလေးကို ထုတ်ယူပြီး ပန်းသီးအခွံကို နှာနေသည်။

“တရားသူကြီးက ဓားကိုင်တယ်နော်”

“သုံးလက်မ ဓားလေးက ဥပဒေလွတ်တယ်လေ”

“လူကိုထိုးရင်တော့ သေမှာပဲ...”

“လူကို ထိုးဖို့မှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ဖို့ ဆောင်ထားတာလဲ ဆိုပါဦး”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ပန်းသီးလေးကို နှာပေးရင် အသင့်ဖြစ်အောင်လို့”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ စကားလေးက နေကမ္ဘာစိုးကို ဦးတည်နေလျက် အခွံနှာပြီးသား ပန်းသီးလေးကို စိပ်ပြီး နေကမ္ဘာစိုး လက်ထဲသို့ ပြန်ပေးပြီး လက်ထဲမှာလည်း ကျန်တဲ့အပိုင်းကို စားနေရင်း...

“စိတ်ကတော့ တကယ်ညစ်နေတာ စိုး”

“အလုပ်ကိစ္စတွေလား”

“အလုပ်ကိစ္စတွေထက်ဆိုတဲ့ကိစ္စကပေါ်လာနေပြီလေ... ဟင်း...”

စကားလည်းပြော သက်ပြင်းလည်းချလိုက်သည်။

မျက်လုံးက အဝေးမှ မြစ်ရေပြင်ကြီးကိုငေးကြည့်လျက်...

“ဘာတွေလဲ မေရယ် ပြောပြပေါ့၊ မျှဝေခံစားလို့ရရင် ခံစားပေးရတာပေါ့”

နေကမ္ဘာစိုးထံမှ ကြားလိုက်ရသည့် စကားလေးကြောင့် မေမြတ်သူန္ဒဒီ အင်အားတစ်ရပ်ကို ရလိုက်သည့်ပမာ...ဘယ်သူမဆို ချစ်သောသူ၏ မျှဝေမှုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြသည်ပဲ မဟုတ်လား...

“ဒယ်ဒီက သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သားနဲ့ ပေးစားဖို့ စကားကမ်းနေတယ်”

“ဟင်...”

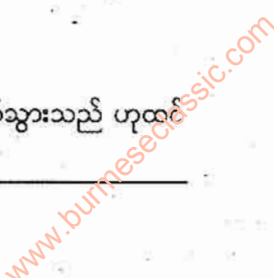
မေမြတ်သူန္ဒဒီထံမှ ကြားရသော စကားသည် နေကမ္ဘာစိုးအတွက် တုန်လှုပ်သလိုဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်ထဲက ပန်းသီးအရသာတောင် ပျက်ပြယ်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“မဖြစ်မနေလားမေ”

“မဖြစ်မနေတော့မဟုတ်ပါဘူး... မေ့အသက်အရွယ်နဲ့ အဆင့်အတန်းက မိဘတွေ အတင်းစီမံရတဲ့ အရွယ်မှ မဟုတ်တာ၊ မေ့သဘောထားကို မေးတာပါ”

“မေက ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်လဲ”

ဒီအမေးစကားကို နှုတ်ဖျားမှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားသည် ဟုထင်

နေသည်။

“မေ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးလို့ ပြောတော့ ဒယ်ဒီက မေ့မှာ ချစ်သူရှိလားလို့ ထပ်မေးတယ်”

“ဒီတော့...”

“စိုးရယ် ချစ်သူဆိုတာ ချိနဲ့လားလို့ မေးရမယ့် သူလေ၊ ရှိမှ မရှိဘဲနဲ့ဟာ၊ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

နေကမ္ဘာစိုး လက်ထဲကို နှောက်ထပ်ပန်းသီးတစ်စိတ် ထပ်ပေးရင်း

“အဲဒီမှာတင် တို့မာမိက တစ်စခန်းထပြန်ရော”

“သူလည်း ပေးစားဖို့ သမက်တွေ့ထားတဲ့ အကြောင်းပြောပြန် ရောလား”

“မာမိကတော့ မတွေ့ထားပါဘူး၊ သမီးစဉ်းစားတဲ့ ၊ သမီး အသက်အရွယ်က ခုချိန်မှာ အိမ်ထောင်မပြုရင် အသက်ကြီးလို့ အိမ် ထောင်ပြုရင် အခက်အခဲတွေ့ကြုံနိုင်တယ်တဲ့”

“အခက်အခဲဆိုတာ အပျိုဟိုင်းကြီးဖြစ်တာကို ပြောတာလား၊ အပျိုကြီးဆိုတော့ ကြိုက်မယ့်သူမရှိမှာကို မေ့မာမိက စိုးရိမ်တယ်ပေါ့”

“မာမိ စိုးရိမ်တာက စိုးထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ ကလေးမွေးရင် ဒုက္ခဖြစ်မှာကိုပြောတာ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

နေကမ္ဘာစိုး ပါဝါမျက်မှန်လေးကို ချွတ်ပြီး အားပါးတရ ရယ်နေလေသည်။

“စိုးက ဘာရယ်တာလဲ ဟိုမှာကလေးတွေ ကြည့်နေတယ်”

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ စုံတွဲလေးက နေကမ္ဘာစိုးရယ်သံက နည်းနည်း

လေးကျယ်သလိုဖြစ်သွားသောကြောင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။

“သဘောကျလို့ ရယ်လိုက်တာပါ... မေမာမိကို ပြောလိုက် ယနေ့ခေတ်ကြီးမှာ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာတွေက အရမ်းကိုတိုးတက် နေ တယ်လို့ ဘာမှ မပူပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်”

“ဒါနဲ့ စိုးရော အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား”

“ဘယ်နှယ့်ကြောင့် မြားဦးက လှည့်လာတာလဲ၊ ကျုပ်နဲ့ အဝေး ကြီးပါနော်”

“မဝေးဘူး အနီးလေး”

“ဘယ်လိုနီးရတဲ့ အကြောင်းတွေလဲ ဒေါ်မေမြတ်သူနွဲ့ဒီရဲ့”

“မေက စိုး အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှပြုမှာ”

“အင်း...”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ စကားက အတည်ပြောနေခြင်းကြောင့်...

“တို့ တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘူး ဆိုရင်ရော”

“မေလည်း မပြုရုံဘဲပေါ့”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာတာမှ တစ်ဖက်ကမ်းတောင် လွန်နေသေးတယ်”

စကားလေးတပြောပြောနှင့် ပန်းသီးလေးတစ်လုံးကို နှစ်ယောက် စားတာ ကုန်လုလု... ဖြစ်လို့ နောက်တစ်လုံးထပ်ပြီး ယူစဉ်.....

“ပန်းသီးစားတာ ရပ်ပြီး အအေးသောက်ရအောင်”

“စိုးက ထပ်ပြီး မစားတော့ဘူးလား”

“အအေးသောက်ပြီးမှ ထပ်စားတာပေါ့”

“စိုးသဘောပဲ”

စတော်ဘယ်ရီ ဖျော်ရည်ကို ဇွန်းကလေးနှင့် ခပ်ပြီး သောက်
နေသော မေမြတ်သူနွဲ့ဒီရဲ့ နှုတ်ခမ်းများကို အကြည့် ရောက်သွား
တော့ နှင်းဆီဖူးကလေး ကပ်တွယ်နေသလို နှုတ်ခမ်းပါးတို့သည် ရွှန်းလဲ့
နေသော လရိပ်ကလေးတွေ ဆမ်းထားသော နှုတ်ခမ်း တစ်စုံ ပိုင်ရှင်၊
အနမ်းဦးရသူအတွက် မမေ့နိုင်သော နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ခုပမာ...

“စိုး သောက်လေ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“အင်...”

လွန်သွားသော အကြည့်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး ကယောင်ကတမ်း
ဖြင့်စတော်ဘယ်ရီ ဖျော်ရည်ခွက်ထဲမှာ ဇွန်းကိုယူစဉ်...

“ချင်...”

“ဟာ...”

ဇွန်းကို လက်နှင့်တိုက်မိပြီး ဇွန်းကကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျသွားသည်။

“စိုး...နေ...နေ...”

ကျသွားသော ဇွန်းလေးကို ပြန်ကောက်ပြီး မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ
ဇွန်းသွားလဲရန် ထသွားတော့သည်။

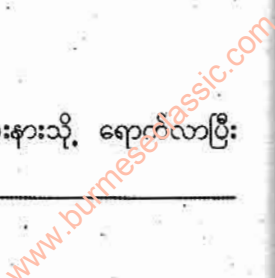
နေကမ္ဘာစိုးကို ကျောပေးထွက်ရင်းပြုံးမိသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသော
နေကမ္ဘာစိုး၏ အကြည့်တို့သည် နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ တုန်တုန်
ယင်ယင် ဖြစ်မတတ်...

“အစ်ကို”

“ဟေ...”

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ကောင်လေးက ဘေးနားသို့ ရောက်လာပြီး

ပန်းသီးလေးကို ကြည့်ကာ....

“ကျွန်တော့်ကို ပန်းသီးတစ်လုံး လောက်ပြန်ပြီး ရောင်းပါလား”

“စားချင်လို့လား”

“ကျွန်တော် စားချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ကောင်မလေး စားချင်လို့ ဒီနားမှာ ဆိုင်မရှိလို့ပါ။ ကူညီပါ အစ်ကိုရာ”

ချစ်သူအတွက် တောင်းခံနေသော ချာတိတ်ကိုကြည့်ပြီးတော့

“မင်းကြိုက်တာတစ်လုံး ယူသွား”

“ကျေးဇူးကမ္ဘာပဲ”

ချာတိတ်လေးက မရွေးတော့ဘဲ လက်သင့်ရာ ပန်းသီးတစ်လုံးကို လှမ်းယူပြီး...

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ အစ်ကို”

“လက်ဆောင်ပေါ့”

“မဟုတ်တာဘဲ အစ်ကိုရာ”

“ငွေကြေးထက် စေတနာက ပိုပြီးတန်ဖိုးကြီးပါတယ်”

“ဒါဆို သွားမယ်”

ချာတိတ်လေးကို ခေါင်းညိတ်ပြချိန်မှာ မေမြတ်သုန္ဒဒီ ဇွန်အသစ်ကလေးကို ကိုင်ပြီး ပြန်ထိုင်နေသည်။

“ဟိုကောင်လေး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ပန်းသီးလာဝယ်တာ”

“ရောင်းဖို့မှ မဟုတ်တာ”

“သူ့ချစ်သူစားချင်လို့တဲ့၊ တို့လည်း သနားတာနဲ့ ပေးလိုက်တာ”

“ကိုယ်ချင်းစာတယ်ပေါ့”

“အင်း....”

ခေါင်းညိတ်လိုက်သည့် ပေါ်မှာ မေမြတ်သုန္ဒဒီ သွားလေးတွေ ပေါ်အောင်ပြုံးသည်။

“မေ ဘာပြုံးတာလဲ”

“စိုး ကိုယ်ချင်းစာရအောင် ရည်စားရှိလို့လား... ရမ်းသန်း ခေါင်းညိတ်ရတယ်လို့”

“ချစ်သူမရှိပေမဲ့ ချစ်တတ်နှလုံးသားက ကိုယ်ချင်းစာမိတာပါ”

“ဒေါက်တာကြီးကလည်း နဲ့နေပြန်ပြီ”

“ကဗျာဆန်တာပါ”

“ကောင်းပါပြီ...ဒေါက်တာ ကဗျာဆရာရယ်”

မြစ်ပြင်ဘက်မှာတိုက်ခတ်လာသော လေအေးကြောင့် ဆံနွယ် လေးများက မျက်နှာထက်ဆီသို့ ဝဲကျသလို ဖြစ်သွားသည်ကိုပြန် ပြီးတင်ရင်း...

“လူတစ်ယောက်အတွက် ချစ်သူဆိုတာ မဖြစ်မနေ လိုအပ်တဲ့ အရာတစ်ခုလားစိုး”

“ဘုရားသခင်က နှလုံးသားကို ဖန်ဆင်းပေးထားတာကြောင့် ချစ်သူဆိုတာ မဖြစ်မနေရှိသင့်တယ်”

“ဒါဆို စိုးနဲ့မေ ဘာလို့ ချစ်သူမရှိကြတာလဲ”

“အဲ...”

အမေးစကားလေးက ပြန်ဖြေရန်ခက်လှသည်။ ပြောလိုက်ချင် သည် အဖြေက ဘာမှန်းမှမသိ...။

အခန်း ၂၇

“အရမ်းကို ထူးခြားတဲ့နေ့ပါလား”

စီစီသော်သိမ့် ရင်ဘတ်မှ ပြုတ်နေသော အင်္ကျီကြယ်သီးလေးကို တပ်ပြီး ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အိမ်တော့ မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံတော့မှာပဲ”

“စီစီ အပိုစကားတွေ မပြောနဲ့၊ မင်းအိမ်ကို လာချင်လို့ လာတယ်မထင်နဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ဘာလို့ လာရတာလဲ”

အိမ်ရာထခါစဆိုတော့ ဆံပင်တွေက သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိသောကြောင့် လက်ဖြင့်ဖြစ်သလို နောက်တွင်စည်းထားလိုက်ပြီး ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ကို စကားသံ မာမာဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ကတော့ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကရက်ကို ဖြုတ်ပြီး မီးခိုးငွေ့လေးကို ထုတ်ကာ...

“မင်းလုပ်ရပ်တွေကို ရပ်လိုက်ပါ”

“အလဲ့... အမိန့်ရှင်ကြီးစကားကို ဘယ်လိုနားလည်ပေးရမှာလဲ၊ ငါက ဘာတွေကို ရပ်ရမှာလဲ ပြောပါဦး”

“မင်းဘာလုပ်နေလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သိမှာပေါ့”

“ငါဘာလုပ်နေလဲဆိုတာကို ငါသိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မင်း ပြောပြရင်တော့ ပြန်ပြီး စဉ်းစားပေးရမှာ ပြောကြည့်”

စီစီသော်သိမ့် ပုံစံက မထီမဲ့မြင်လုပ်နေသောကြောင့် ဒေါသ တွေက အလိပ်လိုက်ထွက်နေလေသည်။

သူ့အိမ်ထဲ ရောက်နေသောကြောင့်ရယ်နှင့် ကိုယ့်လူက အရူး အမဲသား စားသလိုဖြစ်နေသောကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့ထားရသည်။

“မင်းဘာတွေကောင်းလဲဆိုတာတော့ငါမသိဘူး၊ အိမ်ကဟာ ကြီးက ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဪ... ဒီကိစ္စလား ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဟာကြီးကို ကြိုးနဲ့ ချည်ထားလိုက်ပေါ့”

“ကြိုးနဲ့ချည်ရုံတင်မကဘူး ဂူပိတ်ပြီးတောင် ထားချင်တာ”

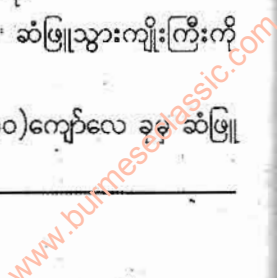
“ဟား...ဟား...ခို...”

သူကလိမ်းထားသော မိတ်ကပ်ကို မဖျက်ရသေးဘဲ မျက်နှာတွင် ကျန်နေသောကြောင့် မိတ်ကပ်နဲ့က နှာခေါင်းထဲ ကို တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်လာရင်း အန်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်သည်။ ဒါကို အိမ်ကကျော်စော ကြီး တစ်ယောက် ဘာမက်နေလဲမသိ... ခုရယ်ပုံကိုကြည့်လိုက် တကယ့်ကဝေမ.....

“မင်းက တော်တော်လေးကို ချစ်တာကိုး”

“ထပ်...သေလိုက်ချင်တယ်၊ ဒီလို ဆံဖြူသွားကျိုးကြီးကို မက်မက်မောမော”

“မင်းနဲ့ ပေါင်းသင်းလာတာ အနှစ်(၃၀)ကျော်လေ ခုနဲ့ ဆံဖြူ

သွားကျိုး ဖြစ်ရတယ်လို့၊ မင်းလည်း ဆံမဖြူ သွားမကျိုးတွေကို
တောင့်တနေပြီထင်တယ်”

“တော်တော့ စိစိ၊ မင်းစကားတွေကို လျှောက်ပြီး လွဲ မနေနဲ့၊
ငါအခုပြောချင်တာက အိမ်ကလူကို မင်းဆီမှာ ကြိုက်သလိုထမိနဲ့
အုပ်ထားလည်း ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါဂရုမစိုက်နေတာငွေကွ ... မင်းက
တင်လေး ရင်လေး နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ပြီး ငွေတွင်းတူးနေတဲ့ကိစ္စ
အတွက် ငါလာတာ...”

“ဒါကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် နစ်နာကြေးလေ၊
ဒီမို့ဆိုရင် တန်ဖိုးမထားမှာစိုးလို့ ငါရဲ့ တင်တွေ ရင်တွေ နှုတ်ခမ်း
တွေက ဈေးကောင်းတယ်လေ...”

“စိစိ မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာလဲ”

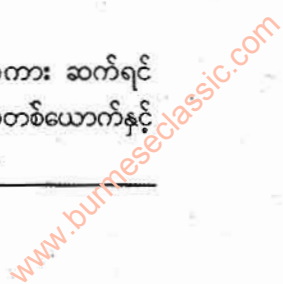
“အလိုတော် အိုးစွပ်ခွက်စွပ်ပါလား၊ ဝေးလိုက်တာ... ငါက
အိမ်ဦးနတ်ကြီးဆီကို သွားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ ငမ်းကြောထ
ပြီး ရောက်လာတာ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းရှောင်ပေါ့”

“တင့်တင့် မင်းကရယ်စရာ ပြောတတ်ပေတယ်၊ စိစိတို့ လုပ်နေ
အလုပ်ဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုက်
တိုးဝင်လာတဲ့ သားကောင်ဆိုရင် ဘယ်သားကောင်မှ အလွတ်
ပေးဘူး”

“တောက်...မင်းကွာ”

ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး စကားဆက်စရာမရှိ စကား ဆက်ရင်
ညည်း နပန်းဖက်ပြီးလုံးဖို့ပဲရှိသည်။ ဒီလိုကြေးစားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့်

၅၀ ❄ ရွှေဘဝ

ဖက်ပြီးတော့ မပြောချင် သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ထိုးချေပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

“ငါ အကြံတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်”

နားမထောင်ချင်ပေမဲ့ ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ အရာတွေ မင်းကိုယ်မှာ ရှိနေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ စည်းရုံးကြည့်ပေါ့”

“မင်းလို ကြေးစားခန့်ကိုယ်မဟုတ်တော့ အကြိုက်တွေမှာ မဟုတ်ဘူးဟေ့”

မြဂုဏ်တင့်တင့် ဒေါနှင့်မောနှင့် ထွက်သွားသော ကျောပြင် ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးမိလိုက်သည်။

အိမ်မှာရှိသော နားသိုးကြီးကိုမြက်နုမကျွေးတတ်သော မြဂုဏ်တင့်တင့် ၏ အားနည်းချက်ပင်မဟုတ်လား။

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် မိန်းမ မာယာအတတ်ကို မသင်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ ဆိုရမည်။

အခန်း ၂၈၂

“ဟင်...ဦးဝဏ္ဏအောင်”

ပန်းမုံခင် ရေချိုးပြီး၍ ရေချိုးခန်းထဲမှ အထွက် အခန်းဝတွင် ချပ်နေသော ဦးဝဏ္ဏအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်လုံးတွေ နီမြန်းပြီး ရမ္မက်တွေဖုံးနေသလို...

အသားစားကျားတစ်ကောင်၏ ရှေ့ကိုရောက်နေသည့် သိုးကလေး ဆွယ်....

ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာစဉ်က တဘက်ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆလေးခြုံထားသောကြောင့်ပန်းမုံခင်၏ မလုံတလုံ ရင်သားတွေကို ဦးဝဏ္ဏအောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

တဘက်လေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထပ်ပြီး ပတ်လိုက်ရသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေမရှိဘူး အပြင်သွားကြတယ်”

“ကိုကိုကြီးက မင်းဖေဖေနဲ့ မေမေဆီကိုလာတာမှ မဟုတ်တာ ဆင်းလေးဆီကို လာခဲ့တာပါ”

အရက်နဲ့ထွက်နေသည့် ပါးစပ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်က အနားသို့တိုးမဝလာသဖြင့် ဘေးသို့ထွက်ရန်ပြင်တော့ လက်တစ်ဖက်က ပန်းမုံခင် ခက်မောင်းကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်းဆွဲသွင်းတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“လွတ်...လွတ်”

“ချစ်...ချစ်လို့ပါကွယ်”

အင်အားချင်းမမျှသည့်အပြင် တဏှာတိလူးစီးနေသော ဦးဝဏ္ဏအောင်ကို ရုန်းထွက်ဖို့ မလွယ်ကူနိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီး နံရံသို့ကပ်သွားသည်။

နှုတ်ခမ်းကြီးက ပန်းမှိုခင်ပါးပြင်ဆီသို့ တိုးဝှေ့ရောက် နေ သည်ကို ရှောင်လွှဲရင်း အင်အားရှိသမျှ ရုန်းကန်သည်။

ကြီးကြီးမေ တစ်ယောက် ဘယ်ကိုရောက်နေလဲ မသိ...

“ကြီးကြီးမေ ကယ်ပါဦး”

“မင်းအော်လိုလည်း မထူးဘူး၊ မင်းကြီးကြီးမေကို အပြင်မှာ ခိုင်းထားတယ် မင်းလိမ္မာလိုက်စမ်းပါ”

“မှိုကန်တော့ဆို ကန်တော့ပါမယ်၊ မှိုကိုသနားပါ”

နောက်ဆုံး အခြေအနေကိုရောက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပန်းမှိုခင် အသနားခံဖို့ပဲရှိလေသည်။ ဒါပေမယ့် ရမ္မက်မီးတွေက ငြိမ်းမရလောက်အောင် တောက်လောင်နေသော ဦးဝဏ္ဏအောင်ကတော့ ဒီတစ်ခါရသည့် အခွင့်အရေးပေါ်မှာ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်... ပန်းမှိုခင်၏ အပျိုစင်ဝတ်ရည်လေးကို သောက်သုံးဖို့အတွက် ဇာတ်ကြမ်းကို ကတော့မည်ဖြစ်သည်။

“အမေ...အဖေ...”

အမေနှင့် အဖေကိုတရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ပန်းမှိုခင်ထပ်ပြီး မရုန်းတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်ကို ဦးဝဏ္ဏအောင်အတွက် သဘောတူလက်ခံပြီ ဟုထင်ကာ တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသော လက်ကို လျော့ချပြီး အကျီကို ချွတ်သည်နှင့်...

“အား”

ဦးဝဏ္ဏအောင် ရင်ဝကို ပန်းမှုခင်... ဒူးဖြင့် ဆောင့်တိုက် ချလိုက်သည်။

ဦးဝဏ္ဏအောင် အရှိုက်ထိသောကြောင့် အသက်ရှူရပ်မတတ် ခံစားကာ ဒူးထောက်နေရာမှ ပြန်ပြီးမထနိုင်...

ပန်းမှုခင် အိမ်ရှေ့တွင် ဖွင့်ထားသော တံခါးဝဆီသို့ ပြေးသွားရာ ကြမ်းပြင်တွင်ခင်းထားသော ကော်ဇောကို အရှိန်နှင့် ခြေချော်ကာ နံရံနှင့် တိုက်မိလေသည်။

“ဟာ”

ဦးဝဏ္ဏအောင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး သောက်ထားသော အရက်ရှိန် တောင် ပြယ်သွားသည်။ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက သွေးပျက်စရာ...

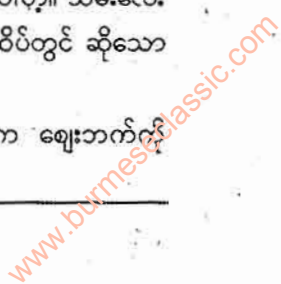
ပန်းမှုခင် နံရံနှင့် တိုက်မိပြီး သွေးအိုင်ထဲတွင်လဲနေသည်။

“မဖြစ်ဘူး သေသွားရင် အမှုပတ်နေဦးမယ်၊ မြန်မြန်သွားမှ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လဲနေသော ပန်းမှုခင်ကို ခွကျော်ပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ တက်ကာမောင်း ပြေးလေသည်။

ခြံထဲမှ အတင်းမောင်းလာသော ကားကိုကြီးကြီးမေ ဘေးဘက် သို့ကပ်ပြီးရှောင်ကာ ဘယ်သူ့ကားလဲ ဟုကြည့်လိုက်တော့ ဦးဝဏ္ဏအောင် ထား... မြင်ရသည့်ပုံစံက မရိုးသား... ပြီးတော့ ကြီးကြီးမေ အိမ်မှာရှိနေ ခဲ့ တယ်လီဖုန်းလာခဲ့သည်။ ဆက်သည့်သူက ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်... ထိခွက် အချို့ရည်ဘူးတွေကို ဝယ်ဖို့ ချက်ချင်းထွက်ခဲ့ပါတဲ့။ သမီးလေး နဲ့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရှိနေ၍ အချို့ရည်ဘူးက လမ်းထိပ်တွင် ဆိုသော ကြောင့် မပြောဘဲ ထွက်ခဲ့မိတယ်...။

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်က ဈေးဘက်က

ပစ္စည်းဝယ်စရာရှိလို့ ဆိုပြီး ခေါ်သွားလို့ ပါသွားခဲ့သည်။ ဈေးကပြန်
တော့ လမ်းမလျှောက်နိုင်သည်နှင့် ဆိုက်ကား ငှားစီးပြီးပြန်ခဲ့သည်။
အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲမသိဘူး...။

စိတ်ထဲမှာ ထင့်နေပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်တော့...

“ဟင်...သမီးလေး မှု”

သွေးအိုင်ထဲတွင် ပန်းခွံတစ်ယောက် သတိမရတော့ပေ။

လူနာတွေကို လှည့်လည်စစ်ဆေးပြီး ဆေးထိုးရမည့် သူကို ဆေးထိုး ဆေးတိုက်ရမည့်သူကို ဆေးတိုက်ပြီး အနားယူ ခန်းတွင် စာအုပ်ဖတ်နေစဉ်...

“ဒေါက်တာ”

“ဆရာမ ပြော”

သူနာပြုဆရာမလေး နော်ဖော့ခပ်သွက်သွက်လေး ဝင်လာပြီး

“အရေးပေါ်လူနာ တစ်ဦးရောက်နေတယ်”

“ဪ...ခုလာခဲ့မယ်”

နေကမ္ဘာစိုးတို့ တာဝန်ကျနေသည့်နေရာက ထိခိုက် ဒဏ်ရာ နေရာ ဖြစ်သောကြောင့် အရေးပေါ်လူနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး နေကမ္ဘာစိုး တာဝန်ပင်...

တန်းမှာ ချိတ်ထားသော နားကြပ်လေးကို ယူပြီး ဆရာမ နော်ဖော့နှင့် အတူထွက်လာခဲ့သည်။

လူနာမှာတွန်းလှည်းဖြင့် စမ်းသပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်နေပြီဖြစ် သည်။

“ဟာ...”

မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် သွေးများစွန်းထင်းနေပေမယ့် ကောင်မလေးမျက်နှာကို နေကမ္ဘာစိုးမြင်သည်နှင့် မှတ်မိနေသည်။

တစ်ကြိမ်သာဆိုဘူးပေမယ့် စွဲမက်လောက်အောင် မှတ်မိနိုင်သော မျက်နှာလေးတစ်ခု...။

“ဆရာမ သွေးလိုမယ် လူနာရှင်ဆီကို သွားပြီး မေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်မလေးအတွက် လိုအပ်သည့် အရေးပေါ်ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ပြီး သွေးသွင်းရန်သာရှိတော့သည်။

စမ်းသပ်ခဲ့တင်ပေါ်တွင် သတိလစ်နေသော ကောင်မလေး၏ မျက်နှာတွင် ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ကြုံခဲ့ရသလို ရှိနေ၏။

ဒဏ်ရာက ခေါင်းဘယ်ဘက်ခြမ်းကို ပြင်းထန်သော အရာနှင့် ထိခိုက်လာခြင်းကြောင့် ရထားသည့်ဒဏ်ရာ၊ တော်သေးသည် ဦးနှောက်ပိုင်းကို ထိခိုက်စေနိုင်သည့် ဒဏ်ရာမျိုးတော့ မဟုတ်၊ ဓါတ်မှန်ရိုက်ကြည့်လျှင် တိကျသော အဖြေကို ရမည်၊ လောလောဆယ်တွင် ကောင်မလေး သွေးထွက်လွန်နေသောကြောင့် အရေး ပေါ်သွေးသွင်း ဖို့ပင်.....။

“ဆရာ...”

“ဆရာမ လူနာရှင်က ဘာပြောလဲ”

ဆရာမနော်ဖော အခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြီး စိတ်မသက်သာသော မျက်နှာဖြင့်

“လူနာရှင်က အဘွားကြီး ဒေါက်တာ...သူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်”

“ဆရာမ... ကျွန်တော့်သွေးကို ဖောက်ယူဖို့ပြင်ပါ”

“ရှင်”

နေကမ္ဘာစိုး စကားကို နောဖော့တကယ်ပင်အံ့ဩသွားသည်။

ဆေးရုံတွင် ဒီလိုဒေါက်တာမျိုးကို ရှားမှရှားတွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ နေကမ္ဘာစိုးသည်ဒေါက်တာကောင်းတစ်ယောက်ပင်။ ဆရာဝန်ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် ပြည့်သူတစ်ဦးမို့ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်...

“အန်တီ...”

“လူလေးရယ်... သမီးလေး အသက်ကိုကယ်ပါဦး”

နေကမ္ဘာစိုး လက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး တုန်ယင်စွာဖြင့် ကြီးကြီးမေအသနားခံလေသည်။

“အန်တီသမီး ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ သွေးအားနည်းလို့ သွေးသွင်းရမှာပါ”

“လူလေးရဲ့ကျေးဇူးက ကြီးမေတို့ နှစ်ယောက် အပေါ်မှာ တင်နေပါပြီ”

“ရပါတယ် အန်တီ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ကြီးကြီးမေ အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်လိုပြောဆိုရမည် ကိုစဉ်းစား နေရသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ပါက ဦးကျော်ဇောကျော့မောင် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်တို့နှင့် ပြဿနာကထိပ်တိုက်တွေ့ရတော့မည်။ ခုကိစ္စတွင် သူတို့ ပယောဂမကင်း တကယ့်ကို အံ့ဖွယ် မိဘနှစ်ပါး...

သားသမီးကို ရက်စက်သော မိဘဆိုတာ ကြီးမေကြားခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုတော့ ဒီမိဘနှစ်ပါးကို စံတင်လောက်အောင် တွေ့ဖူးခဲ့လေပြီ...

၅၈ ❄️ ရွှေဘဝင်

“ရေချိုးခန်းက အထွက်ချော်လဲတာပါ”

“ဪ...”

“ဒေါက်တာ အသင့်ဖြစ်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးကြီးမေကို မလိုက်ရန်ပြောပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ပြီးဝင် သွားသည်။

ပန်းပွဲခင်၏ အသက်ရှင်နိုင်ဖို့အတွက် ကြီးကြီးမေ ရင်လေး မိသည်။

မိဘကျင့်ဝတ်မပီသော အရိပ်အောက်တွင် ပန်းပွဲခင် ဘဝ ကလေး ကံဆိုးခြင်းများစွာနှင့်ကြုံရပေတော့မည်။

“ကံဆိုးပါပေ့ သမီးလေးရယ်”

အခန်း ၂၉

ဆက်ရက်ငှက်ကလေး၏ အမေဖြစ်သူနှင့် အဖေဖြစ် သူက မြေပြင် တွင်ကြွထားသော အစာလေးကို ပါးစပ်နှင့်ငုံပြီး အဝေးဆီမှ ရင်သွေး လေးပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ပန်းမုံခင်ငိုချလိုက် တော့သည်။

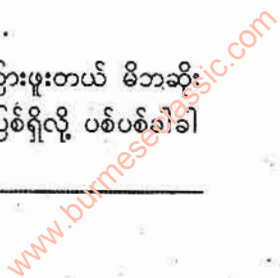
ပန်းမုံခင်ဆေးရုံတက်၍ ဆေးရုံဆင်းသည့်နေ့အထိ မိဘဖြစ်သူ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာပေ...။

ကြီးကြီးမေတစ်ယောက်သာ ပန်းမုံခင်အနားမှာ ရှိနေရသည်။

ပန်းမုံခင်မိဘတွေ ဘာလို့ သမီးတစ်ယောက်ပေါ်မှာ သံယောဇဉ် မရှိခဲ့ကြတာလဲ ဆိုသည်ကို တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်တွေ မျက်ဝန်းတွင် မက ရင်ထဲမှာပင် ကျနေရလေပြီ...

ရက်စက်လိုက်တာ ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်...

လောကကြီးမှာ သားဆိုးသမီးဆိုးသာ ကြားဖူးတယ် မိဘဆိုး ဆိုတာ မကြားဖူးခဲ့ဘူး၊ သမီးမှာ ဘာတွေ အပြစ်ရှိလို့ ပစ်ပစ်ခါခါ

၆၀ ❄️ ရွှေဘဝင်

လုပ်ရက်ကြတာလဲ...

“မပန်းမှိုခင်”

“ရှင်....”

ဤလောကကြီးတွင် အကြင်နာတရား အပြည့်ဝဆုံးခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို...

ဒေါက်တာနေကမ္ဘာစိုး၏ ခေါ်သံလေးကြောင့် မျက်ရည်တွေ ကိုလက်နှင့် ကမန်းကတန်းသုတ်လိုက်ရသည်။

ပန်းမှိုခင်ဆိုသည့် ကောင်မလေး မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စလေးတွေနှင့် ဖြစ်နေခြင်းကို ဘာကြောင့် ခံစား မိနေသလဲမသိ။

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရောက်နေသော အကြည့်ကလေးကို ရုပ်သိမ်းပြီး ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်ကာ နေကမ္ဘာစိုး မျက်နှာကို ပန်းမှိုခင် ကြည့်မိ၏။

တကယ်ကို အပြစ်ကင်းစင်သော မေတ္တာရှင်တစ်ဦး...

“ဆေးရုံဆင်းခါနီးမှ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

“ဝမ်းနည်းလို့ပါ ဒေါက်တာ”

ပန်းမှိုခင်ထံမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံမဟုတ်တဲ့ ဖြေရှင်းချက်ကို ဆက်ပြီး မမေးတော့ဘဲ...

“အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဆေးတော့ မှန်မှန်သောက်နော် ပတ်တီး ဖြေရက်ကျရင် တစ်ခေါက်ပြန်လာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြီးကြီးမေ ရော့”

“ဆေးရုံဆင်းဖို့အတွက် သွားပြီး ပြင်ဆင်နေပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“စုပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူး မင်းနဲ့ကြီးကြီးမေက သား အမိ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မိဘတွေရော”

ဒေါက်တာနေကမ္ဘာစိုး စကားကို ဘယ်လို ပန်းမှုံခင် ဖြေရမလဲ မသိ...

“မိဘတွေက နယ်မှာလေ”

“ဪ...အသိတော့ပေးပြီးပြီလား”

“ကြီးကြီးမေက ဒဏ်ရာက သိပ်ပြီး မစိုးရိမ်ရလို့ အကြောင်း ခြကားခဲ့ဘူး”

မိဘနှစ်ပါး မကောင်းပေမယ့် သားသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် မိဘနှစ်ပါးအပေါ်မှာကတော့ အကောင်းပဲ ပြောချင်တယ်။

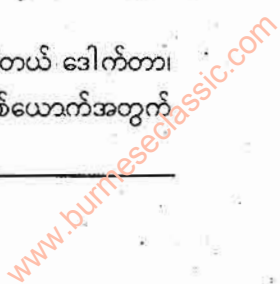
ဒေါက်တာနေကမ္ဘာစိုးက သူ့ကိုစကားတွေ အများကြီး ထပ်ပြီး မေးမှာကိုကြောက်နေသလို အနားက ထွက်သွားမှာလည်း စိုးရိမ် နေ ပြန်သည်။

“ဟိုဘက် လူနာတွေ သွားကြည့်ဖို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...ဪ...ဒေါက်တာ”

ခုတင်ဘေးမှ လျှောက်မည့်ခြေလှမ်းကို ပြန်ရပ်ပြီး ပန်းမှုံခင် မျက်နှာလေးကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ ပြောမည့်စကားကို ဆားစွင့်လျက်...

“မှုံပြောနိုင်တဲ့ စကားက တစ်ခွန်းတည်းပဲရှိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဆရာဝန် တစ်ယောက်အတွက်

၆၂ ❖ ရွှေဘဝင်

လူနာတွေဆီက ကျေးဇူးတင်တာ မဆန်းပေမယ့် မှုံ့ရဲ့ ကျေးဇူးစကားဟာ နှုတ်ဖျားက စကားမဟုတ်ပါဘူး၊ မှုံ့ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းပါ။”

“ကျုပ် အသိအမှတ်ပြုထားပါ့မယ်”

ခုတင်ဘေးတွင် ကျနေသော လက်ကိုင်ပဝါ အဖြူလေးကို ကောက်ပေးပြီး ပန်းမှုံခင်ခုတင်ဘေးမှ နေကမ္ဘာစိုး ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့...ကောင်မလေး”

“ရှင်...ဒေါ်လေး”

ပန်းမှုံခင် ဘေးချင်းကပ် ခုတင်မှ အဒေါ်ကြီးက စပ်စပ်စုစု အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ...

“ဒေါက်တာ နင့်ကို အရမ်းကို ဂရုစိုက်တာပဲနော်”

“ဒေါက်တာ ဂရုစိုက်တာ သမီးတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူနာအားလုံးကိုပါ”

“နင့်ကိုတော့ နည်းနည်းပိုပါတယ်”

မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ့ပြီး ပြောနေသည့် အဒေါ်ကြီးကြောင့် စိတ်ပျက် သွားသည်။

အတိုက်အခံပြောနေလျှင်လည်း မထူးသဖြင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခုတင်သံတိုင်ကို မှီပြီး ဒေါက်တာနေကမ္ဘာစိုး၏ ဂရုစိုက်မှုအပေါ်မှာ ကျေနပ်နေလိုက်တော့သည်။

ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အနက်ဖြင့်ထုပ်ထားသော ငွေထုပ်ကို ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်
ရှေ့သို့ ဦးဝဏ္ဏအောင် ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ဗျာ နစ်နာကြေးပေါ့”

“ဟဲ...ဟဲ...ရပါတယ် ကိုဝဏ္ဏအောင်ရယ်”

ငွေကိုဘုရားသခင်လို ကိုးကွယ်နေသည့် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်
အတွက် သမီးတစ်ယောက်ကို အရင်းပြု၍ ရလိုက်သော ငွေထုပ်ကို
ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံနေလေသည်။

ဦးကျော်စောကျော့မောင်ကတော့ သူ့အတွက် ဝယ်လာပေး သော
ဘလက်လေဘယ်အရက်ပုလင်းကိုသာ မျက်စိ ကျနေလေ သည်။

“ဆက်ပြီး နားပူတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်
လေးကို ဘယ်တော့ အကောင်အထည်ဖော်မှာလဲ”

“ဪ...သမီးလေးကိစ္စလား... စိတ်ချနေပါ၊ ဖြစ်အောင် စီစဉ်
ပေးပါမယ်”

“ဒီအစီအစဉ်သာ ဖြစ်မြောက်ရင် ကျုပ်ဆီက ခင်ဗျား တို့ယူ
ထားတဲ့ငွေတွေအတွက် ပူစရာမလိုတော့ဘူး၊ တကယ်လို့ မဖြစ်ရင်

တော့ ကျုပ်ငွေတွေကို အဆုံးမခံနိုင်ဘူးနော်၊ ကျုပ် အကြောင်း ခင်ဗျား အသိဆုံး... ငွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် သိကြား မင်းတောင် စစ်ခင်းမယ့် ကောင်”

ဦးဝဏ္ဏအောင် စကားက ချောတစ်မျိုး ခြောက်လို့ တစ်ဖုံနှင့် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်တို့ကို ဖိအားပေးနေသည်။

သမီးတစ်ယောက်ကို ရောင်းတန်းဈေးကွက်ပေါ် တင်ပြီး ရောင်း စားနေသော မိဘနှစ်ပါးအတွက်ကတော့ သူတို့ ယူသုံးထားသည့် ငွေတွေကို ပြန်မဆပ်နိုင်ရေးအတွက် သမီးကို အရွယ်ချင်း အများကြီး ကွာလှသော မုဆိုးဖိုကြီးနဲ့ ဦးဝဏ္ဏအောင်လက်ထဲသို့ ထည့်ရန်ကြံ စည်နေ၏။

“မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပေးမှာပေါ့!”

ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ဆိုသည့် စကားကို ကြီးကြီးမေ ကြား ယောင်မိသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ပြောနေကြသော စကားတွေနှင့် အမူအရာတွေက အော့နှလုံးနာချင်စရာကောင်းနေ၏။

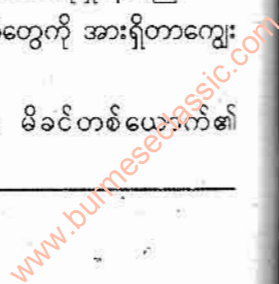
ပန်းမုံခင်သာ ဒီစကား ဒီအမူအရာတွေကို မြင်လျှင် သေချင် လောက်အောင်ဖြစ်မှာ အမှန်ပင်။ ခက်ပြီးနားမထောင်ချင်တော့သဖြင့် ပန်းကန်လေးကိုကိုင်ကာ ပန်းမုံခင်အခန်းသို့ တက်ခဲ့စဉ်

“ဒေါ်ညို...”

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်အသံက ပျော့ပျောင်းသလိုရှိနေသည်။

“သမီးလေးအတွက် အစားအသောက်တွေကို အားရှိတာကျွေး နော်”

တကယ်ပင် ကြား၍ကောင်းသော မိခင်တစ်ယောက်၏

စကား.....

မုသားမပါလျှင် မိဘရဲ့ မေတ္တာဟု ပြောရပေမဲ့ ဟန်ဆောင် လုပ်စကားကြီးပြောနေသဖြင့် လက်ထဲမှ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်နှင့် ကောက်ပေါက်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

“ဪ...ဒါနဲ့ ကိုဝဏ္ဏအောင် သားတွေက သဘောတူရဲ့လား”

“ဝေးရော ကျုပ်က ဖအေလေ၊ သားသမီးဩဇာခံမဟုတ်ဘူး၊ သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူတို့အိမ်နဲ့ သူတို့၊ ကျုပ်က အားလုံးကို ခွပ်ခွပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ခွဲခြမ်းပြီးသားဗျ”

“ဒါဆိုရင် ကိစ္စက ဖြစ်ပါပြီ”

“စကားတွေနဲ့ ဖြစ်မနေနဲ့၊ လက်တွေ့ဖြစ်ဖို့က အရေး ကြီး တယ်”

ပန်းမှိုခင်အတွက် အဆိပ်ရေအိုင်ထဲကို ပျားရည်အသွင် သောက်ခိုင်း တော့မည့် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ထိုးစစ်ကိုခံဖို့ပြင်ပေတော့...

“သမီးမှို သောက်လေ.. သောက်ရတာ ခံတွင်းမတွေ့လို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးမေရယ်”

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်လေးကို ကိုင်ပြီး ငေးငိုင်နေသော ပန်းမှိုခင် ထို့ ကြည့်ပြီး ကြီးမေတစ်ယောက် စိတ်ထဲတွင် မကောင်းလှပေ။

“သမီးစဉ်းစားနေတာပါ”

“သမီးလေးက ဘာကိုစဉ်းစားနေမိလို့လဲ”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ဘာလို့ မှိုအပေါ်မှာ ရက်စက်နိုင်တဲ့ ချွေ့ဖြစ်နေကြတာလဲ ဟင်...”

မှိုရင်ထဲက လှိုက်လှဲစွာ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံ...

www.burmeseclassic.com

ထိုအမေးစကားကို ပန်းမှုံခင်အကြိမ်ကြိမ်မေးခဲ့ဘူးသည် တခြားသူ ပေါ်မှာတော့မဟုတ် သူ့ကိုယ်သူပင်

“ဪ...ကလေးရယ် သူတို့ဘဝမှာက ငွေထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူးလေ”

“ကြီးမေ”

“ဘာလဲ သမီးလေးရယ်”

ပန်းမှုံခင်မေးမည့် စကားကို ချက်ချင်းနှုတ်ဖျားမှ မထွက် သေးဘဲ လက်ထဲမှ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ပြားလေးကိုစားပွဲ ပေါ်တင်လိုက်ပြီးမှ

“သမီးဟာ ဖေဖေဦးကျော်ဇောကျော့မောင်နဲ့ မေမေ ဒေါ်မြဂုဏ် တင့်တင့်တို့ရဲ့ သမီးအရင်းမှဟုတ်ရဲ့လား”

“အယ်...”

ပန်းမှုံခင်မေးမည်ဆိုလည်း မေးသင့်သော စကား... မိဘ နှစ်ပါးလုံးက ပန်းမှုံခင်ပေါ်မှာ ကြင်နာမှု ဂရုစိုက်မှုတို့သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မရှိခဲ့ပေ...

“သမီးလေးရယ် ကြီးမေသိသလောက်ကတော့ သမီးလေးကို သူတို့မွေးခဲ့ကြတာပါ”

“ကြီးမေ ညာတာမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ သမီးမွေးတုန်းက ကြီးမေက ဒီအိမ်မှာရှိနေတာ၊ သမီးလေးကိုမွေးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကြီးမေ ကိုယ်တိုင်ဆေးရုံကို လိုက်လာပြီး မြဂုဏ်တင့်တင့်ကို ပြုစုခဲ့ရတာပါ ဒီတုန်း သမီးလေးက ဘေးမှာလေ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ သမီးကို မချစ်ကြတာလဲ”

ပန်းမှုံခင်၏ ဒီအမေးစကားကို ကြီးကြီးညို တစ်ယောက်
ဖြေနိုင်တော့ပေ...

“ကြီးကြီးမေ ဖြေပါဦး”

“ချစ်တော့ ချစ်ကြမှာပါ။ သူတို့လင်မယား ပြဿနာတွေနဲ့ ရှုပ်
ထွေးနေတော့ သမီးလေးကို ချစ်ချိန်မရသလိုဖြစ်နေမှာ ပေါ့ကွယ်”

အနီးဝပ်ဆုံး ဖြေသိမ့်စကား တစ်ခုဆိုသည့်ကို ပန်းမှုံခင် နားလည်
ထိုက်သည်။

မိဘမဲ့စွာ နေထိုင်နေသော သူတွေ ထက်စာလျှင် မိဘနဲ့ နေခြင်း
သည် နည်းနည်းလောက် ကောင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ရမည်။

“မနက်ဖြန် သမီးလေးပတ်တီးဖြေရမှာနော်”

“အင်း”

ခေါင်းကပတ်တီးဖြည်ပြီး ချုပ်ရိုးဖြေရမှာဆိုသည်နှင့် ဒေါက်တာ
ကမ္ဘာစိုးမျက်နှာလေးကို ပြေးပြီး မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

ကန္တရတွင် လျှောက်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အိုအေစစ်
လေးတစ်ခုသည် ဒေါက်တာကိုကို တစ်ယောက်ရယ်လို့ ထင်မိသည်။

ဒါဟာ ပန်းမှုံခင် နှလုံးသား၏ကွန်းခိုရိပ်ကလေးတစ်ခုရယ်ပါ...။

အခန်း ၂၀၀၁

ခြံဝတွင် ကားရပ်လိုက်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်သောအခါ ခြံစောင့်
ကိုစိုးပြေးထွက်လာကာ တံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

မေမြတ်သုန္ဒဒီ မျက်လုံးက အရင်ဆုံး ခြံထောင့်တွင် သီး
သန့်စိုက်ထားသော ပန်းအိုးကလေးဆီကို အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ကိုစိုး ပန်းအိုးကို ရေလောင်းရဲ့လား”

“လောင်းပါတယ် မမ....”

ဒီပန်းအိုးလေးသည် နေကမ္ဘာစိုး မွေးနေ့တုန်းက လတ်
ဆောင်ပေးထားသောနှင့်ဆီပန်းအိုးကလေးဖြစ်၍ အမြတ်နိုးဆုံး ဖြစ်
ထားရသည်။

ကားကို ခြံထဲမောင်းဝင်လာ၍ အိမ်ပေါက်ဝတွင် အနီရောင်
HONDA ကားကလေးကို မြင်လိုက်ရ၍ တကယ်ပင် မွန်းကျပ် သွား
သည်။

ဒယ်ဒီ ပြောပြောနေသော ရူပါထူးမောင် ကားဆိုသည်
သိလိုက်၏။

ဘယ်လိုမှ ခံစား၍မရသော လူတစ်ယောက်။

ဒယ်ဒီ မိတ်ဆွေသားဖြစ်နေခြင်းနှင့် လူမှုရေးပိုင်းတွင် ညံ့ဖျင်း
သည်ဆိုသော ပြောဆိုမှုကို မခံရအောင် ဆက်ဆံရေးကို ပြေပြစ်
အောင်လုပ်နေရပေမယ့်...

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ...ရူပါထူးမောင်နှင့် တွေ့ဆုံချိန်များသည်
အသက်ပင်တိုချင်သည်။ ကားကို ဂိုဒေါင်ဆီသို့တန်းမောင်းပြီး အိမ်
ထဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် မဝင်သေးဘဲ နှင်းဆီပန်းအိုးလေးဆီသို့
ချောက်လာကာ.....

“စိုးရယ်... မေ့ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား....”

ဖူးပွင့်ရန်ဟန်ပြင်သော နှင်းဆီဖူးလေးကို လက်ကလေးနှင့်
အသာအယာကိုင်ပြီး မေးမိလိုက်သည်။

“ သုံကနှင်းဆီချစ်သူ ထင်တယ် ”

“ အယ်.. ”

အသံရောက်သည့် နေရာသို့ မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ မျက်နှာမမူဘဲ ပန်း
ဆီကို အာရုံပို့ပြီး စူးစိုက်လိုက်သည်။

နှင်းဆီလေးတွေက ပွင့်တော့မှာကို... စကားမရှိ စကားရှာ သည့်

“ တို့လည်း နှင်းဆီချစ်တယ် ”

“ သေ.... ”

နှင်းဆီပန်းအိုးကြီးကို ရိုက်သာခွဲလိုက်ချင်တော့သည်။ စိုးပေး
သော လက်ဆောင်လေးဖြစ်၍သာ.....

“ နှင်းဆီချစ်တယ်ဆိုရင် စိုက်ထားပေါ့ ”

“ စိုက်တော့စိုက်ချင်တယ်။ တို့က အိမ်မှာနေရတာက သိပ်ပြီး

www.burmeseclassic.com

မရှိဘူးလေ”

အင်္ကျီကော်လံကို လက်နှင့်မြှင့်တင်ပြီး အနီးကပ်ဆုံး ရောက်အောင်ကပ်လာသည့် ရူပါထူးမောင်ကိုယ်မှ ရေမွှေးနံ့က တစ်နေ့လုံး မောပန်းသမျှတွေကို ပစ်လဲချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ရှေ့သွား နှစ်ချောင်းကိုပေါ်အောင် ရယ်ပြုပြီး...

“သုံပြန်လာပြီလား...။ ပင်ပန်းမှာပေါ့နော်...”

“ပင်ပန်းတာတော့ ပြောမနေနဲ့၊ အိမ်ပြန်ရောက်ဟာနဲ့ အိပ်ရာထဲကို အရင်ဝင်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲ...”

မေမြတ်သုန္ဒဒီက စကားကိုဖြတ်ချင်နေသည်ဟု သဘော ပေါက်သောကြောင့် ရရှိသည့်အခွင့်အရေးကို ရူပါထူးမောင် အပြည့်အဝဆုံး ပိုအားစိုက်ရတော့မည်။

“သုံ့ကို အန်ကယ်တို့ ဘာပြောထားလဲ...”

“ဘာမှ မပြောဘူး...”

“အင့်...”

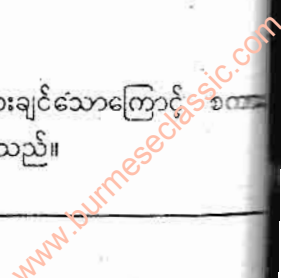
မေမြတ်သုန္ဒဒီထံမှ ပြောထားသည်ဆိုလျှင် သူ့ဘက်က စကားတွေကို ဆက်ပြီးပြောနေဦးမည်။ ယခုတော့ ပြောဖို့ အကြံသည်ကား အထမမြောက်...

“သုံ့မသိသေးဘူးနဲ့ တူတယ်...ဒီလို သုံ့ရဲ့ ဟို...”

“ကိုရူပါထူးမောင်”

“ဗျာ....”

နောက်ဆက်တွဲစကားမျိုး မကြားချင်သောကြောင့် စကားမဆက်မီ နာမည်ကိုခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟို.. ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား..”

“ရ.. ရပါတယ်... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ.. ပြော..”

“ဟိုမှာ... တွေ့လား...”

အိမ်ရှေ့တွင်ရှိနေသော ဂမုန်းအိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“အင်း... တွေ့တယ်...”

“ဒီပန်းအိုးကလေးကို ဟိုအစွန်ဆုံးကို ရွှေ့ပေးပါလား ခိုင်းတယ်လို့
ထင်နဲ့နော်.....”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...”

အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာခိုင်းကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့တော့သည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ဒယ်ဒီက မချိုမချည်မျက်နှာနှင့်ကြည့်ပြီး...

“သမီး... မောင်ရူပါထူးမောင်ရော.. ကွယ့်”

“ပန်းအိုးရွှေ့ပေးနေတယ်...”

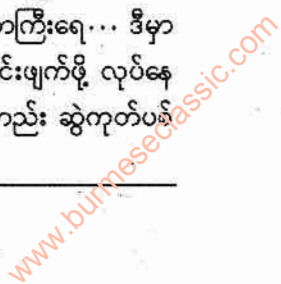
“သမီးရယ် ဧည့်သည်ကိုကွယ်... အားနာစရာ..”

မာမီက အားနာသောလေသံဖြင့် ပြောနေပေမယ့်.. မေမြတ်သူနှင့်
တတော့ အားမနာနိုင်ပေ... စိတ်ပျက်ပြီး နောက်မလာလျှင်ပိုတောင်
ကောင်းသေး.....

ဒယ်ဒီနှင့်မာမီကို ဖြေရှင်းချက်တွေ မပေးတော့ပဲ... အခန်းထဲ
သို့ဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို လော့ချပြီးခုတင်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ခေါင်းအုံးကြီးကို အားပါးတရဖက်ပြီး...

ရှင်.. အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့ ဒေါက်တာကြီးရေ... ဒီမှာ
လူကြီးတွေက ကျုပ်ကို အပျိုကြီးစာရင်းက အတင်းဖျက်ဖို့ လုပ်နေ
ကြပြီ...ဟွန့်...မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ တစ်ခါတည်း ဆွဲကုတ်ပန်

၇၂ ❖ ရွှေဘဝ

လိုက်ချင်တယ်... ကဲ... ကဲ.....

မေမြတ်သုန္ဒဒီ လုပ်သမျှကို ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးက သည်းခံပြီး နေရရှာတော့သည်။

“အန်ကယ်...သုံရော”

“အိမ်ထဲမှာ”

“ဗျာ....”

မေမြတ်သုန္ဒဒီ အဖေစတေးကြောင့် ကြိုးစားပြီးသယ်ခဲ့သမျှတွေ အလကားဖြစ်ချေပြီ...။

“ဒါနဲ့... မောင်ရူပါကဘယ်တော့ သင်္ဘောပြန်ထွက်မှာလဲ”

“နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ အန်ဇီ”

“ဪ... မြန်သားပဲကွ့..”

“မမြန်လို့ မဖြစ်ဘူး ခုချိန်မှာ ကြိုးစားပြီးရှာနိုင်မှ ဖြစ်မှာလေ”

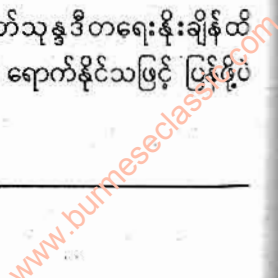
ယောက္ခမရှေ့ အထင်ကြီးအောင် စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောနေရပေမယ့် မေမြတ်သုန္ဒဒီက ဖုတ်လေတဲ့ငပိရီတယ်လို့တောင် မထင်။

“ကြိုးစားပေါ့ကွယ်.. ဒါမှ နောင်ရေးစိတ်အေးရမှာ.. ..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး...သုံ့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပေးပါနော်... ကျွန်တော်ဝယ်လာတဲ့ ရေမွှေးလေး မကြိုက်ရင်ပြော...”

“အေး... အေး...”

ဆက်ပြီးနေချင်နေပေမယ့် မေမြတ်သုန္ဒဒီတရားနိုးချိန်ထိ စောင့်နေလျှင် လူစင်စင်က ဘဲငန်းဘဝကို ရောက်နိုင်သဖြင့် ပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့၏။

“ရှင့်ကိစ္စကတော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်... အဖေကြီးရေ...”

“ဘာလို့.. မလွယ်ရမှာလဲကွယ်.. ငါတို့က သမီး ကောင်းစားဖို့ လုပ်တာပဲ”

“ရှင်ကသာစီစဉ်နေ... သမီးဆန္ဒက ပါမှမပါဘဲ”

“ဟင်း...”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ ဖခင် ဦးစံလှအောင်တစ်ယောက် ရှေးဟောင်း ဆေးတံကြီးကို ဘယ်ဘက်ပါးချောင်တွင်ကိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလေ တော့သည်။

“မင်းလည်းဝင်ပြီး နားချဦးလေ...”

“တော်... တော် ရှင့်ကိစ္စထဲ ဝင်ခပါပါရစေနဲ့...”

သိုးမွှေးထိုးလက်စကိုရပ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောလိုက် သည်။

“ကောင်လေးက ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့်လေး အသောက်အစား အပျော်အပါးကင်းပါတယ်...”

“ရှင် လူမှားနေပြီ...”

“ဘာလဲကွ.. မင်းစကားက...”

“ရှင်ပြောရမှာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး... ရှင့်သမီးကို ပြောပြရမှာ လေ.. ဘယ့်နယ့် ကျုပ်ကို ပြောပြနေတာလဲ”

“မင်းကတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းမလို့ပေါ့...”

ဒယ်ဒီနှင့်မာမီ ပြောနေကြသည်ကို အပေါ်မှနားထောင်ပြီး ရယ် ချင်မိသည်။

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ ကံကောင်းတာတစ်ခုနဲ့ကတော့ ဒယ်ဒီက သဘောတူပေမယ့် အတင်းအဓမ္မတော့ မစီစဉ်..

“ကြာရင် မကောင်းဘူးကွ...”

“အယ်... ရှင့်စကားက ဘာ မကောင်းရပြန်တာလဲ...”

“မင်းသမီးကိုပြောတာ...”

“ကျုပ်သမီးက ကြာရင်မကောင်းရအောင် ပုပ်သိုးတဲ့ ပစ္စည်း မှမဟုတ်တာ...”

“ပုပ်သိုးတာထက်ဆိုးတာရှိတယ်ကွ...”

“ဘာလဲ...”

“ငါတို့ ဒီတစ်သက်တော့ မြေးချီရတော့မယ် မထင်တော့ ပါဘူး...”

ဘုရား... ဘုရား... ဒယ်ဒီနှင့်မာမိကတော့ သူတို့ မြေးချီနိုင် ရေး စီမံကိန်းကြီးကို.. အားသွန်ခွန်စိုက်.. ကြိုးစားနေတာကိုး...

စိုးရေ... မေနှင့်စိုးတို့ရဲ့ ရင်သွေးလေးကို ဒယ်ဒီနှင့် မာမိ ချီနိုင်အောင် ကူညီပေးပါဦး... ပါးစပ်ထဲလက်ထည့်ပေးရင်တော့ ကိုက်တတ်မှာပေါ့နော်.....

အလွမ်းမြစ်ထဲမှာ...

ပန်းတစ်ပွင့်အဖြစ်နဲ့ကြွလွင့်ရတဲ့ ဘဝလေးပါ မောင်...

အခန်း ၂၀၀

“သမီးမို့”

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါ်သံက ပန်းမို့ခင်ဘဝဟွင် အပြင်းထန်ဆုံး တုန်လှုပ်သော ခေါ်သံ...

ကျေနပ်ရမလိုလို၊ ဝမ်းသာရမလိုလို၊ ဝမ်းနည်းရမလိုလို

မေမေဆက်ပြီးပြောမည့် စကားကို နားစွင့်ပြီး မေမေ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကရုဏာတရား ကြင်နာမှု တရားတွေ မတွေ့ရ ပေမဲ့ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ခြယ်သထားသည့်မိတ်ကပ်နှင့်နှုတ်ခမ်းနီ၊ လိုင်နာတွေကြားမှ မျက်နှာချိုတစ်ခုတော့ တွေ့နေရသည်။

“သမီးလေးကို အိမ်ထောင်ချပေးမလို့”

“ရှင်...”

“မိဘဆိုတာ သားသမီးပေါ်မှာ မဖြစ်မနေ တာဝန်ကျေရမည့် ကိစ္စလေ၊ ကိုယ့်သားသမီးကောင်းစားဖို့အတွက်စီစဉ်ရတာပါ”

“ဟုတ်တယ် သမီး ဖေဖေတို့ဘက်က အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ”

“ဟင်...”

လူတစ်ယောက်၏ ဆန္ဒသဘောထားကို အဖြူအမည်း မမေးဘဲ မဖြစ် မနေလိုက်နာရမည်ဆိုသည့် သဘောမျိုး...

“သ...သမီး...”

“သမီးဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့ သမီးဘဝရှေ့ရေး ကောင်းစား ဖို့အတွက် စီစဉ်တာကို ငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ”

“မင်းကလည်း စကားကို ရှင်းရှင်းပဲပြောကွာ၊ လက်ကိုထပ် ရမယ် ဒါပဲ ”

ဖေဖေပါးစပ်မှ အရက်နံ့က တထောင်းထောင်း...

ပန်းမုံခင်အတွက် ထွက်ပေါက်မရှိသော အခန်းထဲကို ပို့ပြီး ခိုင်းစေ နေသောကိစ္စ...

“မင်္ဂလာကိစ္စကို ဒီလထဲမှာ လုပ်မယ်ဆိုတာကိုအသိပေးတာ”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ သမီး အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး”

“ဘာ...”

သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ထိုးချေပြီး မျက်ထောင့်နီနီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ပန်းမုံ...နင်က အာခံတာလား”

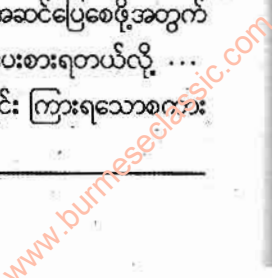
ပန်းမုံခင် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး နောက်ကို တွန်းလိုက်သည်။

“တင့်တင့်ဆိုတဲ့ ကောင်မကို ဒါမျိုးလာမချိုးနဲ့ မရဘူး မိမုံ၊ ငါက ဒါဆိုဒါပဲ၊ ဘာမှ အတွန့်မတက်နဲ့ မိဘက ကောင်းစေချင်လို့ ဇီကုတ်ပြီး နတ်ပြည်တင်တာကို မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချချင်တာလား... ဟင်းနော်...”

“ကောင်းကောင်းပြောလို့မရရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်ကပါ စစ်ကူလိုက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်နေလေ၏။ တကယ့်အံ့ဖွယ်မိဘတွေပါလား။ သူတို့အတွက် အဆင်ပြေစေဖို့အတွက် သမီးကို ဆံဖြူသွားကျိုးသည့် တဏှာဘီလူးနဲ့မှ ပေးစားရတယ်လို့ ...

ကြီးကြီးမေ နောက်ဖေးချောင်ထဲမှ နားစွင့်ရင်း ကြားရသောစကား

သံများသည် အော်ကလီဆန်လှသည်။ ပန်းမုံခင်ဆိုသည့်ကလေးမ
ဘာလိုများ ဒီလိုခိဘမိုး လက်ထဲကို ရောက်ခဲ့ရသလဲ မသိပေ ကံဆိုးပေစွ။

“နင်...ဒီနေ့ကစပြီး အပြင်မသွားရတော့ဘူး၊ ဈေးဝယ် ဘာ
ဝယ်ကိစ္စကို ကြီးညိုပဲ လုပ်ရမယ်..”

“ဟိုကိစ္စပါ ထည့်ပြီးပြောထား..”

ဦးကျော်စောကျော့မောင်က ခုတော့လည်း ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်
ပေါ်မှာ ဦးစားပေးလျက်..

“အေး...ကိုဝဏ္ဏအောင်လာခဲ့ရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ
တာပဲ ကြားချင်တယ် မိမုံ...ဒေါ်ကြီးညို...ဒေါ်ကြီးညို”

ထိုင်နေရာမှထပြီး နောက်ဖေးတွင် ချက်ပြုတ်နေသော ကြီးကြီးညို
ကို စူးရှသည့်အသံကြီးဖြင့်လှမ်းခေါ်လေသည်။

“ဘာလဲ တင့်တင့်..”

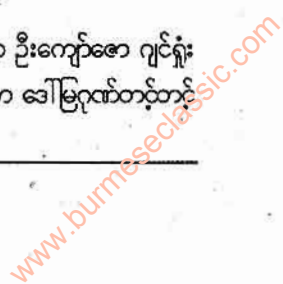
“မိမုံကို အပြင်မသွားစေပါနဲ့...ဈေးဝယ်ကိစ္စတွေကို ကြီးညို
ပဲ လုပ်ပါ...”

ခေါင်းကို မညိတ်ချင်ပေမယ့် ကိုယ်က အစေခံဖြစ်နေသဖြင့်
လေးလေးပင်ပင်ဖြင့် ညိတ်လိုက်ရ၏။

“ဪ...ကြီးညို...ကျုပ်အတွက် အမြည်းကောင်းကောင်း
လေးလုပ်ထားဦး..”

နှစ်ယောက်...စည်းကမ်းတွေ အမိန့်တွေထုတ်ပြန်ပြီး ကျော့မော့
စွာထွက်သွားသည်။

အရင်က ကားနှစ်စီးရှိပေမယ့် တစ်စီးကတော့ ဦးကျော်စော ဂျင်ရှူး
၍ ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်ကျန်သောတစ်စီးက ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်

၇၈ ❖ ဓမ္မာဝင်

နှင့်သက်ဆိုင်နေသဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးပြီး ကပ်စီးနေရသူ..

ခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်ပေါ်တွင် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် ဩဇာညောင်းနေတာတော့အမှန်..။

“ဟီး...အီး...”

“သမီးလေးရယ်...”

ကြီးကြီးမေ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေးတိုးရာပြီး ငိုချလိုက်တော့သည်။

“တကယ် လူမဆန်တဲ့ မိဘတွေပဲ”

ပန်းမုံခင် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စလေးတွေကို လက်မလေး နှင့်သတ်ပေးရင်း...

“သမီး ဘာလုပ်ရမလဲ... သမီး ဒီလူကြီးကိုယူမယ့်အစား ကိုယ့် ကိုယ်ကိုသာ သတ်ပြီးသေလိုက်ချင်တယ်..”

စကားသံတွေနှင့်အတူ ရှိုက်သံက ကပ်ပါလျက်...

“သမီးလေး မသေရဘူး..ကြီးကြီးမေ စီစဉ်မယ်..”

‘ဟင်...’

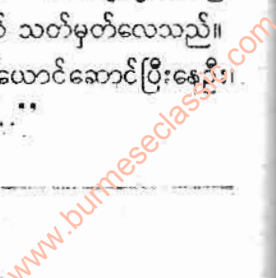
ကြီးကြီးမေ အံ့ကိုကြိတ်ပြီးအကြံအစည်တစ်ခုကို ‘ထုတ်မိသည်။ ထိုအကြံအစည်က...

“သမီးလေးကို ကြီးကြီးမေ ခေါ်ပြီးပြေးမယ်..”

“ကြီးကြီးမေ...”

ကြီးကြီး ကျောပြင်လေးကို ပန်းမုံခင် တင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး မနက်တွေရဲ့အားထားရာ တံတိုင်းကြီးသဖွယ် သတ်မှတ်လေသည်။

“ခုလောလောဆယ်တော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးနေဦး၊ ကြီးကြီးမေ စီစဉ်သင့်တာတွေကို စီစဉ်မယ်..”

“ကြီးကြီးမေ...ဖြစ်ပါ့မလား...ဖေဖေနဲ့မေမေက ကြီးကြီးမေကို ရန်မူနေကြမှာ...”

“ကလေးရယ်... ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ခံရလည်း ဝမ်းနည်းစရာမှ မရှိတာ၊ ဒီလို လူမဆန်တဲ့ လူတွေနဲ့မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင် တော့ဘူး... သမီးလေးကရော လိုက်မှာလား...”

“မို့ဘဝက အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ဘဝဆုံးနေတဲ့အဖြစ်ကို အရောက် မခံနိုင်ဘူး...”

“သမီးလေးဘဝ လွတ်မြောက်စေရပါမယ်...”

ပန်းမုံခင်အတွက် အနာဂတ်သည် ကန္တာရအကျဉ်းထောင်ထဲမှ လွတ်ရက်စေခဲ့ပြီလို့ ထင်ရတော့မည့်အခြေ.....

“တီ....”

ခြံရှေ့ လူခေါ်ဘဲ(လ်)မှ ခေါ်သံကြောင့် ကြီးကြီးမေ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့၏။ ခြံတွင် ကြီးကြီးမေနှင့်အသက် မတိမ်းမယိမ်း မိန်းမ တစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ပုံသဏ္ဍာန်က ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ တွန့်ကျေနေသော ပါတိတ် အင်္ကျီ လေးနှင့် အရောင်မရှိသော ထဘီလေးကို ဝတ်၍ ထုံးပြီးချည် ထားသော လွယ်အိတ်ကလေးကို ကိုင်လျက်...

“ဘာကိစ္စများလဲ...”

“ဒီအိမ်က ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်တို့ အိမ်ဟုတ်ပါတယ်နော်...”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်.. သူတို့တော့မရှိကြဘူး...”

“ဘယ်များသွားကြလဲ...”

“အပြင်ကို သွားကြတယ်၊ ကိစ္စရှိလို့လား...”

“သူတို့နဲ့တွေ့ချင်တာထက် သူတို့သမီးလေးကို တွေ့ချင်လို့”
“ဟင်...”

ပန်းမုံခင်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုသော စကားကိုတော့ အံ့အားသင့်မိသည်။

“ရှိလား မသိဘူး”

“ရှိပါတယ်...”

“တွေ့ခွင့်များ ရမလား...”

ကြီးကြီးမေ... ခဏမျှစဉ်းစားပြီးတွေ့ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

“အဒေါ်နာမည်က ဒေါ်သန်းသန်းလို့ခေါ်တယ်၊ မြဂုဏ်တင့်တင့်ရဲ့အစ်မတစ်ယောက်ပါ”

“ရှင်...”

ဒေါ်သန်းသန်းဆိုသည့် အဒေါ်ကြီး၏စကားကြောင့် မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်။ လိမ်ညာပြီးပြောနေသလားတောင်ထင်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်သန်းသန်း၏ မျက်နှာမှာ လိမ်ညာပြောနေသော အသွင်သဏ္ဍာန်တော့မဟုတ်။

“အဒေါ်စကားကို ယုံမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာကြည့်”

လွယ်အိတ်အစုတ်ကလေးထဲမှ ဗလာစာအုပ်လေးကိုထုတ်ပြီး ကြားတွင်ညှပ်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးကိုပြလိုက်သည်။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ပွေ့ချိုပြီး ဒေါ်သန်းသန်းနှင့် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်တို့ ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံ...

“ကလေးကတော့ ဟောဒီသမီးလေး အခါလည်တန်းက ဒေါ်ဒေါ်ဆီကို မြဂုဏ်တင့်တင့်ရောက်လာစဉ်က ရိုက်ခဲ့ကြတဲ့ ဓာတ်ပုံ

ပါ... သမီးလေးတောင် ဒီအရွယ်ထိရောက်နေပြီကိုး...”

ပန်းမုံခင် မျက်နှာလေးကို ကရုဏာသက်စွာနဲ့ကြည့်ပြီးပြောနေလေ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်...မေမေတို့ကိုစောင့်ဦးမှာလား...”

“မစောင့်တော့ပါဘူးကွယ်... သူတို့လာရင်သာပြောလိုက်ပါ။ ဒေါ်သန်းသန်းတစ်ယောက် ထောင်ကလွတ်လာပြီလို့”

“ဟယ်...”

ခြံဝထိလိုက်ပို့ပေးရင်း...ဒေါ်သန်းသန်းမျက်နှာကို သတိထားပြီးကြည့်မိသောအခါ ဒေါ်သန်းသန်းမျက်နှာတွင် နာကျင်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေသလိုပင်...

ထို့အပြင်... ပန်းမုံခင်ကို ဒေါ်သန်းသန်း စကားများစွာပြောလိုသောမျက်ဝန်းစကားတွေကိုပါ တွေ့ရပေမယ့် မကြားခဲ့ရ... ကျောခိုင်းထွက်ခါနီးမှ...

“သမီးလေး...ဒေါ်ဒေါ်ဆိုကို တစ်ခေါက်လောက် ရောက်အောင်လာခဲ့ဦးကွယ်..အဟွတ်..အဟွတ်...ရှေ့...လိပ်စာလေး နှေးထားတယ်..”

ပါးစပ်ကို လက်ကလေးနှင့်ပိတ်ပြီး ချောင်းဆိုးသည်ကို ထားပြီး ဗလာစာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသောလိပ်စာစာရွက်ကို ဖြုပြီးပေးလိုက်သည်။

ပန်းမုံခင်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းတို့ အတိတ်က ဘယ်လိုဆိုသည်တို့တော့ ဆက်ပြီးရှာဖွေရတော့မည်။

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်ကိုမှ သွားရတာလဲ သန်းသန်းရယ်”
စီစီသော်သိမ်မှ ရေခွက်ကို လှမ်းရင်းပြောလိုက်သော အသံ...

“သမီးလေးကို တွေ့ချင်လို့”

“ဝေးကွာ...ငါတောင် သတိမရတာ...မင်းက သတိရ
ရတယ်လို့”

“မင်းမှာကခံစားချက်မှ မရှိတာဘဲစီစီ၊ ငါက သမီးလေးကို
သူတို့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ကတည်းက ခံစားနေရတာကွ”

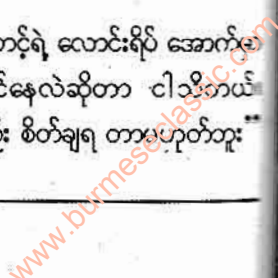
ရေခွက်ကို အောက်သို့ချပြီး ဆိုဖာပေါ်သို့ ဒေါ်သန်းသန်း
ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကဲ...သန်းသန်း ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ မင်းက အခုမှ
ထောင်ကလွတ်လာတာဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ
မင်းဖြစ်ချင်တာပြော”

“ငါဘာမှ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ငါအဖြစ်ချင်ဆုံးက သမီးလေးကို
ငါပြန်ပြီး ခေါ်ချင်တယ်”

“သန်းသန်း...မင်းရှူးနေလား”

“ရှူးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြဂျက်တင်တင့်ရဲ့ လောင်းရိပ် အောက်မှာ
သမီးလေး ဘယ်လောက် မီးတွေလောင်နေလဲဆိုတာ ငါသိတယ်
ဟိုကောင် တဏှာရှူး အရက်သမားကလည်း စိတ်ချရ တာမဟုတ်ဘူး”

စီစီသော်သိမ့် ဒေါ်သန်းသန်း ဘေးတွင် ကပ်ပြီး ထိုင်ကာ ညဝတ်အင်္ကျီကို ကြိုးကို ခါးအောက်တွင် ချည်လိုက်ပြီး

“သန်းသန်းရယ်၊ ငါက မိခင်အရင်းကြီးပါ။ ငါတောင် နေနိုင် တဲ့ဟာကို မင်းက ခံစားနေရတယ်လို့ သူငယ်ချင်းရာ”

“မင်းနဲ့ တင့်တင့်က ဘာထူးလည်း အတူတူပဲ။ ခုအသက် အရွယ်တွေ ရောက်နေတာတောင် ဒီရမ္မက်မီးတွေ အောက်မှာ ပျော်ပါးနေကြတုန်း”

“ဒါကတော့ကွာ၊ ငါလုပ်ကိုင်တတ်တာ ဒါပဲရှိတာပဲ”

“စီစီ မင်းအရွယ်က မကျတော့ဘူးလို့ထင်နေလား၊ ခုတောင် မိတ်ကပ်တွေ ဖို့ပြီးတွန့်စပြုနေတဲ့ အသားအရည်တွေကို ဖုံးထားရပြီ မဟုတ်လား”

ဒေါ်သန်းသန်း စကားကို စီစီသော်သိမ့် တွေဝေသလို ရှိသွား ပေမဲ့ နောင်တဆိုတာတော့မရှိ...

“အဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်...”

“သန်းသန်း...မင်း...”

ချောင်းဆိုးရင်းသွေးစများကို ပါတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် စီစီသော်သိမ့်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်းကျန်းမာရေး ဆိုးဝါးနေပါလားကွာ”

“ရတယ်...ငါ့အတွက်သေခြင်း ဘာမှ မဆန်းကြယ်ဘူး၊ လူဆို တာ သေဖို့ဖြစ်လာတာပဲ။ တွေးပြီး ငါမကြောက်ဘူး စီစီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမသေခင်မှာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ပြောချင်တာ သမီးကလေးမို့ရဲ့ အနာဂတ်ကို အရောင်ထွက်အောင်လုပ်ပေးပါ”

“ငါ့ဘက်က သမီးအတွက်မင်း ဒီလောက်ကြီးအားစိုက် ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ဟိုဟာမကိုသာ ပြောရမှာ...ခုဒင်းတို့ စီးပွား ရေးက ထိုးကျနေပြီ၊ ခုတောင် ဦးဝဏ္ဏအောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာတွေမြူဆွယ်ပြီး ချူနေသလဲတော့မသိဘူး၊ ငွေတွေယူသုံးထား တာမနည်းဘူး”

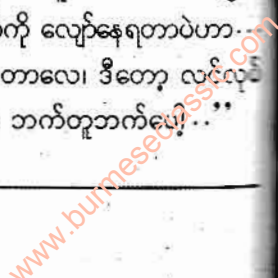
စိစိသော်သိမ့်...နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရွံ့ပြီး စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီး ကရက်ကိုထုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်ကို တင်လေသည်။

“ဟိုကောင် ကျောမောင်ဆိုတဲ့ကောင်က မင်းသိတဲ့အတိုင်း မိန်းမ၊ အရက်၊ လောင်းကစားကလွတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဆီမှာ လာပြီး ခွေနေလို့တောင် ခွာထားရတယ်၊ ခု ကောင်မတစ်ကောင် နဲ့နွယ်နေတယ်၊ ဒီကောင်မက ယောက်ျား(၄)ယောက်မြောက် လောက် စွန့်ခွာသွားတာ ရုပ်က ငါ့ထက်တော့ သာတယ်၊ အသက် လည်းငယ်တယ်၊ တင်တွေ ရင်တွေကတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ကျောမောင် သွားရည်ကျလောက်တဲ့ပုံက ပိုင်းလုံးထဲမှာတော့ လက်သံအပြောင်ဆုံးဆိုရမှာပဲ၊ နင့်မတ်တော် ကားတစ်စီးတောင် အောက်ဈေးနဲ့ထွက်သွားတာ ကြည့်ပေတော့...”

အောက်ကိုချထားသောခြေထောက်ကို ရှေ့ထိုင်ခုံပေါ်ကို တင် လိုက်ပြီး စီးကရက်ကို အားပါးတရရှိုက်လေသည်။

“တင့်တင့်က မသိဘူးလား”

“မသိဘဲနေမလားကွ၊ သူကရော ဘာထူးလဲ၊ အသက် (၂၀) လောက်ရှိတဲ့ စည်သူမောင်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကို လျော်နေရတာပဲဟာ... ကလေးကို မုန့်ကျွေးပြီး အသုံးတော်ခံနေတာလေ၊ ဒီတော့ လင်လင် တဲ့လူရဲ့ ကမြင်းတာတွေကို မပြောရဲဘူး၊ ဘက်တူဘက်ပေါ့...”

“မိုက်လိုက်ကြတာ..”

“ငါက ရှင်းတယ်၊ ယောက်ျားမရှိဘူး၊ ကြေးစားလုပ်စားတယ်၊ ဒါစီးပွားရေးတစ်မျိုးပဲလေ၊ သူတို့လို မိဘတွေလက်ထက်က ဥစ္စာ ခုခွည်းတွေကိုတော့ ထိုင်ပြီးမဖြုန်းဘူး၊ ငွေလည်းကုန်သေး.... ပြောချင်ပါဘူး...”

တစ်ဝက်နီးပါးရောက်နေသော စီးကရက်ကို သန်းသန်းထံသို့ ဆေးလိုက်သည်။

“ငါဆေးလိပ်မသောက်တော့ဘူး၊ ထောင်ထဲမှာတည်းက ဖြတ် နှိတ်တာ၊ မဖြတ်ရင်လည်း ငါအပြင်ကိုပြန်ပြီးရောက်ဖို့လမ်း မရှိ တော့ဘူး...”

ဒေါ်သန်းသန်း လက်ကျန်ဖန်ခွက်ထဲမှ ရေကိုထပ်သောက်နေ သည်။

“မင်း...ရွာကိုပြန်မှာလား..”

“ဟုတ်တယ်.. ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရွာမှာပဲ အဆုံး ခတ်မယ်ဟာ...”

“ဆေးတော့ ကုသွားဦးသူငယ်ချင်း...”

“မကုချင်တော့ဘူး...မင်းတို့ဆီမှာနေရတာ ငါ့အတွက် ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရောဂါတိုးမှာ၊ မင်းအိမ်မှာ ငါနေရတာ သေတီဘူး...”

ဒေါ်သန်းသန်း နှာခေါင်းရှုံ့ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ငါ့အိမ်မှာ အရင်လို ပွဲတွေမလုပ်တော့ပါဘူး၊ အပြင်မှာပဲ နေပြီးကတယ်၊ ဒီနေ့တောင် အပျိုင့်မနဲ့လုပ်ထားတာတွေရှိတယ်၊

ငါ့သူငယ်ချင်းရောက်လာလို့ ဖျက်လိုက်ပြီ၊ သန်သန်း မင်း.. ကိုစောသာကြီးကို သတိမရဘူးလား..”

စီစီသော်သိမ့် စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခုက ခပ် ပြင်းပြင်းခြေလှမ်းတွေဖြင့်ဝင်ရောက်လာသလို..

“ဒါကြောင့်လဲ သူ ငါ့ကို စောင့်နေမယ်ပြောတဲ့ရွာကလေးမှာ ငါခေါင်းချမလို့”

“ကိုစောသာဆုံးတာ (၁၀)နှစ်ကျော်ပြီနော်...”

“ဟုတ်တယ်.. ငါထောင်ကျပြီးလို့ နောက်နှစ်မှာ သူပိုးထိ ပြီးဆုံးခဲ့တာ၊ ငါလည်း မိုက်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဟာ”

ရင်မှာပြင်းရှသော ဒဏ်ရာများ၏ အဆိပ်တက်မှုနှင့်အတူ...

ကိုစောသာရယ်... ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်မ မတောင်းပန်ချင် တော့ပါဘူး.. အမှားတစ်ခု၏ နောင်တက များစွာနောက်ကျခဲ့ပြီ... လေ...။

အခန်း ၂၅၂

“နေ...မင်းဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာသော ညီဖြစ်သူ လကမ္ဘာစိုးကို လေဆိပ်မှ ကြိုပြီး အပြန်မှာ စကားသံတွေ တိတ်နေသောကြောင့်

“ဒယ်ဒီအကြောင်းပါ”

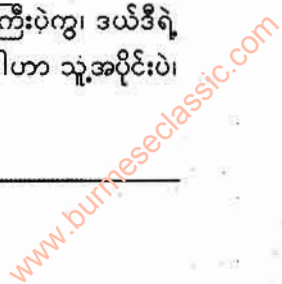
“နေရာ...ဒါတွေ ခေါင်းနောက်ခံပြီး စဉ်းစားရတယ်လို့ ထုတ်ပစ် လိုက်စမ်းပါ။ သူလည်းသွေးနဲ့ကိုယ်သားနဲ့ကိုယ်ပဲ မာမိဆုံးတာဖြင့် (၁၀)နှစ်လောက်ရှိနေပြီပဲ။ သူလည်းဆေးပေး မီးယူလေး ဘာလေးတော့ ရှာချင်မှာပေါ့”

လကမ္ဘာစိုးက စကားကို ပေါ့ပေါ့လေး ပြောနေ၏။

“နေရာ ယခုခေတ်ကြီးထဲမှာ ငယ်တဲ့လူတွေ အဘိုးကြီးတွေနဲ့ ယူတဲ့ကိစ္စက ဆန်းတာမှတ်လို့”

“ဆန်းတော့ မဆန်းပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့ သိက္ခာကိုတော့ ငဲ့ဖို့ကောင်း တယ်ကွာ...”

“နေ...မင်းကတော့ တကယ် ရိုးရာသမားကြီးပဲကွ။ ဒယ်ဒီရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို သူ့အပြည့်အဝဆုံး ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါဟာ သူ့အပိုင်းပဲ။ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေကွာ”

“တောက်...”

ကားလေး မီးပွိုင့်တွင် မီးနီနေစဉ် ခံပြင်းမှုနှင့် တောက်ခေါက် လိုက်သည်

“ဒယ်ဒီကို မကျေနပ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ယူတဲ့ မိန်းကလေးကို ခံပြင်းတာ”

“ဟား...ဟား...နေ...မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲ၊ ဒါက ငွေလေ... ချစ်ထုံးဖွဲ့တာတွေ မေတ္တာတရားတွေဆိုတာ အိပ်မက် မက်နေကြတဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်ကူးပါ။ အဓိကကတော့ ငွေပဲကွ... ကဲနေ...ဒါတွေ လွင့်ပစ်လိုက်၊ တစ်ခုခုဝင်ပြီး သောက်ရအောင်”

မီးပွိုင့်လွတ်သွားပြီမို့ ဂီယာကို မောင်းထွက်ရင်း...

“ငါမသောက်ချင်ဘူး”

“ဒါဆို ငါကို ချပေးခဲ့...လေယာဉ်စပြီးစီးလာကတည်းက ယင်းထနေတာ...”

“လ မင်းအိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး သောက်ပါလား ကွာ”

“အရက်ရဲ့အရသာက အိမ်မှာထက် ဆိုင်မှာက ပိုပြီးကောင်းတယ်၊ ချမှသာ ချပေးစမ်းပါ...”

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် လကမ္ဘာစိုးကိုချပေးပြီးတော့...

“လ...အိမ်အပြန် နောက်မကျစေနဲ့နော်”

“အိုကေ...စိတ်ချ”

လကမ္ဘာစိုးက နေကမ္ဘာစိုးလိုမဟုတ်၊ ဘဝကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး နေတတ်ပြီး သူ့ခေါင်းထဲတွင်လေးနက်သည့် ကိစ္စဘာတစ်ခုမှ မထား

တတ်သူ...

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်လို့ ကျောင်းမပြီးသေးဘူး နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ၊ မြန်မာပြည်တွင် လပိုင်းသာနေပြီး နိုင်ငံခြားတွင် နှစ်နဲ့ချီပြီးနေသူမို့ အနောက်တိုင်း အတွေးတွေက ဝင်ရောက်နေဆဲ...

လကမ္ဘာစိုးက ဒယ်ဒီနှင့်ခြေရာတူ...မိန်းမရှုပ်ပွေတာရော အရက် သောက်တာရော ဖအေတူသားလို့ပြောရမည့်သူ...။

ဒယ်ဒီကိစ္စကို နေကမ္ဘာစိုးက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားနေပေမယ့် လကမ္ဘာစိုးကတော့ ဘီယာတစ်ခွက်လောက် စိတ်မဝင်စား.....

စားသောက်ဆိုင်ကထွက်တော့ မှောင်စပြုနေပြီ.....

အိမ်ကို ကားငှားပြီး ပြန်ရုံပဲရှိသဖြင့် အငှားကားရပ်ထားသော နေရာကို ခပ်ထွေထွေလေး လျှောက်လာသည်။

“ကား အားလား”

“အားပါတယ်ဆရာ.. ဒါပေမယ့် ဒီမှာတစ်ယောက်တော့ပါ တယ်..”

“ကျုပ် ထိုင်စီးလို့ရရင်ပြီးတာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေတယ်”

အငှားကားဆရာအတွက်သဘောတွေ့သွားပြီး ကားတံခါးကို ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကားပေါ်ရောက်မှ ဘေးကိုကြည့်လိုက်သောအခါ အသက်ခပ် ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးတွေ့ရပေမယ့် ပြင်ဆင်ထားပုံက ကျ လောက်သည်။

အင်္ကျီအနက်ပါးပါးလေးအောက်မှာ ဘရာစီယာအနက်လေးက အထင်းသား... လမ်းပေါ်က မာကျူရီမီးအလင်းနှင့်တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။ မလုံတလုံ ရင်သားလေးတွေ က ရင်ဖိုစရာ..

ကိုယ်သင်းရနံ့က ခပ်သင်းသင်း...ပေါင်ပေါ်ကိုတင်ထားသော ခြေသလုံးလေးတွေက ဝင်းနေပြီး မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်....

လကမ္ဘာစိုးမှာ ရီဝေနေသော မျက်လုံးထဲမှာတော့ ရမ္မက်ခံစားမှုကို နှိုးဆွပေးနေသလိုပင်..

“မင်း စိတ်ဝင်စားလို့လား..”

စကားသံက ခပ်တိုးတိုးနှင့် ညှို့ဓာတ်ပါနေဟန်..

သဘောပေါက်လိုက်တာက ထိုအမျိုးသမီးသည် ‘ည’ခရီးသည် တစ်ဦး...

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ကောင်းပါတယ်..”

“ဒါဖြင့်ရင် စကားပြောလို့ကောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် မှာ မိတ်ဆက်ကြတာပေါ့...”

“သဘောတူတယ်..ကားဆရာ.. စပ်စုတဲ့မျက်လုံးတွေမရှိတဲ့ နေရာကိုမောင်းဗျာ...”

“အိုကေ... ဒုတလော ဓာတ်ဆီဈေးတွေတက်ထားတယ် ဆရာ...”

ကားဆရာစကားမှာ ဈေးကိုပိုပြီးယူချင်သည့်သဘော..

“လေယာဉ်ဆီဖိုးပေးမယ်”

“ဂွတ်...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းထိုင်နေရာမှ အနီးကပ်တိုးပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးမမူးသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“အရက်ကို မူးအောင်မသောက်ဘူး..”

“သဘောက...”

“ရီဝေဝေလေးနဲ့ပဲ ခံစားချင်တာ...မူးရင်မေ့တတ်လို့..”

စိစိသော်သိမ့်အတွက် ပစ်မှတ်လေးတစ်ခုကို ရရှိလိုက်ပြီ ဖြစ်
သောကြောင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးပဲ ပြုံးလိုက်သည်။

လောကမှာ ရမ္မက်၏ကျော့ကွင်းကို ပုထုဇဉ်လူသားတွေ မရန်း
နိုင်တာက ဓမ္မတာပဲမဟုတ်လား...။

“စိုး.....လ...ပြန်ရောက်နေပြီဆို”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ အမေးစကားကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ကော်ဖီ
ခွက်ကို အကြောင်းမဲ့ ဇွန်းဖြင့် မွှေနှောက်သည်။

“စိုးကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို စိတ်ညစ်နေသလိုပဲ”

ချစ်သောသူ မျက်နှာလေးကို အမြဲတစေ ဂရုစိုက်နေသူမို့ သိနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

နေကမ္ဘာစိုးက ဟုတ်သည် ဆိုသည့် ဝန်ခံခြင်းဖြင့်ကြည့်ကာ....
အင်အားမဲ့သော လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်

“ဟုတ်တယ်မေ...”

“မေ့ကို ပြောပြပါလား.....မေသိချင်တယ်”

ဒီစကားလေးကို မေနှင့် နေကမ္ဘာစိုးကြားတွင် ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းကကြားနေကျစကားလေး...

“ဒယ်ဒီ ကိစ္စပါ”

“အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ် ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် မေ...အိမ်ထောင်ပြုတာကို တို့အပြစ်မမြင်ပါဘူး၊
ခုဒယ်ဒီယူမယ့်မိန်းကလေးကတို့ထက်တောင် ငယ်တယ်တဲ့”

“ဟင်...စိုး...တွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူးပါဘူး...တို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောပြတာ...ဒယ်ဒီနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက်မှာ ဈေးလာဝယ်တာကို တွေ့ခဲ့တာတဲ့...ခပ်ချောချောလေးလို့ပြောတာပဲ”

နေကမ္ဘာစိုး စကားကို မေမြတ်သုန္ဒဒီ သက်ပြင်းလေးချပြီး

“ယနေ့ခေတ်ကာလက သိပ်ပြီးပြောလို့ မကောင်းတော့ပါဘူး၊ မေတရားရုံးမှာလည်း ပြဿနာတွေက မကြာခဏ ဆိုသလို တွေ့နေရတယ်၊ မယားကြီးက တရားစွဲတာတွေ၊ ကောင်မလေးတွေ လျော်ကြေးတောင်း တရားစွဲတာတွေ ရှိနေကြတာပဲ...စိုးရယ် ဒီလောက်ကြီး မခံစားပါနဲ့လား”

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို အားပေးစကားပြောနေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တော့မကောင်း...

“စိုး...ဒယ်ဒီနဲ့ဆွေးနွေးပြီးပြီလား”

“ဒယ်ဒီက အပြောကိုမခံဘူး”

“စိုးကို အကြံတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ် လက်ခံမလား”

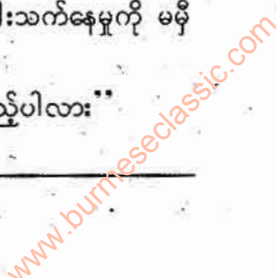
“မေ ပြောကြည့်လေ”

နေကမ္ဘာစိုး၏မျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်ပြီး အေးစပြုနေသည့် ကော်ဖီခွက်ကို သောက်လိုက်သည်။

“စိုး ကော်ဖီ သောက်လိုက်ဦး အေးနေပြီ”

ကော်ဖီရဲ့ ခါးသက်မှုအရသာက ခံစားမှုခါးသက်နေမှုကို မမိုတာတော့အမှန်...

“ကောင်မလေးကို စုံစမ်းပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ပါလား”

“အင်း...တို့လည်း စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖြေက သိပ် ပြီးထူးခြားမှာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်၊ ငွေပေးပြီး နောက် ဆုတ်ခိုင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးလည်း တို့မလုပ်ချင်ဘူး...”

ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော စုံတွဲကြောင့် ခံစားချက်ကပိုပြီး ပြင်းထန်သွားသည်

ဝင်လာသော စုံတွဲဆီသို့ နှစ်ယောက်စလုံး အကြည့်က ရောက် သွားသည်။

အသက် ၅၀ကျော်လူကြီးနှင့် အသက် ၂၀ကျော် ဝန်းကျင် မိန်းကလေးတစ်ဦး လက်ချင်းချိတ်လို့...

“ခေတ်ကာလရဲ့ ဖက်ရှင်တစ်ခုပဲ စိုးရေ”

ဒယ်ဒီအိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စသည် အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုသည်ကို လက်တွေ့ပြလိုက်သလိုဖြစ်နေ၏။

“စိုးရယ် လောကမှာ မတတ်သာတဲ့ ကိစ္စတွေကို အလျှော့ ပေးလိုက်ပါ”

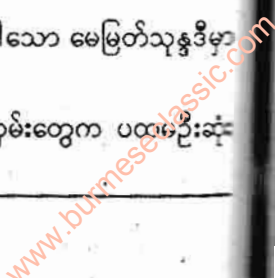
“ဟင်း....”

ကားပေါ်မှာ ရောက်နေသော မေမြတ်သုန္ဒဒီလက်လေးပေါ် မှာထပ်ဆင့်ပြီး လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့သည်။

မြင်ကွင်းက ရူပါထူးအောင် ရင်ကို ဓားနှင့်အတုံးတုံးနှင့် အစိတ် အစိတ်အမွှာမွှာ မွန်းနေသလို....

ရူပါထူးအောင် အသက်မက ချစ်ခဲ့ရပါသော မေမြတ်သုန္ဒဒီမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ မဟုတ်လား....။

ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့မိသည့် ခြေလှမ်းတွေက ပထမဦးဆုံး

အမှား.....

ရက်စက်လိုက်တာ မေမြတ်သုန္ဒဒီရယ် ငါကဖြင့် ချစ်လိုက်ရတာ၊
မင်းကတော့ ချစ်သူနဲ့ ပျော်လိုရွှင်လို၊ ရူပါထူးအောင်ကိုကျောပေးပြီး
နေကြသော နှစ်ယောက်သား နောက်တွင် ရပ်နေလို့ ဘာမှမထူး သော
ကြောင့် ဆိုင်အပြင်ကို ပြန်ပြီး ထွက်မည်အပြု.....

“ကိုရူပါထူးအောင်”

မေမြတ်သုန္ဒဒီ၏ ခေါ်သံ...

“ဘယ်ကလာတာလဲ.....ထိုင်ပါဦး”

မေမြတ်သုန္ဒဒီက အနိုင်ရသော အပြုံးလေးနှင့် ခေါ်နေပြီ ဖြစ်သော
ကြောင့် အရုံးသမား ရူပါထူးအောင်အတွက် မလွဲသာမှတော့ ထိုင်
လိုက်လေသည်။

“ကော်ဖီ လာသောက်တာလား”

“အင်း...”

ခေါင်းသာညိတ်နေပေမယ့် မျက်နှာမှာ လငပုပ်ဖမ်းထားသလို
တွေ့နေရသည်။

“ဒါ ကျွန်မချစ်သူ ဒေါက်တာ နေကမ္ဘာစိုးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့”

မေမြတ်သုန္ဒဒီ ဘယ်လိုသဘောနှင့် ချစ်သူလို့ မိတ်ဆက်ပေး
သည်ကို သဘောပေါက်သည်။ နေကမ္ဘာစိုးဆေးကျောင်း (ဒုတိယ)နှစ်
တက်တုန်းကလည်း ထိုကဲ့သို့ ကိစ္စမျိုးကို မေမြတ်သုန္ဒဒီ ပြုလုပ်ခဲ့ဘူး
သည်။

၉၆ X ရွှေဘေးခံ

ဒီတုန်းက မေမြတ်သုန္ဒဒီကို ချစ်ရေးဆိုသည့် လူတစ်ယောက် ခုလိုပဲ မိတ်ဆက်ပေးပြီး နောက်ဆုတ်အောင်လုပ်ခဲ့သော နည်းဗျူဟာ မျိုး...။

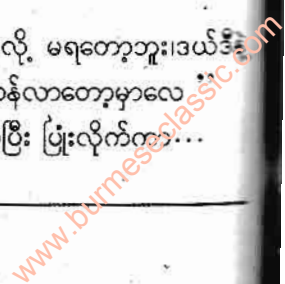
နေကမ္ဘာစိုး သူငယ်ချင်းအတွက် ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ချစ်သူ အဖြစ်လက်ခံပေးလိုက်ရပြန်ပြီ...

မျက်နှာတွင် ငိုလှမတတ်ဖြင့် ရူပါထူးအောင် ခေါင်းလေးငိုက် စိုက်နှင့် ပြန်ပြီး ထွက်သွားမှ...

- “ဒယ်ဒီ သဘောတူတဲ့လူလေ”
- “ဪ...မဆိုးပါဘူး ရွှေသွားလေးနဲ့”
- “ဘာလဲ...စိုးက သဘောတူတယ်ပေါ့”
- ပန်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းလေး စုပုပ်ပြီး မေးသော အမေးကို ...
- “ဘာလို့ သဘောတူရမှာလဲ ဟွန်း...”
- ထိုအခါကျမှ မေမြတ်သုန္ဒဒီ ပြုံးလေတော့သည်။
- “စိုးရေ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မယ်”
- “အယ်...”

စကားကအစမရှိ အဆုံးမရှိ ဘာကို နားလည်ရမှန်းမသိ... မေမြတ်သုန္ဒဒီမှာတော့ သူ့စကားလေးနှင့် သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြည့်စုံနေသည်။

- “မေ...ဘာကိုပြောတာလဲ”
- “ဘာကို ပြောရမှာလဲ ဒီအတိုင်းနေလို့ မရတော့ဘူး၊ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိတို့ရဲ့ ထိုးစစ်တွေက အရမ်းကိုပြင်းထန်လာတော့မှာလေ”
- ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် သဘောပေါက်ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ...

“အပျိုကြီးရဲ့ ခံတပ်ကြီးက မခိုင်တော့ဘူးသဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြောနေသည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း ရည်းစားထားလေ”

“ရှာပေး...”

“အဲ...ဒါတော့ အမှုမတွဲပါနဲ့ တရားသူကြီးမင်းရယ်၊ တော်ကြာ
ကျပ်ရှာပေးတဲ့ လူကိုအမိန့်တွေပေးနေမှဖြင့် ခက်ရချည်ရဲ့...”

“သိပ်သေချာတာတယ်...စိုး ရှာပေးခဲ့ရင် တစ်ခါတည်း လွတ်
ခွင့်မရှိ ထောင်ချပစ်လိုက်မယ်...မှတ်”

“အိမ်ထောင်လား...”

“စိုးနော်...”

လက်သီးနုနုကလေးနေကမ္ဘာစိုး လက်မောင်းထက်ဆီသို့.....

အခန်း ၂၃

မျက်စိရှေ့မှ မင်္ဂလာဖိတ်စာကို ကြည့်ပြီး သွေးပျက်ချောက်ချားနေသူမှာပန်းမှုံခင် ဖြစ်၍ မင်္ဂလာရက်မှာ (၃) ရက်သာလိုတော့သည်။

ပန်းမှုံခင် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ...ကြီးကြီးမေက ရွာကို ခဏပြန်သွားသည်မှာ ခုထိ ပေါ်မလာသေးပေ...

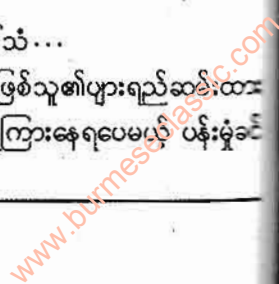
ပန်းမှုံခင် ဘာလုပ်ရမလဲ ဦးဝဏ္ဏအောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲကိုပဲ ဝင်ရတော့မလား...အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကပဲ ခုန်ချရမလား... အတွေးတွေးက ခေါင်းထဲမှာ ပေါင်းစုံ...ပန်းမှုံခင်ဘဝ၏ နိဂုံးကို ရောက်နေပြီလို့တောင် ထင်နေမိသည်။

ကယ်တင်သူကင်းဝေးသည့်ဘဝ...ကံဆိုးသူ၏ မျက်ရည်တွေကိုဘယ်သူမှ သုတ်ပေးမည့်သူ မပေါ်နိုင်တော့ချေ.....

“သမီးရေ ခဏ...”

မေမေ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်၏ ခေါ်သံ...

မင်္ဂလာရက် နီးလာလေလေ အမေဖြစ်သူ၏ပျားရည်ဆင်းထားသောမျက်နှာတွေ စကားသံတွေကို မြင်ကြားနေရပေမယ့် ပန်းမှုံခင်

ပျော်ရွှင်နိုင်ပေ။

မိဘ၏ ကြင်နာမှုကို မမက်မောလို့တော့မဟုတ်...

သားသမီးတစ်ယောက်ကို ဈေးကွက် တင်ပြီး ရောင်း ချသည့် ခိုင်ဖခင်၏သံယောဇဉ်ကို ဘယ်လိုမှ နားလည်လို့မရခြင်းသာ။

ခုရက်ပိုင်းတွင် ဦးဝဏ္ဏအောင်နှင့် အလိုက် အထိုက်လေး နေထိုင်ပြောဆိုနေခြင်းသည် ကြီးကြီးမေ ပြောထားသော စကားအတိုင်း နေထိုင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ကို အယုံသွင်းပြီး ထွက်ပေါက်ရှာ သည့် သဘော...

အခန်းထဲမှ မထွက်ခင် ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်ကို မှန်ရှေ့တွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးပြင်ဆင်လိုက်သည်။

လှချင်လို့တော့မဟုတ် စိတ်ပျက်နေသည်ကိုမရိပ်မိစေချင်လို့ပင်...

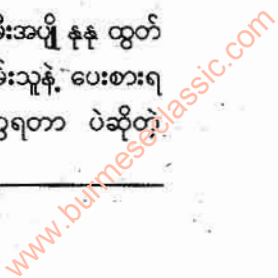
“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

ဘယ်လိုမှကြည့်မကောင်းသော သွားကြီးကို ပြဲပြီး ပြောင်နေ သည့် နဖူးကို ပွတ်နေသော ဦးဝဏ္ဏအောင်မျက်နှာ ကိုမြင်ရ သည်မှာ အန်ထွက်ချင်သည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေတော့ ထိုင်ကန်တော့ရမည့် သမက်ကို သား ညို့တောင် ခေါ်ချင်နေသည့်ပုံ...

ရင့်ထော်နေသော အရိုးကို နုနုလေးပါဆိုပြီး ကိုက်ချင်နေသည့် နီဘနစ်ပါးကို ဝမ်းနည်းမိသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေရယ် သမက်ရှားလိုက်တာ... သမီးအပျို နုနု ထွတ် ထွတ်လေးကို မှဆိုးဖို့ သင်္ချိုင်းကုန်း ခြေတစ်ဖက်လှမ်းသူနဲ့ ပေးစားရ ဘယ်လို့... မြန်မြန်သေတော့ မြန်မြန်ပစ္စည်းတွေရတာ ပဲဆိုတဲ့

စိမ့်ကိန်းနဲ့ ပေးစားနေသလားတော့ မပြောတတ်...

ဦးဝဏ္ဏအောင် မျက်လုံးစုံကကျွတ်ထွက်မတတ်ကြည့်ရင်း...

မြက်နုလေးကို အရသာခံစားချင်နေသည့် ပုံစံ...

“သမီးလေး ဝတ်ဖို့ ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပါဦး”

ကတ္တီပါ အနီလေးပေါ်က စိန်ဘယက် စိန်လက်စွပ်နှင့် ရွှေလက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံ...

“ပန်းလေးနဲ့ဆို အရမ်းလိုက်မှာ ကိုကိုကြီးက သီးသန့်မှာထားတာ၊ ဈေးတောင်သူများထက်ပိုပြီး ပေးဝယ်ခဲ့တာ...သိလား”

ဦးဝဏ္ဏအောင် သူ့ကိုယ်သူ လှူပျိုပေါက်အရွယ်လေးလို သဘောထားပြီး ပြောနေလေ၏။ ပန်းမုံခင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသလောက် ဖေဖေနှင့် မေမေက အလိုရမ္မက်တွေ ပြည့်လျှံနေလျက်...

“သမီးလေး ဝတ်ကြည့်ပါဦး”

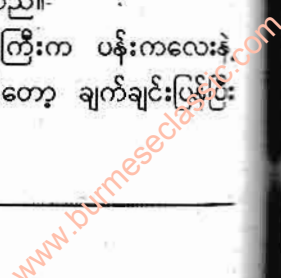
ငြင်းလိုက်ချင်တယ် အခြေအနေကရှိနေသဖြင့် မေမေ ဆွဲပေးသော စိန်ဘယက်လေးကို အလိုက်သင့် ခေါင်းလေး ငုံ့ပေးပြီး ဝတ်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်...လှမှလှ”

“လက်ကလေး...ပေးပါဦး”

ဦးဝဏ္ဏအောင် ပန်းမုံခင် လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲယူပြီး စိန်လက်စွပ်ကိုလက်သူကြွယ်တွင် စွပ်ပေးနေသည်။

“ဟူး...တော်သေးတာပေါ့ ကိုကိုကြီးက ပန်းကလေးနဲ့ တော်ပါ့မလားလို့စိုးရိမ်နေတာ၊ မတော်ရင်တော့ ချက်ချင်းပြန်ပြီး လုပ်ခိုင်းရမှာ”

စိန်နန်းတော်ထဲမှာ မီးသွင်းခြင်းခံနေရသော ပန်းမှုံခင်လက်ကို ချက်ချင်းပြန်မလွတ်ပေးပဲ ကိုင်ထားသေသည်။

မိဘနှစ်ပါးရှေ့မှာ မရိုမသေ ဖြစ်ချင်တာ မိဘနှစ်ပါးက ဦးဝဏ္ဏအောင်၏ ကျေးကျွန်တွေ အဖြစ်သို့ရောက်နေပြီလား...

“မနက်ဖြန်ကျရင် သတို့သမီး ဝတ်စုံသွားကြည့်ရမယ်၊ အနောက် တိုင်းဆန်ဆန်ပဲ မင်္ဂလာဆောင်မှာဆိုတော့ အကောင်းဆုံး ဥရောပ လက်ရာမျိုးနဲ့ အပ်ထားတာ”

သတို့သမီး ဝတ်စုံအပ်တုန်းက ပန်းမှုံခင် ပါသွားခဲ့သည်။ ချုပ်သည့် ဆိုင်ကတောင် ဖအေက သမီးကိုလိုက်ပြီး အပ်ပေးတယ် လို့တောင် ထင်နေကြသည်။

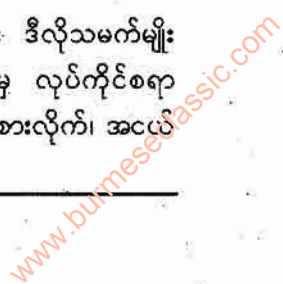
ဒီတုန်းက ရှက်လွန်း၍ ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင်ပေါက်ခဲ့ရသူ...

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် စိတ်ထဲမှာတော့ ခုလို လိုတရ သမက် ကြီးကို သမီးတစ်ယောက် အသုံးချလိုက်သောကြောင့် သူဌေးဆိုသည့် ဂုဏ်ပုဒ်လေး အရောင်မှိန်နေသည်ကို ပြန်ပြီး လက်အောင်လုပ်နိုင်သလို တင်နေသောအကြွေးတွေကို ဆပ်နိုင်တော့မည်။

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်အတွက် ယောက္ခမနှင့်သမက် အကောင်း စားအရက်ပုလင်းတွေနဲ့ လောင်းကစားဝိုင်းများကို ပခုံးဖက်ပြီး သွား နိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

တကယ့်ဟန်ကျသည့် မင်္ဂလာပွဲ...

ဒီလိုသမီးမျိုး (၁၀)ယောက်လောက်မွေးပြီး ဒီလိုသမက်မျိုး (၁၀)ယောက်တွေ့ခဲ့ရင်တော့... ဒီတစ်သက်ဘာမှ လုပ်ကိုင်စရာ မလိုတော့ဘဲ သောက်လိုက်စားလိုက်၊ လောင်းကစားလိုက်၊ အငယ်

အနှောင်းလေးတွေကို အိမ်ကိုယ်စီတောင် ဝယ်ပေးနိုင်မှာ..

လင်မယားနှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီနှင့်ပီတိဖြစ်လို့...

ဦးဝဏ္ဏအောင်မှာ မိန်းမတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပုံစံမျိုးစုံနှင့် ရှုပ်ပွေ
ခဲ့သည်။ ဇနီးသည် ဆုံးပြီးကတည်းက ရှိခဲ့ပေမယ့် ပန်းမှုံခင်လေးကျမှ
စွဲစွဲလမ်းလမ်းကို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

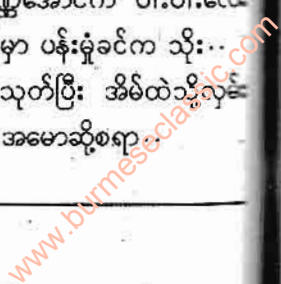
နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဖူးလို့... ကျစ်လျစ်လှသောကိုယ်လုံး
ကလေးနှင့်သွယ်လှသော ပေါင်တန်လေးများသည် ဦးဝဏ္ဏအောင်၏
မျက်လုံးထဲမှ ထွက်ကိုမထွက်... ဒါကြောင့်လည်း ငွေတွေ အများကြီး
အကုန်ကျခံပြီး ငွေမက်၊ ရွှေမက် ယောက္ခမနှစ် ယောက်ကို ချောင်ပိတ်ပြီး
သမီးကို အမိဖမ်းခဲ့ရသည်။

ခုတော့ ဘယ်သူမှ ဦးဝဏ္ဏအောင်လက်ထဲက မရုန်းထွက်နိုင်
တော့ပေ။ ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်နှင့် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်က ထင်နေ
သည်မှာ သူတို့သမက်ဖြစ်လာသည်နှင့် ဦးဝဏ္ဏအောင် ပိုင်ဆိုင်သမျှကို
သုံးဖြုန်းလို့ရမည်မှတ်နေကြသည်။

ဝေးသေး... ဒီနေ့မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသည်နှင့် ပန်းမှုံခင်လေးကို
ခေါ်ဆောင်သွားမည်။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်လကို ဆန်တစ်
အိတ်တောင် ရောက်လျှင်ကံကောင်း...အိမ်မှာခေါ်ပြီး ထမင်းဟင်း
ချက်ခိုင်း၊ ဒရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းလိုက်မည်။

သူတို့ လည်သည်ဆိုသည်မှာ ဦးဝဏ္ဏအောင်က ပါးပါးလေး
ပဲရှိသည်။ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ မြေခွေးတို့ကြားမှာ ပန်းမှုံခင်က သိုး...

ကြီးကြီးမေ...နဖူးမှချွေးစလေးကို သုတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့သုန်း
ဝင်လိုက်သည်နှင့်မြင်ရသော မြင်ကွင်းက အမောဆိုစရာ

“ကြီးမေ..”

“သမီးလေး..”

ပန်းမုံခင်...ရင်ထဲကို လမင်းကြီးပြုတ်ကျသလို ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း...

ပန်းမုံခင်..ထိုင်နေရာမှထပြီး ကြီးကြီးမေ အဝတ်ထုပ်ကို ဆွဲယူလာခဲ့သည်။

ဖေဖေ...မေမေနှင့် ဦးဝဏ္ဏအောင်ကတော့ မျက်နှာက ခပ် ထန်ထန်..

“တင့်တင့်က ပြန်မလာတော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ”

မေမေက ဖေဖေလက်ထဲမှ စီးကရက်ကိုလှမ်းယူပြီး ခပ်ငေါ့ငေါ့ လေးပြောလိုက်သည်။

“သမီးလေးမို့ မင်္ဂလာပွဲပြီးရင်တော့ ကြီးညိုအပြီးပြန်မှာပါ”

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲလေ..ဪ..ကိုဝဏ္ဏအောင် ပြန်တော့ ခေါ်လား...”

“ပြန်ရဦးမယ်... ဖိတ်ရမယ့်သူတွေကို မကျန်အောင် ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သမားတွေကို ခိုင်းရဦးမယ်၊ ပန်း...ကိုကိုကြီး ပြန်ဦးမယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟို...ဒီစိန်ဘယက်တွေ..ကရော...”

“ခက်နေပြန်ပြီ...ပန်းလေးကို ခုကတည်းက ကိုကိုကြီးပေး ထားတာ..သိမ်းထားလေ..”

နားထဲမှာ ကြားရတာ တကယ်မသတိစရာ...။

“ဒါဆိုရင် မေမေ့ကိုပဲ အပ်ထားလိုက်မယ်..”

“ပန်းလေး သဘောပဲ...ဝှတ်ဘိုင်...”

ပန်းမှိုခင်...လက်ကလေးကို ပြလိုက်ရသည်။

ဒါဟာ ပရိယာယ်တစ်ခု...ပင်.....

မေမေ့ကို လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ စိန်ဘယက်နဲ့လက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

မေမေ့နဲ့ဖေဖေက စိန်ဘယက်နဲ့ စိန်လက်စွပ်ကြီးကို သွားရည် ကျမတတ် ကိုင်ပြီးကြည့်နေချိန်...ပန်းမှိုခင်...ကြီးကြီးမေနှင့် နောက်ဖေးဘက်ကို လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ကြီးကြီးမေရယ်... သမီးဖြင့် စိတ်တွေပူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း တောင်မသိဘူး...”

“သမီးလေးရယ်...”

သစ်သားခုတင်လေးပေါ်တွင် ကြီးကြီးမေနှင့် အတူထိုင် လိုက်ပြီးပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကြီးကြီးမေမှ ပန်းမှိုခင်ဆံပင်လေးကို သပ်ကာ

“ကြီးမေတို့သားအမိ နေဖို့အိမ်သွားပြီးရှာတာကွဲ့...”

“အဆင်ပြေရဲ့လား...”

“ပြေတယ်...တို့သားအမိနှစ်ယောက် လုပ်ကိုင်စားသောက် လို့ရတဲ့နေရာလေ...ကြီးမေမှာ စုဆောင်းထားတဲ့ငွေလေးနဲ့ တို့သားအမိနှစ်ယောက် ရပ်တည်ကြတာပေါ့ကွယ်...”

ကြီးကြီးမေ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေးကိုဝင်ပြီး ပန်းမှိုခင် ငိုချလိုက်လေတော့သည်။

ကံဆိုးသူလေးအတွက် ကံကောင်းခြင်းမနက်ဖြန်ဆိုတာလေးက...

အခန်း ၂၀၄

“မင်း ငါတို့ကို တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စလဲ စိစိ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ထိုင်လိုက်ပါဦး...ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်နဲ့ ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်”

မြဂုဏ်တင့်တင့်ကတော့ သိပ်ပြီး မကျေမနပ်နှင့် ထိုင်ပေမယ့် ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်ကတော့ ရုပ်သေးရုပ်ကလေးပမာ စိစိသော်သိမ့်ကို မလှန်နိုင်သူကိုး...

စိစိသော်သိမ့်အရှေ့၌ချထားသော အအေးခွက်လေးကို တစ်စုံမျှ သောက်ပြီးတော့...

“ပန်းမှုခင်ကို အိမ်ထောင်ပြုပေးတော့မလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် အသံက ခပ်မာမာ...

“ငါ ဘာမှ မသိရပါလား”

“မင်းသိဖို့ရောလိုအပ်လို့လား”

“မင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲတင့်တင့်၊ ပန်းမှုခင်က ငါ့ရင်နဲ့ လွယ်ပြီး မွေးထားရတဲ့ ငါ့သမီးလေ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ရယ်သံလေးက အကျယ်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ထိုင်နေကြ သော စားသောက်ဆိုင်အထူးခန်းလေးလောက်တော့ ကြားနိုင်သည်။

“မင်းရယ်စရာ ပြောတတ်သားပဲ၊ ဘူးသီးသီးမှ အရီးလာပြီး တော်နေပါလား”

လက်မနှင့် လက်ညှိုးလေး ဝိုင်းပြီး ထောင်ပြလိုက်သည်။

“မင်းက ညစ်တဲ့သဘောလား”

“တန်ရာ တန်ကြေးတောင်းတာပါ”

“မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်ရော”

“လွယ်ပါတယ် မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်လိုက်ပေါ့၊ ငါ့သမီး ငါ ပြန်ပြီး ခေါ်မယ်”

“မင်းသမီးဆိုတာကို မင်းသက်သေပြလေ”

“တင့်တင့်...မင်းငါ့ကို လျှော့တွက်တာကိုး၊ နင့်လင်တော်မောင် ငါ့ဆီ ကလေးတောင်းစဉ်က လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူသွားတဲ့ စာလေးကို မင်းမေ့သွားပြီလား”

“ဟင်...ရှင်...”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်ကို စားတော့ဝါးတော့မည့်မျက်လုံးဖြင့် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် ကြည့်ပြီးတော့...

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းကို မပြောတာလဲ”

“ဟို...ဟို...ငါလည်း သိပ်ပြီး အရေးမပါဘူးထင်လို့ပါ”

“ရှင်တော့နော်”

“ဒေါသတွေ လျော့ပါ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ရယ်၊ သူ့မှာလည်း အမွေပစ္စည်းတွေ လက်လွတ်မှာစိုးလို့ လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကျော်ဇောကျော့မောင်”

စီစီသော်သိမ့် မျက်စလေးကို ပစ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် တင့်ရာ၊ ကိုယ်လေ မဖြစ်မနေ အရေးပေါ်ဖြစ်လာလို့ ကလေးကို ရအောင်ယူခဲ့ရတာပါ”

မြဂုဏ်တင့်တင့်အတွက် ပွဲက ရှုံးနေပြီ...

စီစီသော်သိမ့် အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျော့ဖို့ပဲ ရှိလေတော့၏။

“မင်း ငွေဘယ်လောက်လိုချင်လဲ...”

“သိပ်မများပါဘူး သိန်း(၂၀)ထဲပါ..”

“ဟယ်...”

စီးကရက်ညှပ်ပြီးထောင်ပြလိုက်သော လက်နှစ်ချောင်းကို မျက်လုံးပြူးဖြင့် ကြည့်မိလေသည်။

“မင်းတောင်းတာများတယ်..”

“တန်ဖိုးမဖြတ်နဲ့ တင့်တင့်...။ သမီးတစ်ယောက် မိခင်အတွက် ဒီငွေဟာ အရမ်းကိုနည်းတယ်၊ မင်းတို့အတွက် သိန်း (၂၀)ထက်မကတဲ့ ရာချီငွေတွေ ဝင်လာမှာကို လက်မလွတ်စေနဲ့နော်၊ ထောင်မြင်ရာစွန့်ဆို တဲ့စကားလေးကို နှလုံးသွင်းထားစမ်းပါ”

ဈေးအလျော့အတင်းဆက်ပြီးလုပ်၍ မရနိုင်သည်ကို သဘောပေါက်လိုက်၍...

“ခု...မပါလာဘူး...”

၁၀၈ ❖ စန္ဒာဝင်္ဂီ

“မင်္ဂလာဆောင်က (၂)ရက်ပဲကျန်တော့တယ်၊ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး...”

“မနက်ဖြန်မနက် ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်...”

“တည်ပါစေနော်... ရောက်မလာရင် သတင်းစာကိုစောင့်ပြီး ဖတ်...”

“မင်းဆီက စာချုပ်ကိုတွေ့ပေးရမယ်...”

“စိတ်ချ...ပေးမှာ...ဟင်း...စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်က သိန်း (၂၀)တောင်တန်တာကို ခုမှပဲသဘောပေါက်တယ်...”

လှောင်ရယ်သံလေးနှင့်ခပ်ပြုံးပြုံးကို...

ကြေမွသွားအောင် လုပ်ချင်စိတ်က ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် ရင်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်...။

အခန်း ၁၅၅

မိုးက ညနေစောင်းကတည်းက ရွာနေသည်မှာ မိုးချုပ်သည် အထိ
မတိတ်သေး...။

“သမီးမို့ သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးကို ပခုံးပေါ်တွင် တင်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့
ထွက်ခဲ့စဉ်နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ဖေဖေနှင့် မေမေ ဓါတ်ပုံလေးကို
ထိုင်ပြီး ကန်တော့လိုက်သည်။

“သမီးမိုက်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

ကြမ်းပေါ်သို့ မျက်ရည်စလေးတွေ ကျခဲ့ပေမယ့် ပြန်ပြီး မသုတ်
တော့ပေ။

ဖေဖေနှင့်မေမေအတွက် ထားရစ်ခဲ့လေပြီ...။

အိမ်မှာ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ရော ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်တို့
ဦးဝဏ္ဏအောင်နှင့် မင်္ဂလာကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်နေသလား၊
သူတို့စံပျော်ရာဆီကို ရောက်နေသလားဆိုတာကိုတော့ မပြောတတ်
ပန်းမို့ခင်နှင့် ကြီးကြီးမေတို့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခု

ကိုရလိုက်သလိုပင်...

“ဂျိုင်း”

“အမေ့”

မိုးခြိမ်းသံနှင့် လျှပ်စီးလက်လိုက်သောကြောင့် ကြီးကြီးမေလက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ်...

“မိုးကလည်းကောင်းလိုက်တာ”

“ကံဆိုးမ သွားလေရာ မိုးလိုက်ပြီး ရွာနေသလားပဲ ကြီးမေ”

“သမီးလေးဘဝ ကံဆိုးခြင်းကလွတ်မြောက်ပါပြီ”

မိုးနှင့်လေက ပူးပေါင်းစစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်နဲ့နေသဖြင့် ဆောင်းထားသော ထီးက လုံခြုံမှုကိုမပေးနိုင်...။

နှစ်ယောက်လုံး မိုးရေတွေ ရွဲနစ်နေလေသည်။

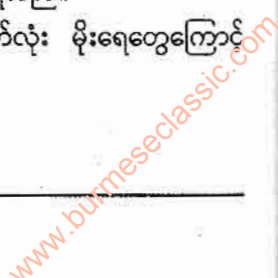
လမ်းပေါ်တွင် ထွန်းထားသော မီးတိုင်အလင်းတွေအောက်မှာ ခပ်သွက်သွက်လေးလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ကားလမ်းပေါ်ကသွားရင် ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်တို့ ပြန်လာသည်နှင့်တိုးမှာကို ရှောင်လွှဲပြီး လမ်းကြားတွေကတစ်ဆင့် သွားနေရသဖြင့် ခရီးက ဖင့်နေသည်။

ပန်းမုံခင်တို့နေသည့် သူဌေးရပ်ကွက်နောက်တွင်ရှိသော ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်လေးမှ သွားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ရွံ့တွေ ဗွက်တွေကို မှောင်မှောင်မည်းမည်းဖြတ်လျှောက်နေကြရသည်။

ပန်းမုံခင်နှင့်ကြီးကြီးမေတို့နှစ်ယောက်လုံး မိုးရေတွေကြောင့် တုန်ချမ်းနေလေပြီ...။

“သမီးလေး ချမ်းနေပြီလား...”

“ရ...ရပါတယ်...ဟီး...ဟီး...”

နှုတ်ဖျားက ရပါတယ်ဟုပြောနေပေမယ့် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်
ခိုက်တုန်နေလေပြီ...။

“မိုးရယ် အငြိုးကြီးလိုက်တာ...ကွယ်...”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြဲနေအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထီးကို
ပိတ်ထားရလေသည်။

လေနှင့်ထီးက ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့မရ...။

ထီးကိုင်းတွေလည်း ကျိုးပဲ့ပြုတ်ထွက်နေလေသည်။

“ရှေ့က တဲမှာမိုးခိုရအောင်၊ ဒီနေရာကတော့ သူတို့ မသိနိုင်
ပါဘူး၊ ကားလမ်းနဲ့အဝေးကြီး”

မနက်ပိုင်း မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသော ဆိုင်ကလေးထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြ
သည်။

“ခေါင်းတွေ အရင်သုတ်လိုက်ဦးသမီး”

ကြီးကြီးမေ သူ့အထုပ်ထဲမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကို ထုတ်ပြီး
ပန်းမှုန့်ကိုသုတ်ပေးလေသည်။

“ကြီးကြီးမေလည်းသုတ်”

“အေးပါကွယ်”

အရင်ချမ်းသည်ထက်တော့ လျော့သွားပေမယ့် အချမ်းဓာတ်
မပြေ...

“ကားဂိတ်ကို ရောက်မှ စိတ်ချရမှာ သမီး၊ သူတို့အိမ်နှင့် ရောက်
ပြီဆိုတာနဲ့ မြေလှန်ပြီးရှာမှာ သေချာတယ်”

မိုးက ခဏစဲသွားသဖြင့် အပြင်ကိုပြန်ထွက်ပြီး လျှောက်လာ

www.burmeseclassic.com

၁၁၂ ❧ ဓမ္မာဝင်

ခဲ့ပြန်သည်...။

“လှိုင်းကားကတော့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“တက္ကစီငှားပြီး စီးရမှာပဲ သမီး”

“ကြီးကြီးမေ သမီးစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတော့ပါတယ်”

“အေးအေး...သိမ်းထား”

အုတ်ခဲစီထားသည့် နေရာကစီကာ၊ သစ်သားအကျိုးအပဲ့ ခင်းထားသောနေရာကခင်းထားသလို တချို့နေရာများတွင် အုန်းပင် အတုံးကြီးတွေလှဲထားသည့် လမ်းပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို မြဲမြဲဆုပ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ကြသော အနာဂတ်ခရီးသည်နှစ်ဦးဘဝ၏ ခရောင်းလမ်း အစတစ်ခုပင်...။

ခန္ဓာကိုယ်သာ တုန်ယင်ချမ်းနေပေမယ့် ရင်မှာတော့ ကိုယ်စီ ပူလောင်ကျွမ်းလျက်...။

ကားလမ်းထက်ပေါ်ရောက်ပေမယ့် မျက်စိက ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ကို ကြည့်နေရသည်။

အနောက်မှ လိုက်လာမည့် ခြေသံများကိုလည်း နားစွင့်နေရသည်။

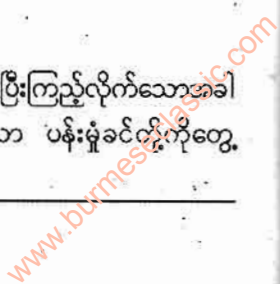
“ကြောင်ပါး...”

“ဘာလဲကွ...”

မိုးထဲရေထဲမှာ ဒယ်မိမ်းဒယ်ိုင်နှင့်ပြန်လာကြသော ကဇော်သမား နှစ်ဦး...။

“ညစာလေးတွေ...ဟိုမှာ...”

ရီဝေနေသော မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်ပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်ကွယ်တွင် ကားငှားရန်စောင့်နေသော ပန်းမို့ခင်တို့ကိုတွေ့

သွားပြီး...

“တစ်ယောက်က အတွားကြီး၊ သုံးစားလို့မရဘူး၊ တစ်ယောက်က တော့ အမိလေးကွ...”

“ခွင်ဖမ်းရအောင်..”

“ကြည့်လုပ်ဦး... အာမခံနဲ့ထွက်လာတာ တစ်ပတ်မပြည့် သေးဘူး...”

“ကြောင်ပါးရယ်... ကြွက်နီဆိုတဲ့ကောင်ကြိတာကို ဘေး ကနေ လိုက်ပြီး ပညာသင်စမ်းပါ...ဟား..ဟား..ဟား...”

“ဆရာပညာကို တကယ်သင်ယူပါ့မယ်...”

ပန်းမှုံခင်တို့ ရပ်နေသောနေရာသို့ ချည်းကပ်လာပြီး

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“အဝေးပြေးဂိတ်..”

ကြီးကြီးမေက အရိုးခံအတိုင်းပြောလိုက်ခြင်းပင်...

“လိုင်းကားက ရှိမှာမဟုတ်ဘူး..”

“ကားငှားဖို့ စောင့်နေတာ..”

ပန်းမှုံခင် အရက်သမားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကြောက်လာ သဖြင့် ကြီးကြီးမေ ဘေးသို့ ကပ်ထားရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကူညီပေးမှာပါ”

“နေပါစေကွယ်”

“မဟုတ်တာ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဟိုနားက အိမ်မှာ အငှား ကား ခိုတယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းက မီးရောင်လေး လင်းနေသည့် အိမ်ကို လက်ညှိုး

လေးထိုးပြပေမယ့် ထိုအိမ်တွင် ကားမရှိသည်ကို ကြီးကြီးညို
သိပြီးသား...။

“ရတယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လာတဲ့ကားလေးပဲ စီးတော့
မယ်”

ကြောင်ပါး အခြေအနေကို သဘောပေါက်ပြီး အနုနည်းဖြင့်
မရတော့မှန်း သိသဖြင့် ...

“အို...”

“မင်းတို့...ဘာလုပ်တာလဲ”

ပန်းမှုံခင် လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲပြီး လူယူပေမယ့်
ပန်းမှုံခင် ချမ်းချမ်းနှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့် ကြောင်ပါး လက်
ထဲပါမသွားဘဲ လူက ရှေ့သို့ စိုက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“အဘွားကြီး ဒီမှာတွေ့လား...ဓား”

အသင့်ပါလာသော ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး ပန်းမှုံခင်လည်ပင်းကို
တော့ကာ လူကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသည်။

“ကလေးတို့ရယ် အဒေါ်တို့ သားအမိ ဒုက္ခသည်တွေပါ...၊
တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် မလုပ်ကြပါနဲ့”

“အဖွားကြီး သနားတတ်ရင် ဒီလို အလုပ်ကို မလုပ်စားဘူး
ပေးစမ်း ...”

ပန်းမှုံခင် ခရီးဆောင်အိတ်ကို အတင်းလှယူပြီး...

“ဟဲ...ဟဲ...ကောင်မလေးက တယ်လည်း လှပါရက်”

မိုးရေစိုပြီး ကိုယ်တွင်ကပ်နေသည့် ပန်းမှုံခင် ခန္ဓာကိုယ်ကို
မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ကြည့်နေသည်။

ကြောင်းပါး...မျက်စိကျလောက်အောင် ပန်းမှုံခင်၏ ခန္ဓာ
ဇီဝိယအလှသည် ရမ္မက်ထစရာပင်...

ပန်းမှုံခင်...ရင်ဘတ်လေးကို လက်နှင့်ကွယ်ပြီး ကြီးကြီးမေ
အေးသို့ ပြန်ပြီးကပ်မည်အပြု...

“အို...”

ကြောင်ပါးက အတင်းလှမ်းပြီးအဆွဲမှာ နှိပ်ကြယ်သီးလေးတွေ
ပျက်ထွက်သွား၍ ကြောင်းပါးမျက်လုံးတွေပိုပြီးကျယ်လာလေ၏။

“မင်းတို့ မယုတ်မာနဲ့နော်...”

ကြီးကြီးမေ... ပန်းမှုံခင်ကိုလှမ်းပြီးဆွဲလိုက်သောအခါ...

“ဟေ့ကောင်ကြွက်နီ...မင်းအဘွားကြီးကိုထိန်းထားစမ်း”

“ကြောင်...ကြောင်ပါး...”

“ဒီကောင်ကတော့...”

ကြွက်နီ...ကြောက်ကြောက်နှင့် ကြီးကြီးမေကို ဓားနှင့်ချိန်
ထားသည်။

“ကြီးကြီးမေ...ကယ်ပါဦး...”

“သမီးမှုံ...”

ကြောင်ပါး ဘေးချုံ့ထဲသို့ အတင်းဆွဲခေါ်လေသည်...

“ဟာ...”

ကားမီးရောင်တစ်ခုက ထိုမြင်ကွင်းဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
တက်လာပြီး သိပ်မကြာ...ကားပါရောက်လာသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက လကမ္ဘာစိုး...သူငယ်ချင်း တစ်
ယောက် မွေးနေ့ပါတီက အပြန်မှာ ခုလို ပွဲကြမ်းနဲ့ ဆုံရခြင်း...

“ဟေ့ကောင်...မင်းလမ်း မင်းသွားစမ်း”

လကမ္ဘာစိုး မိုးကာအင်္ကျီစစ်ကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ပြီး အနားသို့ ကပ်ထားသည်။

“ဟေ့ကောင် တွေ့လား ဓါး”

ကြောင်ပါးက ဓားနှင့် ခြိမ်းခြောက်နေပေမယ့် ကြွက်နီကတော့ ပြေးပေါက်ကိုရှာနေသည့် မျက်လုံးနှင့် ကြည့်နေသည်။

လကမ္ဘာစိုး အခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ထိပ်တိုက် ရှင်းရရင် တစ်ကောင်ကိုပဲ ရှင်းရမှာ ...။

“ငါက မင်းတို့ကိုကြောက်လို့ ရှောင်သွားရင် ငါ့လောက် လူမှုရေး ညံ့ဖျင်းတဲ့ကောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ခြေလွန် လက်လွန်တွေ မဖြစ်ချင်ရင် သူတို့ကို ဒုက္ခမပေးနဲ့ ဒါဆိုရင်တော့ အားလုံး အေးဆေးသွားမှာပဲ”

မျက်နှာပေါ်သို့ ကျနေသည့် မိုးစက်လေးတွေကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပြီး ကြောင်ပါးနှင့် အနီးဆုံးမှာ နေရာယူလိုက်သည်။

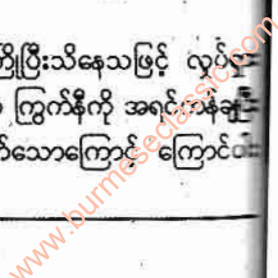
ပန်းမုံခင်နှင့်ကြီးကြီးမေတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ဘုရားမ၊ တပဲဖြစ်သည်။

“ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

“အား...”

ကြွက်နီ လှုပ်ရှားမယ့် လက်ကို ကြိုပြီးသိနေသဖြင့် လှုပ်ရှား လိုက်သည်နှင့် လကမ္ဘာစိုး ခြေထောက်က ကြွက်နီကို အရင်ကန်ချီ ကြောင်ပါးကို ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် ကြောင်ပါး

ထက်ထဲက ခါးလွတ်ကျသွားပြီး ဗိုက်ကို လက်ဖြင့် ဖိကာအလူးအလဲ ခံစားနေရသည်။

ကြွက်နီကတော့ မိတ်ဆွေကောင်း ပီသစွာ ခြေကုန်သုတ်ပြေး လေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ကြွက်နီ”

“နေဦး...”

ပြေးရန် ပြင်သော ကြောင်ပါး လည်ပင်းမှ အကျီစကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“အဒေါ်တို့ပစ္စည်းတွေ ပါသွားသေးလား”

“မပါပါဘူးကွယ်”

“ဖုန်း...”

ကြောင်ပါး ဖင်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်သည်နှင့် တန်းပြီး ပြေးလေ သည်။ ရန်ပွဲကို ကြည့်နေသော ပန်းမှုံခင် ပြုတ်ကျနေသည့် ကြယ်သီး နှားကို တပ်ဖို့ပင် မေ့နေသောကြောင့် ...

“မင်းကြယ်သီးတွေကို တပ်လိုက်ဦး”

“ဟင်....ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ပထမတော့ကြောက်စိတ်နှင့် ရောနေပြီး ရှက်ရမှုန်း မသိပေမယ့် ကြောက်ရမည့်ကိစ္စမှ လွတ်ကင်းသွားချိန်မှာတော့ အပျိုဖျန်းမလေး ရှက်သွေးဖြာပြီး လကမ္ဘာစိုးကို ကျောပေးကာ အင်္ကျီကြယ်သီးကိုတပ်နေ သည်။

တကယ်လှသည့် မိန်းကလေးပဲ...

လကမ္ဘာစိုး ပန်းမှုံခင် ကျောပြင်လေးကို ခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချလေ၏။

သွယ်လျသော ပေါင်တံလေးကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရှိသည့် ခါးလေးက အလှဆင်ထားသည့်ကို မျက်လုံးထဲက မထွက်။

ညဇာအောက်မှာတော့ ဝင်းဝါနေသော အသားရောင် လေးနှင့် ပြန့်ကျဲနေသာ ဆံနွယ်လေးက တင်ပါးနားထိ ရှိနေလေသည်။

လကမ္ဘာစိုးကို သူရဲကောင်းတစ်ဦး ကယ်တင်ရှင် တစ်ဦး အဖြစ် ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းနက်ကလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးက ပုထုဇဉ်ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မိုက်မဲနိုင်သော အလှပိုင်ရှင်...

“အဒေါ်တို့က ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

“အဝေးပြေးကားဂိတ်ကိုပါ”

“ဒါဆိုရင် ကားပေါ်တက်ကြပါ”

“လူလေး လမ်းကြုံလို့လား”

“မကြုံပါဘူး နောက်အန္တရာယ်နဲ့ မကြုံရအောင် လိုက်ပို့ပေးမလို့”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွယ်”

ကြီးကြီးမေ...ပန်းမှုံခင် လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး လကမ္ဘာစိုး နောက်က လိုက်ခဲ့လေသည်။ လူရမ်းကားနှစ်ယောက်ကြောင့် ချမ်းသည့် စိတ်တောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ ပန်းမှုံခင်တို့ ကားပေါ်သို့ တက်ပြီးသည်နှင့် ကားလေး စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

ပန်းမှုံခင် စိတ်ထဲတွင်ကယ်တင်ရှင် မျက်နှာကို တွေ့ဖူးသလို ရှိနေသည်။ ရေရေရာရာတော့မဟုတ်...

“ကျွန်တော့်နာမည် လကမ္ဘာစိုးလို့ခေါ်ပါတယ်”

“အယ်...”

ကွန်းခိုရာမဲ့နှလုံးသား ၁၁၉

ဒေါက်တာကိုကို နေကမ္ဘာစိုး မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး
ပန်းပွဲခင်တွေ့ဘူးသလိုဖြစ်နေသည့်အဖြေကို ရှင်းသွားစေသည်။

ပန်းပွဲခင်အတွက် အန္တရာယ် မီးတောင်တစ်ခုဆီက ဖြတ်ကျော်
နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ရှေ့ဆက် ကံကြမ္မာက ဘာရယ်တော့ မပြောတတ်.....

အခန်း ၁၆၆

“ဂြိုဟ်မ...အကုသိုလ်မ...”

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်...ဒေါသတွေက မီးတောင်ပေါက်ကွဲ သလို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ...

“ဟို ဆံဖြူ သွားကျိုး အဘွားကြီးက ကြံရာပါပဲ၊ တွေ့ရင် တော့လားကွာ.. ကျော့မောင်အကြောင်းကောင်းကောင်းသိသွားရမယ်..ဟင်း....”

တစ်ခါကြိမ်းဝါးလိုက်...တစ်ခွက်သောက်လိုက်နှင့်..

“ရှင်က ထိုင်ပြီး ကြိမ်းနေလို့မရဘူး... ဒီနေ့မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှဖြစ်မယ်... ဦးဝဏ္ဏအောင်သိသွားရင်..မိုးကြိုးပစ်ပြီ...”

“ငါလှုပ်ရှားတာပဲ... ဒင်းတို့က ဘယ်ချုံထဲမှာပုန်းနေသလဲမှ မသိတာ...”

“ခုထပ်ပြီး ရှာ..အဝေးပြေးဂိတ်ကိုသွားကြမယ်...”

ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်..ပြေကျနေသောဆံပင်ကိုတောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်မလုပ်နိုင်ဘဲ...အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်က လက်ကျန်အရက်ကို သောက်နေ
သဖြင့်..

“အရေးထဲ.. ဒီသောက်ရည်ပဲ သောက်... ရှင်က ခွေးမသောက်
တဲ့အရည်နဲ့ ဘဝဇာတ်သိမ်းမယ့်လူ....”

ဒေါသတွေက သူ့ဘက်ကို မကူးစက်ရေးအတွက် ရေငုံနှုတ်
ပိတ်ပြီး အနောက်မှ ကုတ်ကုတ်လေးပင် လိုက်ခဲ့၏။

“မိအေး...နှစ်ခါနာမယ့်အခြေအနေကိုရောက်နေပြီ”

“ဘာလို့ မိအေးနှစ်ခါနာရမှာလဲကွ...”

မိုးဖွဲဖွဲကျနေသော ကားလမ်းပေါ်မှာ ကားကို ရီဝေဝေနဲ့ မောင်း
ရင်း..

“ဟိုကောင်မ...တောင်းတဲ့ငွေလည်း ပေးခဲ့ရပြီ....ဒင်းကို ရှာ
မတွေ့ရင် ရှင့်ပထွေးဝဏ္ဏအောင်က ကျုပ်တို့ကို ကရုဏာသက်မယ်
လို့ထင်လား...ထောင်ထဲကိုပို့မှာတော်ရေ...”

“အီး.....”

မြဂုဏ်တင့်တင့်စကားကြောင့် မူးနေတာလေးတောင် ပြေချင်
သလိုဖြစ်သွားသည်။

ထိုစကားမှာအမှန်... ဦးဝဏ္ဏအောင်က ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်
လျှင် မလွယ်သည့်လူတစ်ယောက်... သူ့ဘက်က ပန်းမှုခင်အတွက်
ရင်းနှီးထားသော အရင်းအနှီးက မနည်း... ခုလို သတင်းသာကြား
သွားရင်..သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကို ကြိုးစင်ထိအောင် ပို့လို့ရရင်
ပို့မည့်သူ...

“တင့်...ငါအကြံတစ်ခုရတယ်...”

“ရှင်အကြံဆိုရင် ဘာမှ နားမထောင်ချင်ဘူး... အရက်ငွေတွေ ရိုက်ပြီး ရှင့်ဦးနှောက်တွေက သုံးစားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး...”

နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရွဲပြီး ပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးက လမ်းမပေါ် ကို ကျီးကန်းမျက်လုံးနှင့်ကြည့်လျက်...

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းလက်ခံမှာပါ...”

“ပြောကြည့်ပါဦး...”

စကားသံက ယုံကြည်မှုမရှိသည့်လေသံ...

“မင်းကို ဦးဝဏ္ဏအောင်...စိန်တွေပေးထားတယ်မဟုတ် လား...”

“ဟုတ်တယ်... ဟိုအကုသိုလ်မအတွက်လေ...ကျုပ်ကို ဝတ်ဖို့ ပေးထားတာမဟုတ်ဘူး...”

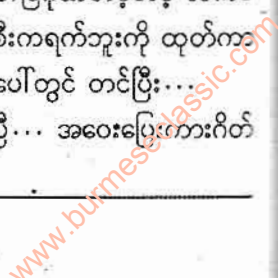
“မင်းပြောမှ မဟုတ်ပါဘူး ငါလည်းသိတာပဲ...”

“သိရင် ဘာလို့မေးနေတာလဲ.. တကယ်ထဲ...”

“ငါ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်စမ်းပါဦးဟ... ခု ဟိုဂြိုဟ်မ ကို မတွေ့ရင်..မင်းနဲ့ငါ ဒီစိန်တွေကိုယူပြီး လစ်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်... အိမ်နဲ့ခြံက ပေါင်ထားတာ ပြန်ပြီးရွေးရင်တောင် အတိုးက အိမ်ခြံတန်ဖိုး ထက် (၂)ဆလောက်များနေပြီ..ကားကျတော့ရော ဘာထူးလဲ... သူများ ဆီက လခနဲ့ ငှားစီးနေရတာ.. ဒီလမ်းပဲ ရွေးစရာရှိတော့တယ်...”

ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်စကားကို ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် လက်ခံ နိုင်ဖွယ်ရှိသွားပြီး..လက်ကိုင်အိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ လက်ကျန်စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တင်ပြီး...

“ရှင်ဒီတစ်ခါတော့ တော်သွားပြန်ပြီ... အဝေးပြေးကားဂိတ်

နာမတွေ့ရင်တော့ ဒီလမ်းကို ရွေးကြတာပေါ့...”

“အိုကေ...”

ကားဂီယာတိုင်ဘေးတွင်ရှိနေသော ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် ပေါင်ကိုလှမ်းပြီး ပုတ်လိုက်၏။

“ရှင့်တဏှာကိစ္စတွေကို ရပ်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“စိတ်ချပါကွာ...အားလုံးနဲ့ယှဉ်ကြည့်မှ ငါ့မိန်းမလောက် ချစ်ဖို့ မကောင်းဘူးဆိုတာကို သိလာတယ်...ဟားဟားဟား...”

“ရှင် ဒီစကားကို အလွတ်ကျက်ထားပုံရတယ်...”

“မိန်းမကတော့ လုပ်ပြီ”

မိုးက ခဏနားပြီး အမောပြေသည်နှင့်နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ရွာချလေ၏။

အဝေးပြေးဂိတ်ထဲရောက်တော့ ညထွက်မည့်ကား မရှိသည်ကို နှလုံးရှည် သိခဲ့ရပြီး ခရီးသည်များနားနေဆောင်တွင် လိုက်ရှာသော်လည်း အရိပ်အယောင်မတွေ့ရပေ။

“ဟို ဆံဖြူမကြီးတောက ဘယ်မှာလဲ...”

“ပဲခူးဘက်မှာ...လေ...”

“ဒါဆို ငါတို့ရှာတာ နေရာလွဲပြီကွ...”

“ခုချိန် ပဲခူးကားက ရှိမှမရှိတော့ပဲ...”

“ကဲ...မိန်းမ...ဘာဆက်လုပ်မလဲ...ပြော...”

“လင်တော်မောင်ကြီးပေးတဲ့အကြံအတိုင်း ဆက်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်ကြတာပေါ့ရှင်...”

ကားဆီသို့ပြန်လျှောက်ချိန်တွင်....

၁၂၄ ❄️ ရွှေတာဝန်

“ခဏနေဦး...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“စီးကရက်ဘူး ဝယ်မလို့..”

“မင်းလည်း စီးကရက်လျှော့သောက်ဖို့သင့်နေပြီနော်..”

“ကျွန်မသေမှာကို ရှင်စိုးရိမ်တာတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းကို မသေစေချင်သေးပါဘူးကွာ..”

“အလဲ့..တယ်ကြားကောင်းတဲ့စကားပါလား..ဘာကြောင့်”

“မင်းပြဿနာတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း ရှင်းရမှာ ကြောက်လို့”

“သေချင်းဆိုးကြီး...”

“ဟား..ဟား..ဟား...”

မိုက်တွင်းနက်သူ နှစ်ဦးအတွက် အမိုက်ဇာတ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကရတော့မည်။

“သမီးမို့...အဝတ်အစားလဲပြီးပြီလား...”

“ပြီးပါပြီ ကြီးမေ...”

ကြီးကြီးမေနှင့် တစ်ရွာတည်းနေခဲ့သော အဝေးပြေးကားဂိတ်မှ ထမင်းဆိုင်လေးတွင် ရေချိုးအဝတ်အစားများကိုလဲနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ညိုတို့ စီးမယ့်ကားက မနက် (၄:၀၀)နာရီမှထွက်မှာတဲ့...”

“မနက် (၄:၀၀)နာရီဆိုတော့လည်း (၄:၀၀)နာရီပေါ့ ခင်မြ ရယ်.. ငါတို့နှစ်ယောက် ညအိပ်လို့ရတယ်မဟုတ်လား...”

“ရပါတယ်..ဆိုင်တစ်ဖက်ခန်းက လွတ်နေတာပဲ အဲဒီမှာ အိပ်ပေါ့.. ဒါနဲ့ ရွာကိုမပြန်ဘူးလား...”

“မပြန်တော့ဘူး ခင်မြရေ... ဒီက တူမလေးနဲ့အတူ ခေါင်းချ ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလေ... ရွာမှာက ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ရှိမှ မရှိ တော့ဘဲ...”

“ရွာက အိမ်နဲ့ခြံကရော...”

“ဟိုတလောက သွားပြီးအပြတ်ရောင်းခဲ့ပြီးပြီ..”

ကြီးကြီးမေ... ပန်းမှိုခင်အတွက် ဖောင်ကိုပါဖျက်ပြီး ကယ်ခဲ့ခြင်း ပင်...

“ထမင်းစားပြီးကြပြီလား...”

“မစားရသေးဘူး...”

“ဒါဆို ပြင်လိုက်မယ်လေ...”

“အေး...အေး...ကောင်းတယ်...”

ခင်မြမှ ပန်းမှိုခင်နှင့်ကြီးကြီးမေအတွက် ထမင်းစားရန် ပြင်နေချိန်..

“ကြီးမေ...ဟိုမှာ...”

“ဟယ်...”

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကားကလေး အဝေးပြေးဝင်းထဲမှ ပြန်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်ကိုလှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

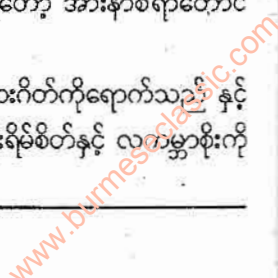
“တော်ပါသေးရဲ့...”

ကြီးကြီးမေ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်ကလေးဖိလို့..

ရှေ့တွင်ချပေးသော ကြက်သားဟင်းနှင့် မန်ကျည်းသီးစိမ်းကြော်ကလေးသည် ပန်းမှိုခင် အကြိုက်ဆုံးဟင်းဖြစ်ပေမယ့် ခံတွင်းထဲတွင် အရသာမတွေ့...

“ကောင်လေးတောင် ကျေးဇူးတင်စကား အပြည့်အဝမပြော လိုက်ရဘူး... ကိုယ်တွေက ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ အားနာစရာတောင် ဖြစ်နေပြီ...”

ပန်းမှိုခင်တို့နှစ်ယောက် အဝေးပြေးကားဂိတ်ကိုရောက်သည့် နှင့် ဖေဖေနှင့်မေမေ ရောက်နေမလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လက်ဖွဲ့စိုးကို

နှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့ကြခြင်းကို ပြန်တွေးပြီး အားနာနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြီးမေ...ကိုလကမ္ဘာစိုးက ဒေါက်တာနေကမ္ဘာစိုးနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တယ်နော်၊ နာမည်လည်း တူတယ်”

“ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်နေမလားမသိဘူး”

“ဖြစ်ဖို့တော့များတယ်၊ ပုံစံကတော့မတူဘူး၊ ဒေါက်တာတို့နေကမ္ဘာစိုးက လူကြီးဆန်ဆန်နေတတ်တဲ့ပုံ၊ ကိုလကမ္ဘာစိုးက ခေတ်ဆန်ဆန်နေတတ်တဲ့ပုံ”

ဒေါက်တာကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေခဲ့သူဆိုတော့ ပုံခွဲခြားမှုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြီးမေ...သမီးတို့သွားမှာက ဘယ်လဲဟင်...”

“မအူပင်က ကြီးမေ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ဆီကိုသွားမှာ၊ အစ်ကိုကြီးက တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ ကြီးမေတို့ သားအိမ်နှစ်ယောက်အတွက် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေစားသောက်လို့ ကောင်းတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးက အသက်အရွယ်ရော ကျန်းမာရေးပါ သိပ်ကောင်းတာပဲဟုတ်တော့ သူ့ကိုလည်းကျွေးမွေးရတာပေါ့ကွယ်”

ပန်းပွဲခင်တို့၏ အနာဂတ်သစ်က မအူပင်တဲ့...။

အခန်း ၁၇၇

“မင်္ဂလာပွဲ ပျက်သွားပြီဆို စိုး”

“ဟုတ်တယ် မေ”

“စိုး ဒယ်ဒီဘက်က ဖျက်သိမ်းတာလား၊ သတို့သမီးက ဖျက်သိမ်းတာလား”

မေမြတ်သုန္ဒဒီအမေးကို ခေါင်းလေးခါပြီး...

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး... သတို့သမီးထွက်ပြေးတာ”

“ဟယ်...”

နေကမ္ဘာစိုး စကားလေးကို အံ့အားသင့်ပြီး အခွံနွာ လက်ပန်းသီးလေးကို ဆက်ပြီး မနွာဘဲ ရပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ငွေတွေရော ပါသွားလား”

“မနေ့ညက ဒယ်ဒီရဲ့ပြောဆိုတဲ့စကားအရဆိုရင် ကောင် မလေ့က ဘာမှမယူဘဲ ထွက်ပြေးသွားတာလေ၊ ဒယ်ဒီသတို့သမီးအတွက် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝတ်မည့်စိန်တွေကို ကောင်မလေး မိဘနှစ်ပါး

www.burmeseclassic.com

ကယူပြီးပြေးတယ်တဲ့...”

“တစ်စိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းနေမှာပေါ့...”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ မပြောတတ်ဘူး... ဒယ်ဒီ က
ဘော့ ရဲစခန်းမှာ အမှုသွားပြီးဖွင့်ထားတာပဲ၊ ဒယ်ဒီတော်တော်
ဇွတ်သွားပုံရတယ်၊ အိမ်ထဲကတောင် မထွက်တော့ဘူးလို့ လက
ပြောတာပဲ...”

“ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ စိုးရယ်...”

တရားသူကြီးက ကြောက်နေဟန်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျ
မိသည်။

“စိုး...ဘာကိုရယ်တာလဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲဖြစ်ပြီး မျက်နှာကို ပွတ်သပ်မိသည်။

“ဘာမှလျှောက်ပြီး ပွတ်မနေနဲ့၊ ဖြစ်နေတာက မျက်နှာ တစ်ခု

ဆုံး...”

“အယ်...”

ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှ မိတ်ကပ်ဘူးလေးယူမည်အပြု....

“ဘာလုပ်မလို့လဲမေ”

“မျက်နှာကိုကြည့်မလို့”

“ကြည့်မနေနဲ့၊ ပျက်သွားပြီ”

“ဘယ်သူမှ မသုတ်ပေးဘဲနဲ့၊ ပျက်မလား”

“သုတ်ပေးစရာမှ မလိုတာ”

“စိုးစကားကို ရှင်းအောင်ပြော”

ဆက်ပြီးမန္တာသေးသောပန်းသီးကို ယူပြီး ကိုင်ကာ...

“တရားသူကြီးက အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့လူတွေရဲ့အကြောင်းကို ကြားပြီး ကြောက်တတ်တာကိုတွေ့လို့ ရယ်တာပါ။ တရားသူကြီးနဲ့မှ မတူတာ”

“တရားသူကြီးဆိုတာ တရားခွင်ပေါ်မှာသာ အသက်ဝင်တာရှင့်။ အပြင်ကိုရောက်ရင် မိန်းမသားဟာ မိန်းမသားပဲ။ ကြောက်စရာကောင်း တာကိုကြောက်တတ်ရမှာပေါ့... ပြောမယ့်သာပြောတာပါ... ဒီလိုကိစ္စ တွေက သိပ်ပြီးမဆန်းတော့ဘူး”

ယနေ့ အသက်အရွယ်တွေက အိုမင်းမှ ရမ္မက်အမှောင်ထဲမှာ ကခုန်နေတဲ့ ကြီးမိုက်ကြီးတွေအတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုဟု ဆိုရမည်။

“စိုး... ဘယ်လို ခံစားမိလဲ”

“ဘာကိုခံစားရမှာလဲမေရဲ့...”

“စိုးဒယ်ဒီ ခုဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စပေါ်မှာလေ...”

“အင်း... ပြောရရင်တော့ သံယောဇဉ်မတူညီတဲ့ တံတားပေါ်ကို လျှောက်ခဲ့လို့ တံတားကျိုးကျတာပဲပေါ့မေရယ်...”

“ငွေတွေပါသွားတာရော...”

“ဒါကတော့ ဥပဒေပိုင်းနဲ့ပဲ စကားပြောလေ။ ဒယ်ဒီရှာထား တဲ့ငွေကြေးပဲ မဟုတ်လား...”

“စိုး မနှမြောဘူးလား...”

“ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ငွေကြေးဖြစ်လို့ နှမြောပေမယ့် ဘာကြောင့် ဒီငွေကြေးတွေ ကုန်ခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့အမေးကို ဖြေဖို့ တို့မှာ သတ္တိမရှိဘူး”

နေကမ္ဘာစိုး၏ ခံစားချက်ကို မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ သဘောပေါက် နားလည်သဖြင့် ဆက်ပြီးမမေးတော့ပေ..

“ဪ... မေ့ကိုတောင် ပြောရဦးမယ်၊ တို့မြို့ကလေးတစ်
မြို့ကို ယာယီဆေးရုံအုပ်အဖြစ်နဲ့သွားရမယ်...”

“ဟင်...”

ချစ်သောသူ၏ ယာယီခွဲခွာခြင်းစကားသံလေးကို ဘယ်လိုမှ
ဆင်နွှဲမရနိုင်ပေ... လွမ်းလို့ကျန်ရစ်ခဲ့ဦးမယ့်သူ..

“အရမ်းအဝေးကြီးလား...”

“သိပ်မဝေးပါဘူး... ရန်ကုန်နဲ့နေချင်းတောင်ပြန်လို့ရ တယ်...”

“ဘယ်နေရာလဲစိုး...”

“မအူပင်တင်ပါ...”

မေမြတ်သုန္ဒဒီနှင့်နေကမ္ဘာစိုးတို့ ရပ်ကွက်နှစ်ခုကြားတွင် ကတ္တရာ
ဆမ်းလေးခြားနေတာတောင် ပင်လယ်ခြားနေတယ်လို့ ထင်ခဲ့သူ...
ခုလိုအဝေးကြီးဆိုတော့..ပင်လယ်ဆယ်စင်းခြားသလိုဖြစ်နေခဲ့

“ဘယ်နေ့သွားရမလဲ”

“ဒီအပတ်ထဲမှာ...”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲစိုး...”

“သုံးလလောက်ပဲကြာမှာပါ.. ဒီမြို့ကနေပြန်လာတာနဲ့ တို့က
ရေငူသင်တန်းတက်ဖို့ရှိသေးတယ်”

သုံးလဆိုသည့်ရက်ကို နာရီနှင့်တွက်ရင်....

မတွေးဝံ့အောင်ပဲလေ... ဒါပေမယ့် တာဝန်နှင့်ဆိုတော့.. ခွဲခွာ
ခြင်းကို နားလည်ပေးရမှာပေါ့...နေကမ္ဘာစိုးကို တစ်ခါက အလုပ်
တာဝန်ဖြင့် မေမြတ်သုန္ဒဒီ ခွဲခွာဘူးခဲ့တာပဲမဟုတ်လား..

ဗဟိုတရားရုံးမှာ တရားသူကြီးတာဝန်မယူခင်က မန္တလေးတိုင်းမှာ တစ်နှစ်နီးပါး ခွဲခွာခဲ့ဘူးသဖြင့် နေကမ္ဘာစိုးက ၃လ ဆိုတာ မေမြတ်သုန္ဒဒီ ထက် များစွာလျော့နည်းပြီး သက်ညှာခဲ့တာပဲ..

စိုးရယ်...ခွဲခွာခြင်းကို လက်စားချေတာတော့မဟုတ်တန်ကောင်း ပါဘူး...နော်...

အအေးဖန်ခွက်ထဲတွင် အရည်ပျော်နေသော ရေခဲတုံးလေးတွေ ဆီကို အကြည့်ရောက်သွားပြီး စကားသံလေး တိတ်ဆိတ်သွားသလို..

“မေဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ..စကားတောင်မပြောတော့ ဘူး..”

“စိုးသွားရင် ပျင်းပြီးကျန်ခဲ့မှာကိုတွေးနေမိလို့..”

“ဝန်ထမ်းဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပိုင်ဘူးဆိုတာ မေသိနေ တာပဲဟာ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..မေက အလွတ်သဘော ခံစားမိလိုက်လို့ပါ... ခုတည်းက ပြောထားမယ်နော်..ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်”

“ကျုပ်က ဆရာဝန်ပါဗျ..”

“ဆရာဝန်ဆိုတာ တစ်သက်လုံးကျန်းမာရေး ကောင်းမယ်လို့ ထင်မှတ်ထားလို့လား၊ ဟွန်း... ဆရာဝန်လည်း သွေးသားနဲ့ တည် ဆောက်ထားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါမယ်...မေလည်းဂရုစိုက်”

နှစ်ယောက်ကြားမှာဒီထက်ပိုသည့်စကားလုံးတွေကို ပြောဆိုခဲ့ အခွင့်အရေးတွေက မရှိကြပေ...။

“လ...ဘယ်တော့ ပြန်ထွက်မှာလဲ”

“ရှေ့လထဲလို့ ပြောတာပဲ မေ”

“အင်း...လလည်းမြန်မာပြည်မှာနေရတယ်ဆိုတာ မရှိပါလား”

“ဒီကောင်က ခြေငြိမ်ငြိမ်နဲ့နေချင်တဲ့ကောင်မှမဟုတ်တာဘဲ”

“ခြေငြိမ်သွားအောင် မိန်းမပေးစာလိုက်ပါလား”

“ဝေးရော မေရော...ဒီကောင်ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတာ

ခွေးသေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“လက ရည်စားများတယ်နော်”

“အင်း...”

နေကမ္ဘာစိုးနှင့်လကမ္ဘာစိုး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ကြားမှာ အရမ်း
တို ကွာဟသည့်အချက်ကတော့ လကမ္ဘာစိုး မိန်းမရှုပ်ပွေခြင်းပင်....

လကမ္ဘာစိုး သတင်းကို နားဖြင့်ကြားရတာက တစ်မျိုး၊ မျက်စိ
ဖြင့်မြင်ရတာကတစ်မျိုး..အသက်ငယ်ငယ်၊ လတ်လတ်၊ ကြီးကြီးတွေ
နှင့်-လကမ္ဘာစိုး ပွေလိမ်နေတာကတော့အမှန်...၊ ဒီကိစ္စပေါ်မှာ အစ်ကို
တစ်ယောက်အနေဖြင့် သတိပေးပေးမယ့် သိပ်ပြီး အလေးမထားခဲ့
သောကြောင့် နောက်ပိုင်းတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပေ.. လူတစ်ယောက်၏
ကံကြမ္မာကို ကံကြမ္မာကပဲ အမှားအမှန်ဆုံးဖြတ်ပေးမှာ မဟုတ်လား...။

မေမြတ်သုန္ဒဒီနှင့် လမ်းခွဲပြီး အိမ်ကိုတန်းပြီး ပြန်လာစဉ် လမ်းတွင်
အတွေးစလေးတစ်ခု နေကမ္ဘာစိုးခေါင်းထဲသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။

ထိုအတွေးလေးက မေမြတ်သုန္ဒဒီနှင့်သူတို့သံယောဇဉ်ပင်..

လူတော်တော်များများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူတွေလို
သတ်မှတ်ကြပေမယ့်... ယနေ့ချိန်ထိ သူငယ်ချင်းဆိုသည့် အဆင့်
ထဲနေ မတက်ခဲ့ကြ...

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လည်းဆိုသည်ကို အဖြေတစ်ခု ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ထုတ်ရင်.... နေကမ္ဘာစိုး နှလုံးသားတွင် မေမြတ်သုန္ဒဒီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ချစ်သူတစ်ယောက်လို ခံစားကြည့်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့၍ ဖြစ်၏။

“နေ...ပြန်ရောက်ပြီလား...”

လက ကာရာအိုကေသီချင်းဆိုနေရာမှ ရပ်ပြီးလှမ်းပြောလိုက်သည်။ လကမ္ဘာစိုးဘေးတွင် အရက်ပုလင်းနှင့်ဖန်ခွက်ကိုပါတွေ့ရပြီး...

“နေ...ထိုင်ဦးကွာ...စကားပြောရအောင်...”

လကမ္ဘာစိုး မျက်နှာကိုကြည့်တော့ အရက်ရှိန်ကြောင့်နီသလို ရှိနေသည်။

“ဒယ်ဒီအကြောင်းလား...”

“ဒယ်ဒီသမိုင်းကြောင်းကို ဘာပြောစရာလိုလို့လဲ... သူည့်လို့ သူခံရတာပဲခံပေါ့... မပိုင်ဝက်မွေးတာပဲ...ဟားဟားဟား... ဒယ်ဒီ ဝဏ္ဏအောင်ဆိုတဲ့ စီးပွားရေးခြင်္သေ့ကြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ကြွက်စုတ်ဖြစ်သွားရတယ်လို့...ဟား ဟားဟား...”

လကမ္ဘာစိုး မျက်လုံးပိတ်သည်အထိ ရယ်မောနေလေသည်။

နေကမ္ဘာစိုး မိမိရှေ့ရှိ ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်ကာ....

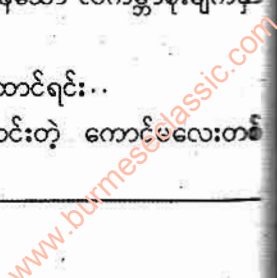
“ကဲ... ဘာများတိုင်ပင်စရာရှိလဲ....ပြော”

“ငါပြောရင် မင်းအံ့ဩသွားမှာပဲနေ...”

ဒယ်ဒီအကြောင်းကိစ္စနှင့်ရယ်မောနေသော လကမ္ဘာစိုးမျက်နှာ ချက်ချင်းတည်ငြိမ်သွားလေ၏။

ဘာပြောမလဲဆိုသည်ကို နားစိုက်ထောင်ရင်း...

“ငါ့နှလုံးသားမှာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်

ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်ကွ...”

“လ...မင်းမူးနေပြီလား...”

“နေ...လအရက်သောက်တဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မူးအောင် သောက်တာမျိုးမရှိဘူး... ဒီကောင်မလေးကို နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ချက်လုံးချင်းဆုံခဲ့ရပေမယ့် ငါ့အသည်းတွေ ကြွေကျ မတတ်ဘဲ...”

“ကြားရတဲ့စကားတွေကတော့ အံ့ဖွယ်ပဲလ...ကောင်မလေးက ဘယ်ကလည်း... ငါတောင်စိတ်ဝင်စားလာပြီ...မင်းလိုလူမျိုးကို အသည်းကြွေအောင် ပြုစားနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ လူတော့ မဖြစ်နိုင် ဘူး...မှော်မင်းသမီးပဲဖြစ်မယ်...”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စကားပါလား ဒေါက်တာ နေကမ္ဘာစိုးရယ်... ဖုတ်တယ်...မင်းပြောသလို ကောင်မလေးက မှော်မင်းသမီးလေး... နော်နတ်သမီး.....”

လကမ္ဘာစိုး...နှုတ်ဖျားတွင် အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုနေလေသည်။

“ဘယ်မှာနေလဲ...နာမည်ကရော...”

“ငါတစ်ခုမှ မသိဘူး...”

“မင်းဟာက...ကွာ...”

“ကောင်မလေးကိုတွေ့ခဲ့တဲ့နေ့က မိုးသည်းသည်းရွာနေတဲ့ လမ်း ခေါ်မှာ၊ အရက်သမားနှစ်ယောက်ရဲ့ အဓမ္မကျင့်တာကို ဝင်ကယ်ရင်း ဆုံခဲ့တာ...”

“မင်းက အိမ်ထိလိုက်မပို့ဘူးလား...”

“သူတို့သွားမှာက အဝေးပြေးဂိတ်...ငါ့အထင်တော့ ထွက် ပြေး ထာကြဲတဲ့ပုံစံပဲကွ... ကောင်မလေး ပုံစံကအရမ်းကိုကြောက်နေ

www.burmeseclassic.com

တယ်..သူ့ဘေးက အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တော့ပါတယ်..”

“မင်းဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုဆက်မလဲ...”

“ငါညံ့တာ..နေ.. ကောင်မလေး ဘယ်သွားမှာ၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုတာကို မေးဖို့ ငါသတိလစ်ခဲ့တာ..ငါဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲနေ...”

“မင်းကိစ္စက ငါဘယ်လိုမှ အကြံပြုလို့မရဘူး...တစ်ခုတော့ ပြောနိုင်တယ်...မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းက စစ်မှန်တယ်ဆိုရင် ပြန်ပြီးဆုံမှာပါ..”

“ငါ..တကယ်ချစ်မိတာပါ..”

ကောင်မလေး၏ ကြောက်ရွံ့နေသော မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံကို မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

မိန်းမတွေနှင့်ပတ်သက်၍ လကမ္ဘာစိုးတို့ဘဝမှာ အထူးအဆန်း မရှိခဲ့ပေမယ့် ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျမှ နှလုံးသား အညှာကို စွဲကိုင်လှုပ်ခြင်းခံရတာဟာ..ဘုရားသခင်က ခုမှ အချစ်ဆိုတာကို သတိရလို့ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းလား...”

“မင်းစကားအရဆို..ကောင်မလေးက ရန်ကုန်ကမဟုတ်တာ သေချာနေပြီ...ရှာပုံတော်ဖွင့်ဖို့ဆိုတာကလည်း ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာမှန်းမသိဘူး...”

“တော်ပြီကွာ..မေ့ရမယ့်ကိစ္စကိုမေ့တော့မယ်..ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းနဲ့ သူနဲ့ဒီကိစ္စကရော ဘာလဲ..ခုထိတွဲတောင်းနေတုန်းပဲလား...”

“ငါတို့က သူငယ်ချင်းအဆင့်ပဲရှိသေးတယ်..”

“နေ...မင်းတော်တော်လက်နှေးတဲ့ကောင်ပဲကွ.. လက်မသွတ်ရင် ကျန်ခဲ့မယ်နော်..ကြည့်လုပ်ဦး...ကိုယ့်အသက်တွေကိုလည်း ပြန်ပြီး

တွက်ကြဦး..”

လကမ္ဘာစိုးက ပြောလည်းပြော သောက်လည်းသောက်...

“အချိန်တန်တော့လည်း ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွာ.. ဒီအတွက်တွေးပြီးတော့ မပူပါဘူး..”

“နေ...နေ...မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ဒီတစ်သက် မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက လောကအိပ်မက်တွေကို မက်ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး..”

“နှလုံးသားနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ နေချင်တာ..”

“မင်း...သုန္ဒဒီကို မချစ်ဘူးလား..”

“သံယောဇဉ်ကတော့ ခိုင်မာတယ်.. ဒါပေမယ့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့လောက်တဲ့အထိတော့ တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး..”

“နေ...မင်း သုန္ဒဒီဘက်ကို ငဲ့ဦးနော်..”

“ဟင်...”

လကမ္ဘာစိုးစကားကို သတိပြုမိချိန်တွင် မေမြတ်သုန္ဒဒီ သူ့အပေါ်မှာ ချစ်နေလျှင် သက်သက်ညှဉ်းသလိုဖြစ်နေပြီ...

“မိန်ကလေးဆိုတာ သူတို့ဘက်ကစပြီး ဖွင့်ပြောဖို့ ခက်နေပေမယ့်.. သူတို့ မာယာတွေနဲ့ လမ်းခင်းပေးတာတွေ၊ ရေမြောင်း ဖောက်တာတွေ ရှိတတ်တယ်..ဒါကို မသိကျိုးကျွန်ပြုမိရင် ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ်နေ... သုန္ဒဒီက တရားသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေတော့ ပိုပြီးဆိုးတယ်.. ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဘာတွေက သူ့ကိုထိန်းချုပ်ထားမှာ..နေ...”

ဆိုဖာနောက်ကျောကို ကျောမှီချလိုက်ပြီး.. မေမြတ်သုန္ဒဒီ ကိုရင်မှ ချစ်ကြည့်မိသည်..

www.burmeseclassic.com

၁၃၈ ❧ ရွှေကဝင်

အချစ်၏ လမင်းကလေးကတော့ သာချင်ပေမယ့် တိမ်ညိုတွေက
ဖုံးသလိုဖြစ်နေသောကြောင့် လမင်းကလေး သာခွင့်မရနိုင်...။

ငါတို့နှစ်ယောက် အချစ်ဆိုတဲ့ပန်းသီးတစ်လုံးကို ဘာကြောင့်
ခွဲစားခွင့်မကြိုရတာလဲ မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ ...

ပန်းသီးများစွာတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် စားခဲ့ဘူးတယ်လေ..

အခန်း ၂၁၈

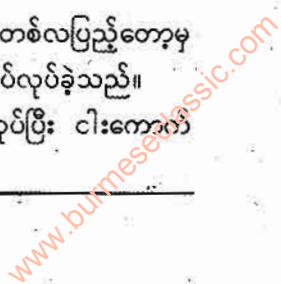
ပန်းမှုံခင်တို့ ဘဝကိုစတင်ပြီး ခြေချဖို့ပြင်ဆင်ချိန်မှာပဲ...
ကြီးကြီးမေရဲ့အစ်ကို ဦးသာပျော်တစ်ယောက် လေငန်းရောဂါဖြင့်
ဆုံးသွားခဲ့သည်။ အဆိုးထဲက အကောင်းတစ်ခုလို့ ဆိုရမလား...

ဦးသာပျော် ပိုင်ဆိုင်သော ခြံကလေးနှင့် အိမ်ကလေးကို
ကြီးကြီးမေက အမွေဆက်ခံခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ဦးသာပျော်၏ ဈာပနကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ကြိုဟ်
လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့နိုင်သည်။ ဦးသာပျော်မှာ အိမ်နှင့်ခြံကလွဲပြီး တခြား
ပိုင်ဆိုင်သော ငွေကြေးကတော့ ထောင်ဂဏန်းသာသာလောက်သာ
ရှိခဲ့တာဆိုတော့ ကြီးကြီးမေနှင့် ပန်းမှုံခင် ပါသော ငွေလေးနှင့် လုပ်
ဆောင်ပေးခဲ့ရတာ...

ဦးသာပျော် အသုဘကိစ္စပြီးမြောက်လို့ တစ်လပြည့်တော့မှ
ဝမ်းရေးအတွက် ပန်းမှုံခင်နှင့် ကြီးကြီးမေ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။

ရှိသည့်ပိုက်ဆံလေးကို အရင်းအနှီးလေးလုပ်ပြီး ငါးကောက်

ငါးရောင်းလေသည်။ ပန်းမှုံခင် အရင်လို လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်
တတ်သော စိတ်တွေတော့ မရှိတော့ပေ။ ဘဝ၏ စစ်ပွဲတွေက များ
လာခဲ့တော့ ရင့်ကျက်စ ပြုနေပါပြီ ...

လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သတ္တိမရှိလို့ကတော့...လွယ်ကိုမလွယ်
ဘူး...။

ကြီးကြီးမေက အသက်အရွယ်ရော သူ့ရဲ့သွေးတိုးရောဂါကြောင့်
ပန်းမှုံခင်နဲ့အချိန်ပြည့်မလိုက်နိုင်တော့ပေ။

ငါးတွေ ဗန်းပေါ်တင်ပြီး ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့သည်မှာ ခုဆိုရင်
တစ်လနီးပါးလောက်ရောက်နေခဲ့ပြီ။ ငါးဒိုင်တွေက လူတွေနှင့် လည်း
တော်တော်လေး ရင်းနှီးနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ပန်းမှုံရေ ဒီနေ့ ငါးတန်ခတ်သားတွေရှိတယ် ယူမလား”

ငါးဒိုင် သူ့ဇာဝင်းက ငါးတွေကို တောင်းထဲထည့်ရင်း လှမ်း
ပြီးပြောနေသည်။

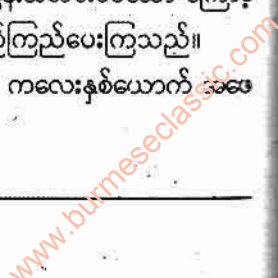
“ယူမယ် မဝင်းရေ...ဟိုရက်က ငါးတန်ခတ်သားကိုမေးကြတာ
များတယ်...”

“ဒါဆိုရင်...ဟိုမှာ အသင့်ချိန်ပြီးသားပဲ...ယူသွားတော့...
ငွေကတော့ ပြန်လာမှပဲ ရှင်းတော့ ပန်းမှုံ...”

“အင်း...အင်း...”

ပန်းမှုံက ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစွန်းအထင်းမခံသော ကြောင့်
ငါးဒိုင်တွေက ပန်းမှုံခင်ဆိုရင် ယုံယုံကြည်ကြည်ပေးကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အဆိုးဆုံးက တစ်ခုလပ် ကလေးနှစ်ယောက် အဖေ
မျိုးဆန်းဆိုသည့်လူပင်...

မျိုးဆန်းက ပထမအိမ်ထောင်နှင့်ကွဲသွားပြီး ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေသောသူ.. အရင်မိန်းမကတော့ တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီဖြစ်သည်။

ပန်းမှုံခင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောခြင်းမရှိပေမယ့် ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုတော့ ပြောတတ်သည်။

မျိုးဆန်းက ငါးတွေနှင့်ကြီးပွားနေသောသူဆိုတော့..

ရွှေတွေ ဘယ်လောက်ဝတ်ဝတ်၊ အဝတ်ကောင်းတွေဘယ်လောက်ဝတ်ဝတ်၊ ငါးနဲ့က မပျောက်သလို အသားကမဲရသည့် အထဲဗျက်လုံးကမေးမေး၊ နှာခေါင်းက ပွပွ၊ ကွမ်းစားထားသည့်သွားတွေက နီကြောင်ကြောင်၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ပန်းမှုံခင် စဉ်းစားမိရင်တောင် ငိုချင်သလိုလို.....။

.. ဒီနေ့တော့ တာထွက်ကောင်းလို့လားမသိ...။

ရွာတစ်ရွာတောင် မဆုံးလိုက်ရဘူး ခေါင်းပေါ်က ငါးတန် ခုတ်သားတွေ တက်တက်စင် ကုန်ခဲ့သည်။

“မျိုးဆန်း...ဟိုမှာ မင်းအသည်းတုံးလေးပြန်လာနေပြီ”

ပိုက်လှေထဲမှ ငါးတွေကို ချိန်နေစဉ် ဘေးမှ ဖိုးခင်က လက်တုတ်ပြီးပြောလိုက်သည့်နေရာကိုလှမ်းကြည့်တော့ ဈေးဗန်းလေးကို ခေါင်းပေါ်မှာတင်ပြီး လာနေသော ပန်းမှုံခင်...

မျိုးဆန်း..မျက်လုံးထဲတွင် လှပြီးရင်းလှနေသော အလှပိုင်ရှင်လေး..

အရင်မိန်းမထက် အဆပေါင်းများစွာ သာတာတော့ နှိုင်းယှဉ်ရာတောင်မရှိ...။

“ပန်းမုံ ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ပန်းမုံခင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို မျက်နှာချိုချို နှုတ်ချိုချိုပဲ ဆက်ဆံ တတ်သည်။ ကိုယ်ကဈေးသည်ဆိုတော့ နှုတ်ချိုလှူတစ်ပါး...

“ဟဲ...ဟဲ...ဟိုဟို...”

ကြည့်လို့မကောင်းသည့် သွားကို အချောင်းရေအားလုံး ဖော်ပြီး စကားစရှာနေသော မျိုးဆန်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာက ရှောင်သွားဖို့မလွယ်...။

ပန်းမုံခင် သွားရမယ့် နေရာနှင့် မျိုးဆန်း ရပ်နေသည့်နေရာ က ဝါးလုံးလေး (၃)လုံးကို ခင်းထားသောလမ်း...ဘေးကိုဆင်းသွားရင် ရွံ့တွေဗွက်တွေကို နင်းသွားရမှာ...

“ကိုမျိုးဆန်း လမ်းဖယ်ပါဦး”

“ကိုယ်ပြောစရာရှိလို့”

“ဒါဖြင့် ပြော...”

ဖိုးခင်ကို အချက်ပြလိုက်ပြီး ရှောင်သွားရန်ဖြစ်သည်။

ဖိုးခင်တို့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ရှောင်ထွက်သွားသည့် အခါမှ

“ကိုယ်...ပန်းမုံကို လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဘာ...”

ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ပြောရင်ဖြစ်မယ့်ပုံစံမျိုး...

“ပန်းမုံကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားမှာပါ။ ခုလို ပန်းမုံ ခေါင်း ပေါ်ဈေးဗန်းတင်ပြီး ရောင်းနေရတာကို မကြည့်ရက်ဘူး”

စိတ်ရှိတိုင်းသာ ပြောလိုက်ရင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း

ဖြစ်မှာ.. ကိုယ်က သူတို့နှင့် သိပ်ပြီးမလွတ်မကင်း ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်
ကိုလျှော့ကာ..

“ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး ကိုမျိုးဆန်း”

“ပန်းမုံရယ်... ဒီလိုကြီးတစ်သက်လုံး နေလို့မှ မဖြစ်တာ”

မျိုးဆန်း အတင့်ရဲပြီး အနီးကပ်ဆုံး ကပ်လာသည်။

ငါးနဲ့နှင့်ကွမ်းယာနဲ့က ခေါင်းကိုမူးခဲ့တယ်၊ ပန်းမုံခင်လည်း
ငါးရောင်းနေသူပါ၊ ငါးနဲ့ကိုမကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မျိုးဆန်း
တိုယ်ကငါးနဲ့က ပိုပြီး ပြင်းသလို...

မျိုးဆန်း ငါးဒိုင်နေရာက လူသွားလူလာခပ်ကြကြ...။

“ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ချစ်လို့ပါ...”

ကြမ်းထော်နေသော လက်နှင့်ပန်းမုံခင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။

“ရှင်လွတ်နော်”

“မလွတ်ပါရစေနဲ့ ပန်းမုံခင်ရယ်”

တစ်ဆင့်တက်ပြီး ခါးကိုပါ ဆွဲဖက်လာတော့..

“ကဲ...”

“ခွပ်...”

“အား...”

ပန်းမုံခင် လွတ်နေသော ညာလက်မှ အလေးနှင့်မျိုးဆန်း နားထင်
တို့ရိုက်ချလိုက်သောကြောင့် ဘေးရွံ့အိုင်ထဲသို့ စိုက်ကျသွားသည်..

“အမေ...”

မျိုးဆန်းခေါင်းမှာ သွေးတွေက မြင်မကောင်းအောင် ကျနေ
သည်ကိုကြည့်ပြီး သွေးပျက်လုမတတ်ဖြစ်သွားသည်...။

ခေါင်းပေါ်မှ ဈေးဗန်းကို ပစ်ချပြီး ခြေကုန်သုတ်ပြီးပြေးမိ
လေတော့သည်။

ပန်းမုံခင်ဘဝမှာ အနိုင်ကျင့်တတ်သောယောက်ျားတွေနှင့် ဘယ်လို
ရေစက်ကြောင့်ကြုံတွေ့နေရသလဲ...

ဦးဝဏ္ဏအောင် ရမ္မက်စက်ကွင်းကလွတ်မြောက်မည်မကြံသေးဘူး
မျိုးဆန်းဆိုသည့်လူ၏ ရမ္မက်လမ်းပေါ်ကို ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီ...။

“ကြီးမေ...ကြီးမေ”

ပန်းမုံခင် အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်စဉ် ထဘီအောက်နားစနှင့် ကပြင်
မှ အစွန်းထွက်နေသောအချွန်နှင့်ငြိပြီး ထဘီမှာ ပြုစုတ်သွားလေသည်။

“သမီးမုံ...သမီးမုံ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“သမီး...လူ...လူသတ်မိပြီ”

“ဘာ...”

လက်တွင်ကိုင်ထားသော ပုတီးကုံးလေး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ
သွားတော့သည်။

အကျိုးအကြောင်းကို စုံလင်အောင်ပြောပြလိုက်တော့မှ...

“သမီးလေးရယ် မင်းဘဝမှာ ဘယ်လိုဝင်ကြွေးတွေပါသလဲ
ကွယ်”

ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေသော ပန်းမုံခင်ပါးမှ မျက်ရည်စများကို သုတ်
ပေးရင်း...

“အမှန်တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်...ဘာမှ အားမငယ်နဲ့သမီး

လေး...ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး... ကြီးမေရှေ့ကနေ စည်းပြီးရင်ဆိုင်ပေး
မယ်..”

ကြီးကြီးမေစကားသည် ကြောက်ရွံ့နေသောစိတ်ကိုပျောက်စေတာ
တော့အမှန်...။

“ဒေါ်ကြီးညို...ဒေါ်ကြီးညို”

အိမ်ရှေ့တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ အချို့နှင့်ရပ်ရွာလူကြီးတွေကို လှမ်းမြင်
လိုက်ကတည်းက ပန်းမုံခင်ဘဝဟာ အဆိုးကံကြမ္မာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်
ရတော့မည်ဆိုသည်ကို သိလိုက်ရပြီး..

“မပန်းမုံ ရှိပါသလား”

“ဪ...ရှိပါတယ် သမီးလေးရေ”

“ရှင်...ကြီးကြီးမေ”

“လောကကြီးမှာ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်လို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ပေါ်
မှာ သတ္တိရှိလိုက်စမ်းပါ သမီး၊ မျက်ရည်တွေသုတ် ထဘီသွားလဲ
လိုက်ပါသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ဖိကိုက်ပြီး ပြဲနေသော ထဘီကို
လဲပြီးဝတ်ကာအပြင်သို့ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အားနွဲ့တဲ့မိန်းမသားတွေပေါ်မှာ ခွန်အားနဲ့အနိုင်ကျင့်သူတို့ အတွက်
အမှတ်ရစေနေရမယ်...။

www.burmeseclassic.com

အပန်းဖြေ ၁၃၉

ဆေးရုံအုပ်တစ်ယောက်ဆိုပြီး ဆေးရုံမှာ နေလိုသည့် ဆန္ဒက သိပ်မရှိ။ တစ်ပတ်မှာ (၂)ရက်လောက် ဆေးရုံနှင့် အလွမ်းဝေးသော ရွာတွေကို ကွင်းဆင်းကုသမှုကို နေကမ္ဘာစိုးလုပ်ခဲ့သည်။

ခုလည်း ရွာလေးတစ်ရွာမှ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ရောဂါ ကုသမှု ပညာပေးမှုတွေကိုလုပ်ပြီးဆေးရုံကားနှင့်အပြန်....

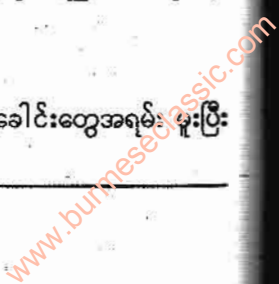
“ဟာ....ကားကိုရပ်လိုက်ပါ”

နေကမ္ဘာစိုးကားကြောင့် ကားဒရိုင်ဘာမှ ကားကို ထိုးရပ် လိုက်သည်။

ကုက္ကိုပင်ညိုကြီးအောက်တွင် အပင်ခြေရင်းကိုမှီပြီး အမော ဖြေနေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ကားကို ရပ် ခိုင်းခြင်းပင်...။

“အဒေါ်ညို...”

မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဝေဝါးနေတယ်...ခေါင်းတွေအရမ်း မူးပြီး

တိုယ့်ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်သည်နှင့် ကုက္ကိုပင်ခြေရင်းတွင် မှီနေချိန်မှာ
ကြားလိုက်ရသောအသံ.....

ထိုအသံကို ကြီးကြီးမေ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်...

မျက်လုံးကို သေချာစွာ အားစိုက်ပြီးဖွင့်ကာ...

“လူလေး”

ကြီးကြီးမေ အသက်ကို ကယ်ခဲ့သူ ဒေါက်တာ နေကမ္ဘာစိုး
ရပ်ထားသည့်ကားဆီကို တွဲခေါ်လာသည်အထိ ကြီးကြီးမေတစ်
ယောက် စကားမပြောနိုင်... မျက်နှာတွင်ချွေးစေးတွေက မိုးစက်
ဈေးပက်ဖြန်းထားသလို..

“ဆေးရုံကို အမြန်မောင်းပါ ကိုသာအိ”

ကားဒရိုင်ဘာကို နေကမ္ဘာစိုး လှမ်းပြောရင်း ကြီးကြီးမေ
လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပခုံးထက်မှာ မှီခိုင်းထားရသည်။

ကြီးကြီးမေ မျက်လုံးအိမ်မှာတော့ သံတိုင်ကြားတွင် ကျန်ရစ်
ခဲ့သော ပန်းမုံခင်မျက်နှာလေးကို မျက်လုံးထဲက မထွက်နိုင် အောင်
ရိုနေသည်...။

“ကံဆိုးတဲ့ သမီးလေးရယ်”

“ကြီးကြီးညို...”

ကြီးကြီးမေ နှုတ်ဖျားမှ လေသံသဲ့သဲ့ထွက်နေသော စကား
သံလေးကို ကြားလိုက်ပေမယ့် သဲသဲကွဲကွဲတော့မဟုတ်...။

ဆေးရုံသို့ရောက်တော့ သွေးပေါင်ချိန်ပြီး လိုအပ်သည့်ကုသမှု
ဈေးကိုပြုလုပ်ပေးကာ အနားယူခိုင်းထားရသည်...။

“ဆရာမ”

“ဆရာကြီး...ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

သူနာပြုဆရာမလေး နေကမ္ဘာစိုးဘေးတွင်ရပ်ကာနေပြီး

“လူနာကို ဂရုစိုက်ပေးပါ၊ ကျွန်တော် အဝတ်လဲပြီး ပြန်လာ
ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဆေးရုံအုပ်ကြီးအတွက် သီးသန့်အိမ်တစ်လုံးကို စီစဉ်ပေး ထားပေ
မယ့် နေကမ္ဘာစိုး မနေဘဲ ဆေးရုံဝန်းထဲက အိမ်ကလေးမှာ ပဲနေထိုင်
ခဲ့သည်။

နေကမ္ဘာစိုးရောက်နေသော ဆေးရုံနှင့်မြို့ကလေးဟာ ရန်ကုန်
လူတန်းစားလို မဟုတ်သောကြောင့် ဆေးရုံကိုပဲ အားကိုးကြရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း နေကမ္ဘာစိုး တာဝန်ယူရသော ကာလတစ်
လျှောက်မှာတော့ အထူးဂရုစိုက်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်တတ်သည်။

ကြီးကြီးညိုကိုမြင်တော့ ပန်းမုံခင်ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို သတိ
ရမိသည်။

အိမ်ကလေးနောက်ဖေးမှ ရေကန်တွင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား
လဲပြီးဆေးရုံထဲသို့ ပြန်ပြီး လျှောက်ခဲ့သည်။

“ကြီးကြီးညို နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် လူလေးရယ်... ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဒီရောဂါနဲ့ ဘယ်နေ
သေမလဲဆိုတာ မပြောတတ်ပါဘူး”

“အပြင်သွားတဲ့အခါ အဖော်လေးတော့ ခေါ်သွားပေါ့၊ ဟိုတစ်ခါ
ပါတဲ့ကလေးမရော ကြီးကြီးညို”

“ပန်းမုံခင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ပန်းမှုံခင်အမည်လေးကို ကြားလိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်ဝဲ မတတ် ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ထိုအခြေအနေကို နေကမ္ဘာစိုး သဘောပေါက် မိကာ...

“ပန်းမှုံခင်ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

“သမီးလေးကံဆိုးသူလေးပါကွယ် မွေးလာကတည်းက မိဆိုး ဖဆိုးရဲ့ ဒဏ်ကို ခံရလို့ ကံမကောင်းရတဲ့အထဲ ငွေနဲ့ အားကိုးပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့လူတွေကြောင့် လွတ်အောင်ပြေးခဲ့ပေမယ့် မလွတ်ခဲ့ ပြန်ဘူး”

ကြီးကြီးမေစကားတို့တွင် နာကျင်ကြေကွဲသံလေးတွေပါနေ သလို.. နေကမ္ဘာစိုး နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်မိတာတော့အမှန်..

“အခုလည်း သမီးလေးကိုရဲစခန်းမှာ ထမင်းပိုပြီး အပြန်မှာ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

“ဟင်...”

ပန်းမှုံခင် ဆိုသော မိန်းကလေး ရဲစခန်းမှာတဲ့....

ဘာကြောင့် ရဲစခန်းကိုရောက်ခဲ့ရတာလဲ..စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းနေ၏။

“ဪ...ဆရာမ...ဂျူတီချိန်လဲရင်လဲတော့လေ..”

ဘေးမှထိုင်နေသော သူနာပြုဆရာမလေးကို သွားခိုင်း လိုက် သည်။

နယ်မြို့ဆေးရုံကလေးဆိုတော့ ရန်ကုန်မြို့မှဆေးရုံတွေလို ရှုပ် ရှုပ်ထွေးထွေးတော့ သိပ်မရှိ၊ ဆေးရုံတွင် ခုတင် (၁၀၀)လောက်

www.burmeseclassic.com

ရှိပေမယ့် ခုတင်အပြည့်တော့ လူနာမရှိ...

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ ကြီးကြီးညို...ပြောပြပါလား”

ပန်းမုံခင်နှင့်နေကမ္ဘာစိုးကြားမှာ ဘဝအကြောင်းတွေကို နီးနှောဖလှယ်စရာ မရှိပေမယ့် နေကမ္ဘာစိုး.. ပန်းမုံခင်အတွက် အားကိုးအားထားရာ လူတစ်ယောက်ကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များက ဖန်ဆင်းပေးထားသလိုဟု ထင်မှတ်ကာ ပန်းမုံခင်၏ ငယ်စဉ်ဘဝမှ ခုချိန်ထိ အခြေအနေကလေးများကို ထိန်းချုပ်ခြင်း မရှိဘဲ ပြောပြလိုက်တော့၏။

“ဦးကျော်ဇော်ကျော်မောင်နဲ့ ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ဟာ ပန်းမုံခင်ရဲ့ မိဘအရင်းတွေရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဒေါ်ဒေါ်သိသလောက်ကတော့ သူတို့ရဲ့သမီးအရင်းပါ”

“တကယ် အံ့ဩစရာပဲဗျာ... သမီးပေါ်မှာ ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့ မိဘမျိုးကိုမတွေ့ဖူးပါဘူး”

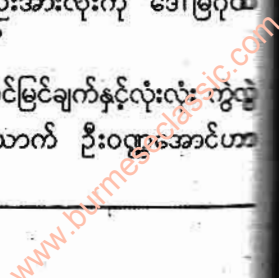
နေကမ္ဘာစိုး ခံပြင်းခြင်းနဲ့ ပန်းမုံခင်အတွက် စိတ်မကောင်းခဲ့တဲ့ အထဲ ဖခင်ဦးဝဏ္ဏအောင်နှင့်တိုက်ရိုက်ပတ်သက်ခဲ့သည်ကိုပါ သိခဲ့ရသောကြောင့် ပို၍ ရင်ထဲတွင်မကောင်း....

“ကြီးညိုတို့ထွက်ပြေးလာတာ ပန်းမုံခင်...အဖေနဲ့အမေ မသိခဲ့ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ သမီးလေးမို့ ကြိတ်ပြီးပြေးခဲ့ကြတာ”

“ဘာပစ္စည်းမှ မယူခဲ့ကြဘူးလား”

“ဦးဝဏ္ဏအောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ပစ္စည်းအားလုံးကို ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့် လက်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့တယ်...”

နေကမ္ဘာစိုး ပထမထင်ထားသော ထင်မြင်ချက်နှင့်လုံးလုံး ကွဲလွဲနေတာတော့အမှန်.. ကြီးကြီးမေတစ်ယောက် ဦးဝဏ္ဏအောင်ဟာ

နေကမ္ဘာစိုး ဖခင်ဆိုတာတော့မသိ...။

“လူလေးရယ်.. သမီးလေးကို ကယ်ပါဦး”

“ကြီးကြီးညို..စိတ်ချ... ပန်းမုံခင်အတွက် ကျွန်တော် စွမ်းသမျှ လုပ်ကိုင်ပေးသွားပါ့မယ်..”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် လူလေးရယ်...”

“ကြီးကြီးညို ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ပါ... ပန်းမုံခင်အတွက် ဘာမှ ခေါင်းထဲမှာမထားနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် လွှဲယူလိုက်ပြီလို့ သဘောထား.. ကျွန်တော် လူနာတွေကိုလိုက်ပြီးကြည့်လိုက်ဦးမယ်..”

“အေးကွယ်..သာဓု..သာဓု..သာဓုပါ...”

သမီးလေးပန်းမုံခင်အတွက် သူတော်ကောင်းနှင့်ဆုံလိုက်ရပြီမို့ အရင်ပူလောင်နေသော သောကတစ်ဝက်တော့ ငြိမ်းသွားလေ၏။

ဒေါက်တာ နေကမ္ဘာစိုးနှင့် ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့် ခုလို ဒုက္ခတွေ့နေချိန်မှာ ဆုံရသလဲဆိုတာတော့ ကြီးကြီးမေ မတွေးတတ်အောင်ပင်..

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်... သမီးလေးပန်းမုံခင်အတွက်တော့...။

“မပန်းမှုခင် ဧည့်တွေ့လာတယ်”

အချုပ်ခန်းဝတွင် စောင့်နေသောရဲမေခေါ်သံကြောင့် နံရံမှာ မှီထားရာမှ ထလိုက်သည်။

ခုလို ညမိုးချုပ် ပန်းမှုခင်ဆီကို ဧည့်သည်လာတယ် ဆိုတာ စဉ်းစား၍မရ.....။

ကြီးကြီးမေ လာဖို့ဆိုတာလည်း အိမ်နှင့်ရဲစခန်းက အဝေးကြီး၊ ပြီးတော့ ပန်းမှုခင်...ကြီးကြီးမေကို ညနေမလာဖို့ မှာခဲ့ပြီးသား..။

အသိမိတ်ဆွေဆိုလို့ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ..

“ဟင် ကိုကိုဒေါက်တာ...”

နေကမ္ဘာစိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရခြင်းဟာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခြမ်းပဲ့သွားသလို..

နေကမ္ဘာစိုး..ပန်းမှုခင်ကို ကြင်နာခြင်းအပြည့်ရှိနေသည့် မျက်လုံးစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်ကာ..

“အံ့ဩနေလားပန်းမှုခင်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ကံကြမ္မာက မင်းနဲ့တို့ကို ဆုံစည်းစေဖို့ ဖြစ်လာတာလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါ...”

ဆုံစည်းအောင်လုပ်ပေးသော ကံကြမ္မာကို ပန်းမှုခင် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

“ဒေါက်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်နေတာလဲ”

“တို့က ဒီမြို့လေးမှာ ဆေးရုံအုပ်တာဝန်နဲ့ ရောက်နေတာ”

“ဒေါက်တာရယ် ဘာလို့လာတွေ့တာလဲ၊ ဒေါက်တာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ဒီနေရာက မအပ်စပ်ပါဘူး...”

ပန်းမှုခင် စကားလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနားထောင်ပြီး လက်ထဲမှာပါတဲ့ မုန့်ထုပ်လေးကို သံတိုင်ကြားမှပေးလိုက်သည်။

“မင်း ထမင်းစားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မုန့်ကလေး စားလိုက်ဦး... ပြီးမှ စကားပြောတာပေါ့”

ရဲစခန်းမှလည်း ဆေးရုံအုပ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ လေးလေးစားစား နှင့်တွေ့ခွင့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

နေကမ္ဘာစိုးပေးသောမုန့်ကလေးကို စားချင်စိတ်မရှိပေမယ့် စေတနာကိုအလေးထားစွာဖြင့် စားလိုက်မိခြင်း...

“ဘာမှ စိတ်အားမငယ်နဲ့ ပန်းမှုခင်...မင်းအမှုကိစ္စကို တို့ပြီးဆုံးတဲ့အထိ ကူညီပေးသွားမှာပါ”

“ဟင်...”

စားနေသောမုန့် ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်ကျလှလှ...

www.burmeseclassic.com

“တို့ စခန်းကတာဝန်ရှိတဲ့လူတွေနဲ့ရော...ရှေ့နေတွေနဲ့ပါ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေပါတယ်”

“ဟို...ဟိုလူသေသွားပြီလား”

ပန်းမှုံခင် စိုးရိမ်စွာနဲ့မေးမိ၏။

“မသေပါဘူး တို့ဆေးရုံးမှာ တက်နေတယ်၊ ခေါင်း (၄) ချက် လောက် ချုပ်ရတာပါ။ သိပ်ပြီးကြီးကျယ်တဲ့ အမှုမဟုတ်ပါဘူး”

“ပန်းမှုံခင်က မျိုးဆန်းသေသွားတယ်မှတ်ပြီး စိတ်ကိုခုံးခုံးချလို့ လူသတ်မှုအပြစ်ဒဏ်ကို စောင့်နေခဲ့တာ...”

“မနက်ဖြန် မင်း ဒီသံတိုင်ကြားကနေ ထွက်ရမှာပါ..”

ပန်းမှုံခင် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးနှစ်ချုပ်မှ စကားသံလေး မထွက် ခင်...

“ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောမနေနဲ့ ပန်းမှုံခင်...မနက်ကျမှ တို့လာတွေ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သံတိုင်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကလေးကို နေကမ္ဘာစိုး ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်သွားလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမဆုံး...

“မပန်းမှုံ...ဒါမင်းအဆက်လား...”

အချုပ်ခန်းထဲတွင် အတူရှိနေသော ယုန်ပုဆိုသည့် အမျိုး သမီး ကမေးခြင်းဖြစ်သည်။

ယုန်ပု ယောက်ျားဖြစ်သူကို ကျောက်ပျဉ်နှင့်ရိုက်မှုကြောင့် အချုပ် ထဲရောက်နေသူ...

“အဆက်မဟုတ်ပါဘူး...အစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ..”

“ဪ...ဆေးရုံအုပ်ကြီးမဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“မင်း...နောက်ခံအားကောင်းပါတယ်...ပြန်ပြီးလွတ်မှာပါ..
ငါကတော့ အနည်းဆုံးထောင်ကျမှာပဲ...”

ယုန်ပုအသံက ကြေကွဲခြင်းနှင့်...

“ငါ့အတွက်တော့မပူပါဘူး...အပြင်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ကလေး သုံး
ယောက်အတွက်တော့ စိတ်ပူမိတယ်၊ ဒင်းအတွက်တော့ ငါ ဘယ်
တော့မှ နောင်တမရပါဘူး...မသေတာကိုပဲ မကျေနပ်တာ.. ဟင်း...”

ယောက်ျားဆိုးကြောင့် ကြုံရသော မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့
ဒုက္ခ...

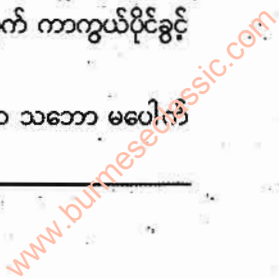
“အမှုကိစ္စကို တရားရုံးကနေ ရင်ဆိုင်တဲ့အထိ မဖြစ်စေချင်
ဘူး...”

စခန်းမှူးက နေကမ္ဘာစိုးကို ကော်ဖီတိုက်ရင်းပြောနေလေသည်။

“မျိုးဆန်းတို့အသိုင်းအဝိုင်းက သိပ်ပြီးကျေနပ်ပုံမပေါက်ဘူးဖြစ်
နေတယ် ဆရာကြီး...ကောင်မလေးကို ထောင်ကျမှ ကျေနပ်မယ့်
ပုံ...”

“ဒီလို တစ်ဖက်စောင်းနင်းလုပ်လို့ရရအောင် တရားဥပဒေကို
သူတို့ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ထားလို့ရတာမှမဟုတ်တာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရဲ့အရှက်နဲ့သိက္ခာအတွက်ရော လူမှုဘဝလုံခြုံမှုအတွက် ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်
ဥပဒေဆိုတာ ရှိနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာကြီး...ဒါကို သူတို့ဘက်က သဘော မပေါက်”

၁၅၆ ❖ ရွှေဘဝ

တာပါ...ငွေလေးချမ်းသာတယ်ဆိုပြီးမောက်မာနေကြတာ..”

“အင်းလေ... သူတို့ဘယ်လောက်မောက်မာနိုင်မလဲဆိုတာ တွေ့ကြတာပေါ့...စခန်းမှူးကြီးတို့အနေနဲ့ အမှန်တရားဘက်က ကူညီပေးပါ..”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ..မျက်မြင်သက်သေတွေရဲ့ထွက်ဆိုချက်ကို သိထားပြီးပါပြီ.. မျိုးဆန်းဟာ ကောင်မလေးကို အဓမ္မကြံစည်အားထုတ်ခဲ့တာလဲ သိသာပေါ်လွင်နေပါပြီ၊ ဆရာကြီး ကောင်မလေး လွတ်မှာပါ”

ပန်းမှုံခင်အတွက် ရေအဆုံး ကုန်းအဆုံးထိ နေကမ္ဘာစိုး လုပ်ကိုင်ရန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားကာ မျိုးဆန်းတို့နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မှုကို ပြင်ထားသလို နောက်နောင် ပန်းမှုံခင်အပါအဝင် အမျိုးသမီးကောင်းတွေပေါ်မှာ မကျူးလွန်ရဲအောင် ဆုံးမဖို့အထိ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ထားလေသည်။

မျိုးဆန်းမိသားစု၏ အတ္တအစွယ်ကိုချိုးဖြတ်ရမည်။

ပန်းမှုံခင်...ကံကြမ္မာကို နေကမ္ဘာစိုးလက်ထဲသို့ ပြောင်းပြီး ယူရမည့်တာဝန်က ဘယ်သူမှမပေးဘဲ ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ..။

အခန်း ၂၀၂

ပန်းမုံခင် အမှုကို နေကမ္ဘာစိုး တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ အလည်ရောက်လာသော မေမြတ်သုန္ဒဒီပါ မနေရ၊ ပါဝင်ကူညီပေးရ တော့ သည်။

မေမြတ်သုန္ဒဒီမှာ နေကမ္ဘာစိုးမှ လှမ်းမှာ၍ရောက်လာခြင်း ဖြစ် သည်။ တရားရုံး အိမ်နံ့ချမည့်နေ့တွင်... တရားရုံးရှေ့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကလေးတွင် မေမြတ်သုန္ဒဒီနှင့်ထိုင်ရင်း...

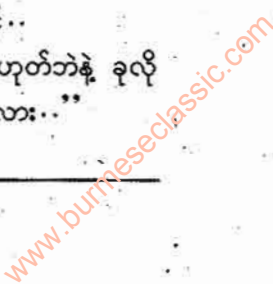
“ကောင်မလေးနဲ့သိတာ ကြာပြီလား စိုး...”

“တွေ့ခဲ့ကြတာတော့ ကြာပါပြီ၊ အမှတ်မထင်ဆုံခဲ့ကြတာ ပါမေ...”

“စိုးကို မေးမယ်နော်...”

မေမြတ်သုန္ဒဒီရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့်...

“စိုးနဲ့ ပန်းမုံခင်က သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ခုလို စိတ်အားထက်သန်စွာ ကူညီပေးနေတာ မတရားလို့လား...”

၁၅၈ X ရွှေဘဝ

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီမေးချင်သည့်အမေးက တစ်မျိုးရှိနေပေမယ့် မမေးရက်...

“မတရားတာလည်းပါတယ်..ပြီးတော့ ဒယ်ဒီကြောင့်လည်းပါတယ်..”

“ဘယ်လို...စိုး..ဒယ်ဒီကြောင့်..”

မယုံနိုင်သောမျက်လုံးနှင့်နေကမ္ဘာစိုးကိုကြည့်မိသည်။

“ဒယ်ဒီကြောင့် ပန်းမှုံခင်ဟာထွက်ပြေးခဲ့ရတာ..”

“မေ..သဘောပေါက်ပြီ.. မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးထွက်ပြေးတဲ့ သတို့သမီးဆိုတာ ပန်းမှုံခင်ပေါ့..ဒါကို စိုးက ကရုဏာသက်ရတယ်လို့..”

ဦးဝဏ္ဏအောင်ဆီမှ ငွေကိုအယုံသွင်းပြီး ယူသွားသည့်မိန်းကလေးလို့ မေမြတ်သူနွဲ့ဒီ ထင်မှတ်နေဆဲမို့..

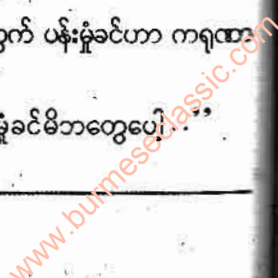
“တို့လည်း ပထမတော့ မေထင်သလို ထင်ခဲ့တာပဲ၊ အကြောင်းစုံကိုသိရတော့ ထင်သလိုမဟုတ်ခဲ့ဘူးမေ.. ပန်းမှုံခင်ဘဝက တကယ်သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ရက်စက်ခြင်းကို ခံရတဲ့ သမီးတစ်ယောက်...”

ကြီးကြီးမေ ပြောခဲ့တဲ့ ပန်းမှုံခင်ဘဝကြောင်းလေးကို မေမြတ်သူနွဲ့ဒီကို ပြောပြလိုက်တော့မှ...

“ဟင်...သနားစရာပါပဲလား စိုးရယ်..”

“စာနာတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိသူတို့အတွက် ပန်းမှုံခင်ဟာ ကရုဏာသက်ရမယ့်လူသားတစ်ဦးရယ်ပါ..”

“စိန်တွေကိုတော့ ယူသွားတာ ပန်းမှုံခင်မိဘတွေပေါ့..”

“ဟုတ်တယ်မေ... သတင်းတစ်ခုတော့ကြားတယ်... ခိုင်ခိုင်လုံလုံ တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းမုံခင် အဖေနဲ့အမေ ထွက်ပြေးကြရင်း ကား နောက်ခဲ့တယ်တဲ့...”

“အယ်... သူတို့အကုသိုလ် သူတို့ခံရတာပဲ...ဘာတွေဖြစ် ခဲ့ကြ သဲ...”

“ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်ရော...ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ရော သေဘဲ...ဦးကျော်ဇောကျော့မောင်ကတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက် ဖြတ် ဆိုက်ရတယ်...ဒေါ်မြဂုဏ်တင့်တင့်ကတော့ ခေါင်းကိုထိခိုက် ပြီး စိတ် ထွန်းမာရေးဆေးရုံကိုတင်ထားရတယ်...”

“ပန်းမုံခင် သိပြီးပြီလား”

“မသိသေးဘူးမေ...ကိုယ်တောင် မနေ့ကမှ ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဒီမြို့ကိုရောက်လာလို့သိရတာ...”

“စိုး ဒယ်ဒီအခြေအနေကရော...”

“ဒီတစ်ခါ ဒယ်ဒီရဲ့ခွဲတဲ့အရက်တရားဟာ ဒယ်ဒီဘဝကို ပြောင်း ဆဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်...”

အေးလုလု လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို နှစ်ယောက်အတူတူ မော့ ဆွဲသောက်လိုက်ပြီးမှ....

“ပြောပါဦး...အန်ကယ်ရဲ့နောက်ဆက်တွဲသတင်းလေး”

“ခုဆို ဒယ်ဒီဟာ သူ့ရဲ့မိတ်မဲခွဲတဲ့ပေါ်မှာနောင်တရပြီး ပြောင်း ဆဲနေပါပြီ...အသက်အရွယ်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့အလုပ်တွေပဲ လုပ်နေ တယ်...”

“ဘာသာရေး အလုပ်တွေလား...”

“ဘာသာရေးရော၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေပါ လုပ်နေတယ်လေ... ဆက်ပြီးမိုက်နေတာက လပဲမေ...”

“သူ့ကို အချိန်ကဆုံးမသွားမှာပေါ့...ဟောဟိုမှာ အချုပ်သား တွေကိုတောင် ထုတ်လာပြီ”

လှမ်းပြီးမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းက ရင်ကိုဆို့စေသည်။

ပန်းမှုံခင်ကို ရဲမေတစ်ဦးက လက်ထိတ်ခတ်ပြီးခေါ်ဆောင်လာ သည့်မြင်ကွင်း...

ရှုပ်အင်္ကျီ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးနှင့်ပါတိတ်ထဘီအဟောင်းလေးကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဆံပင်လေးတွေကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်နောက်မှချည် ထားသော ပန်းမှုံခင်မျက်နှာလေးသည် တကယ် ရင်နာစရာလေး တစ်ခု...

“အမူက ပြတ်မှာပါ...”

မေမြတ်သုန္ဒဒီ အားပေးစကားပြောနေပေမယ့် စိုးရိမ်စိတ်က ရှိနေဆဲ...

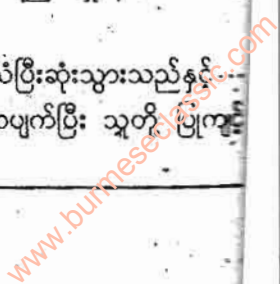
မျိုးဆန်းတို့မိသားစုက အောင်လံစိုက်ထူမည့်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့် တရားရုံးထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

“စိုး...သွားကြရအောင်...”

“အင်း...”

လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေက လက်ဖက်ရည်ကရှိနေသေးပေမယ့် သောက်ချင်စိတ်မရှိ...

တရားသူကြီး၏ အမိန့်စာဖတ်ကြားသံပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် မျိုးဆန်းတို့မိသားစုအားလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး သူတို့ ပြုကျင့်

ခဲ့သော ကိစ္စက သူတို့ဆီကို ပြန်ပြီးသက်ရောက်နေလေပြီ....

ပန်းမှိုင်ကတော့ အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ခဲ့သည်။

ကြီးကြီးမေ...ပန်းမှိုင်ကိုဖက်ပြီး ဝမ်းသာလွန်းလို့ငိုနေလေပြီ..

ဒါဟာ အမှန်တရားအတွက် အဖြေတစ်ခု..

“လူလေး...”

“ဒေါက်တာ...ကို...ကို...”

နှစ်ယောက်လုံး နှုတ်ဖျားမှ ဘာစကားတွေကိုပြောမည်ဆို သည်ကို နေကမ္ဘာစိုး သိနေသဖြင့် မေမြတ်သူနှစ်ယောက်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်ရ၏။

“ကျေးဇူးတင်ရင်..ဒီကမေမြတ်သူနှစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်.. ပန်းမှိုင် အမှုကိစ္စကို သူရောက်လာပြီးဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လို့..”

“မဟုတ်တာ စိုးရယ်...”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်...မှုံနှစ်ယောက်လုံးကို ကန်တော့ပါရစေ..”

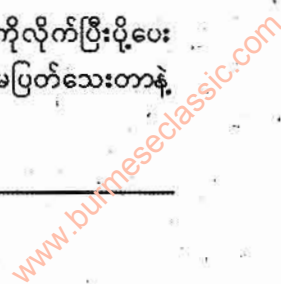
“အို...မဟုတ်တာညီမရယ်...ထ...ထ...”

ပန်းမှိုင် လက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထခိုင်းလိုက်သည်။

“မမတို့ဟာ တရားဥပဒေကို မှန်ကန်တဲ့ဘက်က လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာပါ.. ညီမလေးရဲ့လုပ်ရပ်က မှန်ကန်ခဲ့လို့ လွတ်တာပါ။ ဒီလောက်ကြီး မလိုအပ်ပါဘူးကွယ်..”

“မှုံ...ကျေးဇူးတင်နေပါရစေ...”

“ကြီးညိုတို့ ပြန်ကြဦး...ဒီမှာဧည့်သည်ကိုလိုက်ပြီးပို့ပေးဦးမယ်..မနက်ကတည်းက ပြန်ဖို့..အမှုကိစ္စမပြတ်သေးတာနဲ့ ပြန်ရသေးတာ..”

“အေး...အေး...အေး...”

ပန်းမှိုင်တို့နားမှ ထွက်ခွာသော နေကမ္ဘာစိုးနှင့်မေမြတ်သူနှစ်
တို့ကိုငေးကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းမိသလိုလို..

“မေ...”

နေကမ္ဘာစိုးခေါ်သံကို မထူးဘဲနေလိုက်သည်။

“မေ...မေ...”

အသံကိုခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါ်တော့..

“ဘာလို့အော်ပြီးခေါ်နေတာလည်း... ဘေးချင်းကပ်လျှောက်
နေတာကို..”

“ဘာလို့မထူးရတာလဲ”

“နားထောင်လို့ကောင်းလို့”

မျက်နှာလေးပေါ်တွင် တင်ကျန်နေသော ဆံနွယ်မျှင်လေးကို
လက်ဖြင့်သပ်ပြီးနေကမ္ဘာစိုးကို ကြည့်မိ၏။

ချစ်သောသူမျက်နှာတွင် လန်းဆန်းလျက်...

နေကမ္ဘာစိုး..သူ့လက်မနှင့်လက်ညှိုးကိုပွတ်သပ်ပြီး တစ်ခုခု
ပြောချင်နေပုံ...ကားဂိတ်ဆီသို့သွားရမှာ အလှမ်းတော်တော်ဝေးနေ
သေးသည်။

မေ... နေကမ္ဘာစိုးပြောမည့်စကားသံကိုနားစွင့်နေသည်...

မေမျှော်လင့်ထားသောစကားများဖြစ်နေမလားလို့...တွေးပြီး
ရင်တွေက ဖိုမိပြန်သည်။

“ဆိုကွားစီးရအောင်..”

“ဟင်...”

ဒီစကားပြောဖို့များ နေကမ္ဘာစိုး တော်တော်လေးကို ကြိုး
ဆွဲရတယ်လို့... အံ့ဖွယ်ချစ်သောသူပါလား...

ချစ်သောသူနှင့် ဆိုကြားစီးရသည်မှာ ကမ္ဘာကိုပတ်သည့်
အခန်းကြီးကို နှစ်ယောက်တည်းစီးရသလို သဘောထားရတော့
သည်။

ဆိုကြားလေးပေါ်မှာ...

“လကပြောတယ်မေ...”

ဆိုကြားနင်းနေသောသူက လဆိုသည့်စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ
ဖြင့်လှည့်ကြည့်၏။

“ဘာတဲ့လဲ”

“တို့နဲ့မေ သံယောဇဉ်ကြားမှာတစ်ခုခု လစ်လပ်နေတယ်တဲ့”
သိပ်မှန်တာပေါ့ ဒေါက်တာကြီးရယ်...

ဒေါက်တာကြီးနဲ့ကျွန်မကြားမှာ လစ်လပ်နေတာ...ချစ်ခြင်းလေ...
ဆိုကြားက ရပ်ထားသည့်ကားကိုကျော်တက်နေသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ...မေ...”

“အယ်...”

အသက်ကြီးမှ လက်ပေးသင်ခိုင်းနေပြန်ပြီ...

ပြောသည့်နေရာကိုကြည့်ဦး...ဆိုကြားပေါ်မှာ...ပြောမည့်သူက
အယ်လိုဖြေရမလဲ... အူတူတူ ဒေါက်တာကြီးရယ်...

“မသိဘူး...”

အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်ကလေးပဲပြောလိုက်တော့မှ နောက်ဆက်တွဲ
အားဆက်ပြီး ထွက်မလာခဲ့...

၁၆၄ X ရွှေဘဝ

ကားဂိတ်ရောက်တော့ ကားက ထွက်တော့မည်..

စပါယ်ယာက ခရီးသည်တွေကို အတင်းကားပေါ်ကို ဆွဲ
ပြီးတင်နေချိန်ရောက်မှ...

“မေ...ရန်ကုန်ကို တို့ပြန်ရောက်ရင် လစ်လပ်နေတဲ့ကိစ္စလေး
ကိုပြောတော့မယ်...”

“ဟင်...”

တစ်ဖက်သားကို ရူးအောင်တော့မလုပ်ပါနဲ့ဒေါက်တာ...

အခန်း ၂၁

“သူတို့အမှုကို ဆက်ပြီး မတက်ဖို့လာပြီးပြောနေကြတယ်
သူလေး”

“ဪ...”

ပန်းမုံခင် လက်ဖက်ပန်းကန်လေးနဲ့ လက်သုတ်ပဝါလေးကို
အကမ္ဘာစိုး ရှေ့မှာချပေးပြီး ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်၍ ရေနွေးကြမ်းလေ
ငှိပေးနေသည်။

“သူတို့အလှည့်ကျတော့ ကြောက်တတ်တာကို...ကြီးညိုက
အယ်လိုပြောလိုက်လဲ...”

“ပန်းမုံ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ရမယ်လို့ပဲပြောလိုက်တယ်”

“မုံကရော...”

“မပြောတတ်ဘူးကိုကိုကြီး”

ပန်းမုံခင်၏ အနာဂတ်ပဲ့ကိုင်ရှင်က ဒေါက်တာကိုကိုလေး...
ပန်းမုံခင်က ဆုံးဖြတ်ပေးစရာလိုမှ မလိုဘဲ...

“ကျွန်တော်ကတော့ တကယ်နောင်တရသူဖြစ်ရင်တော့ ရှေ့ဆက်ပြီး အမှုမလုပ်ချင်ပါဘူး... ကြောက်လို့လာပြီးတောင်းပန်တာမျိုးဆိုရင်တော့ လက်မခံဘူး...”

ပန်းမှုံခင်၏ဘဝထဲသို့ မသိမသာနှင့်သိသိသာသာရောက်နေပြီဆိုသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပေမယ့် နောက်ကို မဆုတ်ချင်ပေ..

“လူလေး ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါ..သူတို့ ပြန်လာကြပါလိမ့်မယ်”

ပန်းမှုံခင် အလှနှင့်ဘဝကို ငါးစိမ်းသည်ဘဝနှင့်မမြင်ရက်တော့--

“ကြီးကြီးညိုရော ပန်းမှုံခင်ရော ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်တာလေးတစ်ခုရှိတယ်”

“လူလေးရယ် ...မေတ္တာရပ်ခံစရာမလိုပါဘူး...ပြောမှာသာပြောပါကွယ်”

“ပန်းမှုံခင်ကို ငါးမရောင်းခိုင်းပါနဲ့တော့”

“ဟင်...”

ဒေါက်တာကိုကိုဆီမှ ထွက်လာသောစကားလေးကြောင့် လက်ဖျားလေးများတောင် အေးစက်သွားသည်။

“တခြားစီးပွားရေးလုပ်ကြည့်ပါလား”

“ဒေါ်ဒေါ်လည်း စဉ်းစားထားပါတယ်.. သမီးလေးမှုံ အတွက် ဒီအလုပ်ဟာ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ် သိပါတယ်..”

“ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“လူလေးရယ် လူလေးဆီက ကူညီပေးတာက အရမ်းကို များနေပါပြီ”

“မိသားစုဝင်လိုသဘောထားရင် ကျေးဇူးတွေကို ကူညီတာတွေကို မပြောပါနဲ့တော့ ကြီးကြီးညို”

ပန်းမုံခင် အသက်ရှူပင် ရပ်မတတ်.. ကိုကိုဒေါက်တာ၏ မိသားစုဝင်ဆိုသည့်စကားလေးသည် ပန်းမုံခင်အတွက် ကမ္ဘာ့အကြီးမားဆုံး အင်အားကြီးတစ်ခုကို ရလိုက်သလို..

“ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ဆိုင်ခန်းလေးတစ်ခု လွတ်နေတယ်.. ပထမရောင်းတဲ့လူတွေကတော့ တခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုပြောင်းပြီး လုပ်ကိုင်သွားပြီလေ... အဲဒီမှာ ကြီးကြီးမေတို့နှစ်ယောက် တစ်ခုခု ရောင်းပါလား..”

“ကောင်းတာပေါ့ လူလေးရယ် သမီးမို့ သဘောကျလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာကိုကိုကို မျက်နှာကိုငေးနေသဖြင့် စကားတွေတောင် ထစ်လို့...

“ပန်းမုံ ဘာရောင်းမယ်လို့စိတ်ကူးထားလဲ”

“ထမင်းဟင်း ရောင်းချင်တယ်”

ပန်းမုံခင် ရည်ရွယ်ချက်က (၂)ခု...

ပထမအချက်က လူနာစောင့်သူနှင့်လူနာတွေအတွက်.. ဒုတိယအချက်က ဒေါက်တာကိုကိုကိုအတွက်..ပန်းမုံခင် အနီးဆုံးနေရာတစ်နေရာမှာ ပြုစုပေးချင်သည်။ ဒေါက်တာကိုကိုကို အဝတ်အစားများကို လျှော်ပေးမည်.. အိမ်ကိုလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးမည်.. ဟင်းကောင်းကောင်းနှင့် ထမင်းစားစေချင်သည်...

“ဒီလိုဆိုရင် အကောင်အထည်ဖော်တော့လေ”

“မနက်ဖြန်ဈေးမှာ သွားပြီး လိုတာလေးတွေဝယ်မယ်”

၁၆၈ X ဓမ္မာဝင်

“ငွေကြေး အခက်အခဲရှိလား ဒေါ်ဒေါ်”

“မရှိပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကို တူတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ပြောပါ”

“အေးပါကွယ်”

ဒေါက်တာကိုကို၏ စေတနာနှင့်မေတ္တာတွေသည် ပန်းပုံခင် အတွက် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုအသွင်သို့ ဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။

နေကမ္ဘာစိုး... ပန်းပုံခင်၏အနာဂတ်လေးကို အလှပဆုံးဖြစ် အောင် ပျိုးထောင်ပေးချင်သောဆန္ဒသည် ဘယ်အရာတွေကြောင့်မှပြောင်းမှာ မဟုတ်...။

နေကမ္ဘာစိုး၏ ရင်မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သောဆန္ဒအရင်းခံသက်သက် သာ... သံယောဇဉ်ဆိုတာလည်း ခက်သား...။

အခန်း ၂၂

“တို့ရပ်ကွက်မှာ ဧည့်စာရင်းမပေးဘူး”

ညဝတ်အင်္ကျီခါးစည်းကို မတင်းတတင်းလေးစည်းပေမယ့် ရင်
အပေါ်ကတော့ လစ်လပ်နေဆဲ..

စီစီသော်သိမ့်အတွက် ခုလို သားကောင်ရှေ့မှာဒါမျိုး ဝတ်စားတာ
ဆန်းပေ။ ရမ္မက်ထောင်ချောက် တစ်ခုပဲမဟုတ်လား...။

“အိမ်ထောင်ဖွဲ့ထားထဲနောက်ဆို အပြီးဝင်မှာပါ”

“ဟား ဟား ဟား...”

စီစီသော်သိမ့် ပါးစပ်ထဲမှ စီးကရက် မီးခိုးငွေ့လေးလွင့်လွင့်
ရယ်မောနေမိ၏။

“ချာတိတ် မင်းက ရယ်စရာပြောတတ်သားပဲ”

“ဘာလဲ...မယုံလို့လား”

“ယုံချင်ပါတယ်...ဒါပေမယ့် နားရွက်ကလေးနဲ့ လားလို့”

လကမ္ဘာစိုး...စီစီသော်သိမ့် ခါးလေးကို အနောက်မှ သိုင်းဖက်ပြီး
ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်ကို စီစီသော်သိမ့် အလိုက်သင့်က
လေး ဈောပြီး ပါလာသည်။

“မမကို ချစ်တယ်ဗျာ...”

“ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ကြတာပဲ၊ မမ နားတွေက ဒီစကားတွေကို ရိုးအိနေပြီ”

အနီးကပ်ဆုံးရောက်လာသည့် လကမ္ဘာစိုး နှုတ်ခမ်းကို ရှောင်လွှဲပြီး ပြန်ပြီးထိုင်နေသည်။ လကမ္ဘာစိုးကတော့ ယစ်မူးမူအရိန်အဟုန်ကောင်းနေဆဲပေ...

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ည၏ သူ့စွက်ခတ်သံတွေကကြားနေရဆဲ

“မင်းဘယ်တော့ ပြန်ထွက်မှာလဲ”

“ဒီအိမ်ကဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မထွက်တော့ဘူး၊ တစ်သက်လုံးနေမှာ”

“ချာတိတ်ရယ် စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့၊ တို့အတွက် အမြဲတမ်း ယောက်ျားဆိုတာ မရှိဘူး...မင်းနိုင်ငံခြားပြန်ထွက်မှာကိုမေးနေတာ”

“မြန်မာပြည်မှာ မတွေ့ချင်တော့ဘူးလား...ရှေ့လ ကုန်ရင် ပြန်ပြီး သွားရမှာ၊ မသွားခင်မမနဲ့ အတူနေချင်တယ်”

“ယာယီအပန်းဖြေစခန်းလေးတစ်ခုလို သဘောထားပြီးနေပေါ့”

လကမ္ဘာစိုးလက်က ညဝတ်အင်္ကျီခါးစည်းလေးဆီသို့ ရောက်လာသောကြောင့် လက်ကိုတွန်းဖယ်ပြီး...

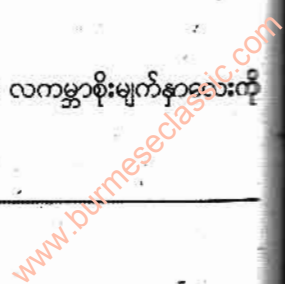
“မင်းအရက်တွေ ကျန်နေသေးတယ်”

“မသောက်ချင်တော့ဘူး”

“အရက်သမား မပီသလိုက်တာ”

“အချစ်သမား ပီသချင်တာလေ”

ဟက်ခနဲ စိစိသော်သိမ့် ရယ်လိုက်ပြီး လကမ္ဘာစိုးမျက်နှာလေးကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်၏။

“မမ နားမှာ အမြဲတမ်း အဖော်ဘာလို့ မရှိခဲ့တာလဲ”

“မလိုအပ်ဘူးလေ ယောက်ျားတွေကို မယုံဘူး”

စီစီသော်သိမ့်အသံက ခပ်မာမာ...

“ဘာလို့လဲ မမ... သိချင်လိုက်တာ”

“စပ်စုတတ်ပါလား ချာတိတ်”

“စပ်စုတာမဟုတ်ဘူး မမရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်လေးကို စိတ်ဝင်စားတာ”

မဝိတ်ရသေးသော ပြတင်းပေါက်တံခါးဆီသို့လျှောက်သွားပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။

မှန်ထဲမှလှမ်းပြီးမြင်နေရသည့် ကောင်ကင်ကြီးက အမှောင်ထုကို စိုးမိုးဆဲ...

လကမ္ဘာစိုးက အနောက်မှထလိုက်လာပြီး စီစီသော်သိမ့် ကျောပြင်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ပြောလေ မမ”

“မပြောချင်ဘူးကွာ၊ အတိတ်ဆိုတာ တွေးမိရင် လောကကြီးမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ အားလုံးကိုသတ်ပစ်ချင်တယ်”

“ဟာ... ဒါတော့ မမ မတရားဘူး... တစ်ယောက်ကြောင့် အများကြီးကိုတော့ စွဲချက်မတင်နဲ့လေ”

“တို့တွေဘူးတဲ့ ယောက်ျားအားလုံးဟာ ဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေချည်းပဲ”

“ဒါဆိုရင်မမ မှားပြီ”

ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲလှည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး...

“လကမ္ဘာစိုး ဆိုတဲ့လူမှာ ပိုင်ရှင်မရှိဘူးလေ...အလွတ်ကြေးနဲ့ မမဆီကို ရောက်နေတာပါ”

“မင်း...တို့အပေါ်မှာသာယာနေတယ်ဆိုတာခဏပါ...တို့လို အရွယ်ကျလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မင်းခဲတွင်းတွေရင် ခဏပေါ့... နောက်မင်းမှာလည်း အရသာကောင်းတွေကိုသာပြီး စားချင်မှာပဲလေ... မဟုတ်ဘူးလား ချာတိတ်... မင်းလိုနိုင်ငံတကာသွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုတော့ ပိုပြီး ဆိုးတာပေါ့”

မငြင်းနိုင်သည့် စကားလေးမို့...

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို မပြောနဲ့...မမအကြောင်းလေး ပဲပြောပါ”

“မင်းသိပ်နားထောင်ချင်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

ဆိုဖာထိုင်ခုံလေးဆီကို ပြန်လာပြီး... စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူကာ မီးညှိလိုက်ရင်း...

“မမ အသက်(၂၀)နှစ်အရွယ်မှာ မမထက် (၁၀)နှစ်လောက် ကြီးတဲ့ ကြင်မောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်၊ ဒီလူဟာမမကို လက်ထပ်စဉ်က လူပျိုဆိုပြီး လက်ထပ်ခဲ့တယ်လေ၊ မမကိုယ် ဝန်အရင့်အမာကြီးရှိတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ရဲ့မယားကြီးနဲ့ကလေးတွေ ရောက်လာပြီး သူ့ကို ပြန်ပြီးခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ ဒီကတည်းက မမဆီကို ပြန်မလာတော့ဘူး”

“မမကလေးကရော...”

“မမ ကလေးကို ဖျက်ချဖို့ အချိန်က လုံးလုံး နောက်ကျနေ

တာနဲ့ကလေးကို မွေးခဲ့တယ်...သမီးလေး”

“ခုရော”

“တခြားတစ်ယောက်ကို မွေးပြီးလို့ (၃)ရက်မြောက်နေ့မှာပဲ
ပေးပစ်လိုက်တယ်၊ ဒီကတည်းက ယောက်ျားဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို
ရင်မှာခါးသီးခဲ့တယ်၊ ယောက်ျားတွေဆီက အချစ်တွေ သံယောဇဉ်
တွေ မလိုချင်ဘူး ငွေပဲလိုချင်တယ်၊ ကဲ...တို့ဇာတ်လမ်းကဒါပဲ”

“ကြေကွဲစရာပဲ...”

“တို့အတွက် ကြေကွဲခြင်းဆိုတာ မရှိတော့ဘူး...မင်းအရက် ဆက်
ပြီး သောက်မှာလား”

“တော်ပြီ”

“ဒါဆို...”

အခန်းလိုက်ကာလေးဆီသို့ အပြင်လေအေးလေး တိုးဝေ့သော
ကြောင့် လှုပ်ခါသွားသည်။

အနား ၂၃၁

ပန်းမှိုခင် ဘဝအတွက် ကောင်းကင်ရင်ခွင်အိမ်ကြီး ပြုလဲသွား
ခဲ့ပြီ.....

ကြီးကြီးမေ တစ်ယောက် သွေးတိုးရောဂါနှင့် ရုတ်တရက်
အာရုံကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ပြီလေ... ပန်းမှိုခင်အတွက် အနာ
ဂတ်တစ်ခု မီးလောင်ခြင်းခံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

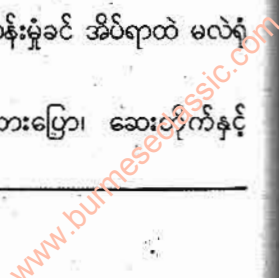
“ကြီးကြီးမေရယ် ရက်စက်လိုက်တာ၊ ဘာလို့ မှိုကို တစ်
ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာလဲ၊ မှိုဘယ်သူ့ကို အားကိုးပြီး နေရမှာလဲ”

သံဃာတော်များကို ရက်လည်ဆွမ်းသွပ် ဆွမ်းကပ်ပြီး အိမ်ရှေ့
ထရုံလေးတွင် အရုပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

နေကမ္ဘာစိုးကတော့ သူ့ဆေးရုံမှ တပည့်လေးများနှင့် ရက်လည်
ဆွမ်းသွပ်ဖို့ လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်..

ကြီးကြီးမေ ဆုံပါးသွားကတည်းက ပန်းမှိုခင် အိပ်ရာထဲ မလဲရုံ
တမည်သာ..

နေကမ္ဘာစိုးက နှစ်သိမ့်အားပေးစကားပြော၊ ဆေးပုဂံနှင့်

ဘုံးဘုံးမလဲတာ..အကယ်၍ ဒေါက်တာကိုကိုသာ ပန်းမုံခင်ဘေးတွင်
ခရီးခွဲပါက ကြီးကြီးမေနှောက်သို့ လိုက်သွားဖို့ပဲရှိတော့သည်။

“မုံ...ဆေးသောက်လိုက်ဦး...”

ဒေါက်တာကိုကို လက်ထဲမှ ဆေးပြားလေးနဲ့ ရေခွက်လေးကို
ထူလိုက်ပြီး သောက်လိုက်ရသည်

“ဘာလို့ စိတ်ကို လျှော့ရတာလဲ..မုံ”

မလျှော့လိုရမှာလား ရှေ့တစ်ပါတ်ဆို ဒေါက်တာကိုကို ရန်ကုန်ကို
ပြန်ပြောင်းရတော့မှာ... ပန်းမုံခင် ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှာလဲ...
အမေလို အားကိုးရသည့် ကြီးကြီးမေကလည်း ထားခဲ့ပြီ..အစ်ကိုလို
ချစ်နေရတဲ့ ဒေါက်တာ ကိုကိုကလည်းထားခဲ့ဦးမှာ၊ ပန်းမုံခင်တစ်
ယောက်တည်းရယ်...

အပြင်ဘက်မှာ ဆွမ်းသွပ်လာကြသော ဧည့်သည်တွေ မရှိတော့
ပြီမို့ သိမ်းဆည်းနေကြသည်။

“ဒါနဆန်များရှင်...”

အိမ်ရှေ့မှာသီလရှင်တစ်ပါး၏ အလှူခံကြောင့်

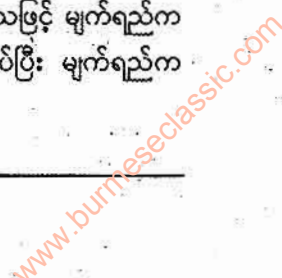
“ကျော်လေးရေ အိမ်ထဲကို ပင့်ပြီး မုန့်ဟင်းခါး လေးကပ်ကွာ”

ဒေါက်တာကိုကို ထမင်းစားပွဲခုံလေးကို ပြန်ခင်းပေးနေသည်။

“မုံလည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား”

“မစားချင်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရယ်”

(၇)ရက်လုံးလုံး မျက်ရည်တွေက မရပ်နားခဲ့သဖြင့် မျက်ရည်က
ခမ်းလုလု... ဒေါက်တာကိုကိုခွဲခွာသွားရင် ထပ်ပြီး မျက်ရည်က
ကျဦးမယ်..

၁၇၆ ❧ ရွှေဘဝင်

သီလရှင်ကြီး အိမ်ပေါ်ရောက်တော့...

“ဟင်...မင်း...မင်း...သမီး ပန်းမှုံခင် မဟုတ်လား”

“အယ်”

သီလရှင်ကြီးမျက်နှာကို မြင်ဖူးသလို ရှိနေသည်။ ဇေဝဇေဝါ

“ဪ...ဆရာလေးကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ်၊ ဒေါ်သန်းသန်းလေး...တစ်ခါကသမီးလေးဆီကို လာခဲ့ဖူးတယ်”

ပန်းမှုံခင် မှတ်မိလိုက်သည်။ မေမေ၏အစ်မဆိုတာ..

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်၊ မင်းအမေ သတင်းတော့ကြားပါတယ်၊ သူတို့ အမှိုက်ဇာတ်ကို သူတို့ သိမ်းသွားတာပဲ”

“မေမေ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နေကမ္ဘာစိုး...ပန်းမှုံခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုး၍ ဖုံးကွယ်ထားသောကိစ္စကို သီလရှင်ဆရာလေးက ပြောပြနေလေသည်။

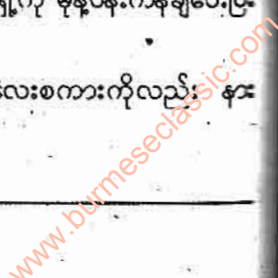
“ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်...”

“သမီးလေး...ဘာမှဒိနှစ်ယောက်အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့၊ သိပ်ကို မှိုက်မဲကြတဲ့သူတွေ...သမီးလေးသတင်းကို ဆရာလေးအားလုံးကြားတယ်...ဒီလောက်ထိ ရက်စက်ကြလိမ့်မယ်လို့တောင်မထင်ဘူး...အင်းလေ... ဒီကိစ္စတွေရဲ့တရားခံဟာ ဆရာလေးပါ...”

“ရှင်...”

နေကမ္ဘာစိုး...သီလရှင်ဆရာလေးရှေ့ကို မုန့်ပန်းကန်ချပေးပြီး မုန့်ဟင်းရည်ကိုထည့်ပေးနေသည်။

ပန်းမှုံခင်ကိစ္စနှင့် သီလရှင်ဆရာလေးစကားကိုလည်း နားစွင့်လျက်...

“တကယ်တော့ သူတို့ဟာ သမီးလေးအပေါ်မှာ ကြင်နာမှု စာနာမှု ချစ်တာလည်း သမီးလေးက သူတို့ သမီးအရင်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာ..ရယ်...”

“ဆရာလေး အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြမယ်...သမီးလေး”

ဒေါက်တာကိုကို ပန်းမုံခင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သီလရှင် ဆရာလေးပြောမည့် အတိတ်ဆီသို့ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်နားထောင်နေသည်။

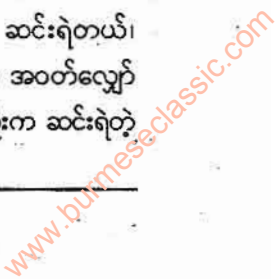
အိမ်အပြင်မှာ တာလပတ်ဖြုတ်သောသူတွေ၊ စားပွဲ ကုလားထိုင်တွေ သိမ်းသူတွေ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်သိမ်းသူတွေက သူတို့ အလုပ်ထိုက်စိန့်မို့..အိမ်ပေါ်မှ စကားဝိုင်းကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ချေ...။

မြို့လေးတစ်မြို့မှာ မြဂုဏ်တင့်တင့်၊ စီစီသော်သိမ့်၊ သန်းသန်းဆိုတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်...မြဂုဏ်တင့်တင့်နဲ့ ဆရာလေးဟာ ညီအစ်မဆိုပေမဲ့ သူငယ်ချင်းလိုပဲ နေခဲ့ကြတယ်။ အသက်က ၂နှစ်ကြီး ၂နှစ်ငယ်ဆိုတော့ အရွယ်ချင်းတ သိပ်မကွာဘူး”

“ဆရာလေး သုံးဆောင်ပါဦး”

နေကမ္ဘာစိုး..စကားကို ခေတ္တနားခိုင်းပြီး မုန့်ဟင်းခါးစားဖို့ ပြောလိုက်မှ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ထဲမှ မုန့်ဖုတ်လေးကိုပါရုံလေးခပ်ပြီးစားနေတော့သည်။ ပန်းမုံခင်၏ ဆိုးဝါးသော အတိတ်ကိုတော့ ခင်ဖို့စွာ...

“သူငယ်ချင်း ဥယျာဉ်ထဲမှာ စီစီသော်သိမ့်က ဆင်းရဲတယ်၊ အဖေက မြင်းလှည်းမောင်းပြီးအမေက သူများ အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်ဆင်းချက်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆင်းရဲတဲ့

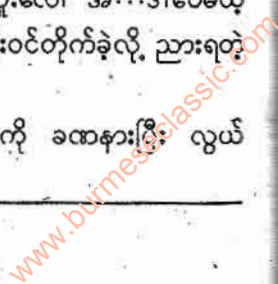

အရသာကို ခံစားခဲ့ရတဲ့ စိစိသော်သိမ့်ဟာ အရမ်းကို ချမ်းသာချင်တယ်။ မြဂုဏ်တင့်တင့်ကတော့ မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်။ ငွေကို အသုံးကြမ်းတယ်။ ဆရာလေးလည်း သိပ်မထူးပါဘူး။ မိဘတွေက သမီးနှစ်ယောက် မွေးထားတာ နှစ်ယောက်လုံး မလိမ္မာဘူး။ ဆရာလေးက အပျော်အပါးတော့ မက်ပေမဲ့ မြဂုဏ်တင့်တင့်လိုမရှုပ်ဘူး။ မြဂုဏ်တင့်တင့်ကတော့ ရှုပ်တယ်။ ပွေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျော်စောကျော့မောင်နဲ့ အကြောင်းပါခဲ့တာပေါ့။”

မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပန်းကန်သာစားပြီးရပ်လိုက်သည်။ ပန်းမှုံခင် ရေချိုင့်ထဲမှရေကိုခပ်ပြီး ဆရာလေးကိုပေးလိုက်၏။

“မြဂုဏ်တင့်တင့်နဲ့ ကျော်စောကျော့မောင် ညားသွားရတာ လည်းကြည့်ဦးလေ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သိပ်ချစ်ကြလို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ခိုင်မာခဲ့ကြလို့မှမဟုတ်တာ။ ချိတ်ချိတ်ချင်း ငြိတဲ့သဘောပဲ။ သမင်ယောင်ဆောင်တဲ့ ဝံပုလွေနဲ့ သိုးယောင် ဆောင်တဲ့ ကျားတို့တွေကြတာပေါ့... မြို့မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံးက မြို့ရဲ့မျက်နှာဖုံး ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတွေ။ သမီးနှစ်ယောက်ကတော့ ထင်တိုင်းကြဲတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ မိဘတွေက စီးပွားရေးပေါ်မှာ အာရုံစိုက်ပြီးရှာဖွေကြသောကြောင့် သမီးနှစ်ယောက်ရှုပ်ပွေလိမ်နေတာကို သိပ်ပြီးအလေးမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖေဟာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမယ့် အလုပ်ကို နည်းနည်းလေးမှ အထိမခံခဲ့ဘူးလေ။ အဲ...ဒါပေမယ့် တင့်တင့်က ဖေဖေ ဂုဏ်သိက္ခာကို သွားပြီးဝင်တိုက်ခဲ့လို့ ညားရတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်ခဲ့ကြတာပေါ့။”

သီလရှင်ဆရာလေးသန်းသန်းစကားကို ခဏနားပြီး လွယ်

အိတ်လေးထဲမှ ဆေးကတ်လေးကိုထုတ်ကာ ဆေးသောက်ဖို့ပြင်နေ၏။

“ဆိုးခဲ ခိုက်ခဲ့တဲ့ဒဏ်တွေခံနေရတာပဲကွယ်...”

ပြောလည်းပြော ဆေးလည်းသောက်...ပြီးမှ...

“မြဂုဏ်တင့်တင့်နဲ့ ကျော်ဇောကျော့မောင်တို့ နှစ်ယောက်
တိပွဲတစ်ခုမှာ အပျော်လွန်ပြီး မူးနေကြတာကို ဖေဖေ မိတ်ဆွေ
တစ်ဦးက တွေ့ပြီးသွားတိုင်ခဲ့တယ်... တင့်တင့်ကို ဖေဖေက ခေါ်ပြီး
တော့ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ပြောင်ငြင်းတယ်လေ... မဟုတ်တယ်လို့
ခံလိုက်တာနဲ့ ဖေဖေ ပေးစားမှာကို တင့်တင့်က သိထားလို့ငြင်းခဲ့
...ပထမတော့ ဖေဖေက တင့်တင့်ငြင်းတာကိုလက်ခံပြီး တင့်တင့်
မြလမ်းတွေကိုစောင့်ကြည့်တော့တာပဲ။ အင်း... ကံဆိုးချင်တော့
ပြန်ရက်တစ်နေ့မှာ တင့်တင့်နဲ့ ကျော့မောင်.. ကားနဲ့ ပဲခူးဘက်ကို
သွားခံထွက်အပြန်မှာ ကားပျက်ပြီး အိမ်ကိုမိုးချုပ်မှရောက်ခဲ့တယ်။
ဘာတင်တင့်နဲ့ ကျော့မောင် ညားဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ လမ်းစပဲ... ဖေဖေ
ထုတ်တွေက ခါတ်ပုံနဲ့အတူ ဖေဖေကို သက်သေပြခဲ့တာမို့ တင့်တင့်
ညည်း မငြင်းနိုင်တော့ဘူး... မြို့မှာက ဖေဖေတို့ မေမေတို့အရှိန်
ကိုလွန်ဆန်ရဲတဲ့လူရှားတယ်... ကျော့မောင်မိဘတွေဆိုတာက
ညည်းဖေဖေတို့ စီးပွားရေးနဲ့ ကင်းတာမဟုတ်ဘူး..နောက်ဆုံး ဖေဖေက
ကျော့မောင် မိဘတွေကိုခေါ်တွေ့ပြီးဆွေးနွေးတော့ ကျော့မောင်မိဘတွေ
ခေါင်းညိတ်သဘောတူခဲ့ကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲညားတဲ့အဆင့်ကိုရောက်
အယ် ဆိုပါတော့...”

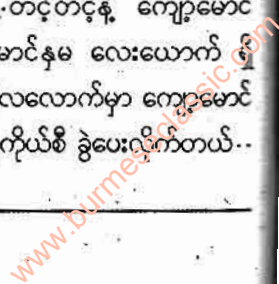
တင့်တင့်နဲ့ကျော့မောင်ဇာတ်ကြောင်းကတော့ တစ်ခန်းပြီး
ပြီဖြစ်သည်။ ဒုတိယဇာတ်ကြောင်းက စီစီသော်သိမ့်ပါ..

www.burmeseclassic.com

“တင့်တင့်က အိမ်ထောင်ကျပေမယ့် အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း ပီသချက်ကတော့ ပြောမနေနဲ့...ထမင်းတောင် မချက်ခဲ့ဘူး... မိဘ ချမ်းသာတဲ့ပေါ်မှာ အစေခံနဲ့အရင်လိုပဲ..သွားမြဲ..လာမြဲ.. ဖြစ်သလို.. ကျော့မောင်ကလည်း အရင်လို ရှုပ်ပြီးရှုပ်နေခဲ့တာပေါ့.. အိမ်ထောင် သက်တစ်နှစ်ကျော်တဲ့အထိ သူငယ်ချင်း(၃)ယောက်က အတွဲမပျက် ဘူး... ဒီလိုနဲ့တစ်မြို့မှာ စပါးပွဲစားလာလုပ်တဲ့ တရုတ်စပ် ကြင်မောင်ဆိုတဲ့သူနဲ့ စိစိသော်သိမ့်တွေ့ပြီး ပြီကြတဲ့ အဆင့်ကိုရောက်ခဲ့ တာပေါ့.. စိစိသော်သိမ့်နဲ့ကြင်မောင်..ဖြစ်ရတဲ့တရားခံဟာ တင့်တင့် ကြောင့်ဆိုရင် မမှားဘူး...တင့်တင့်က ကြင်မောင်သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ခင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့တွေ့တော့ စိစိသော်သိမ့်ကိုအဖော်ခေါ်သွား ရင်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာ... စိစိသော်သိမ့်က အချစ်ထက်ငွေကြေးချမ်းသာ တာကို မက်တာမို့ ကြင်မောင်ရဲ့ အသုံးအဖြုန်းနဲ့ ချမ်းသာမှုကို အဟုတ် ထင်ပြီး နောက်ဆုံး လက်ထပ်ခဲ့တဲ့အဆင့် ကိုရောက်ခဲ့တယ်။ စိစိသော်သိမ့် ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ အရသာတွေကိုခံစားပြီး ယစ်မူးနေရင်း ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့တယ်။ မွေးမယ့်လရောက်တော့ ကြင်မောင် မယားကြီးနဲ့ သားသမီးတွေ လိုက်လာပြီးအရှက်တကွဖြစ်ခဲ့ ရတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ ဗိုက်က လင်ကောင်ပေါ်လို့...”

စိစိသော်သိမ့် ဗိုက်ထဲက ကလေးက ပန်းမှုခင်ပင်...

“စကားကိုဖြတ်ပြီးပြောရဦးမယ်...တင့်တင့်နဲ့ ကျော့မောင် ကိစ္စလေ... ကျော့မောင်က ညီအစ်ကိုမောင်နှမ လေးယောက် ရှိ တယ်.. ကျော့မောင်အိမ်ထောင်ကျပြီး (၃)လလောက်မှာ ကျော့မောင် မိဘတွေက သားသမီး(၄)ယောက်ကို အမွေကိုယ်စီ ခွဲပေးလိုက်တယ်..

ရတဲ့အမွေလေးနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ ကုန်
 သလောက်လည်းရှိရော.. ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်တော့တာပဲ.. ဖေဖေ
 တို့ဆီက အမွေကိုနောက်ဆုံး မျှော်လင့်တဲ့ အခြေအနေကိုရောက်တော့
 ဖေဖေက တင့်တင့်နဲ့ကျော့မောင် နှစ်ယောက်လုံး ခြေလှမ်းတွေကို
 သဘောမတွေ့တာနဲ့ အမွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသိကျိုးကျွန်ပြုနေခဲ့
 တယ်.. တင့်တင့်က အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြုပြီး စီးပွားရေးလုပ်မယ်၊
 ဘာမယ်နဲ့ တောင်းလည်းမရခဲ့ဘူး.. နောက်ဆုံး ဖေဖေက သက်ဆိုင်
 တဲ့အမွေကို ယူချင်ရင် တင့်တင့်နဲ့ကျော့မောင် ရင်သွေးရချိန်မှာ.. ပေး
 မယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်.. ဖေဖေရည်ရွယ်ချက်က သူတို့နှစ်ယောက်
 အတွက် ကြားခံရင်သွေးလေးရှိရင် ခြေငြိမ်ပြီးဘဝကို နားလည်မယ်ဆိုတဲ့
 အထင်နဲ့လေ...”

နေကမ္ဘာစိုး.. သီလရှင်ဆရာလေးသန်းသန်း စကားခဏရပ်
 ချိန်မှာ ပန်းမှုံခင်မျက်နှာလေးကို မသိမသာကြည့်လိုက်တော့ အစားပျက်
 အအိပ်ပျက်သည့် ဒဏ်ကြောင့် မျက်ကွင်းလေးတွေ ကျနေသော ပန်းမှုံခင်
 မျက်နှာလေးကို ကရုဏာသက်စွာ ခံစားလိုက်မိသည်။

သီလရှင်ဆရာလေးသန်းသန်း ရောဂါကြောင့် စကားကို ကြာ
 ကြာမပြောနိုင်ဘဲ နားလိုက်..ပြောလိုက်..ပြောနေရသည်။

“တင့်တင့်နဲ့ကျော့မောင်ဟာ သားသမီးလိုချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊
 ရမယ့်အမွေအတွက် တင့်တင့်မှာကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့တယ်၊ စီစီသော်သိမ့်
 နဲ့တစ်ချိန်တည်းလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ မွေးတော့ စီစီသော်သိမ့်က (၃)ရက်
 နော်ပြီး မိန်းကလေးမွေးတယ်.. နောက်(၃)ရက်ကြာမှ တင့်တင့်ကမွေး
 ခဲ့ပေမယ့် ကလေးက အဖတ်မတင်ခဲ့ဘူး...”

မိခင်စိတ်၊ ဖခင်စိတ်မရှိတဲ့ဘဝထဲ ရင်သွေးက အသက်ရှင်ရက်၊ မလာချင်တဲ့သဘော...ဟုဆိုရမည်။

“လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ကြိုးစားခဲ့သမျှ သဲထဲရေသွန်သင် ဖြစ်သွားတော့ ကျော့မောင်ဟာဆရာလေး ဆီကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ ရောက်လာတဲ့အကြောင်းက စီစီသော်သိမ့် သမီးလေးကို သူတို့ သမီး အဖြစ်နဲ့ အစားထိုးဖို့လာပြီးပြောတာ၊ စီစီသော်သိမ့်ကလည်း ကြင်မော် ကိုစိတ်နာပြီး ကလေးကို စိတ်နာသလိုဖြစ်နေတာနဲ့ ငွေ (၁၀)သိန်း ရရင် ကလေးကို ပေးမယ်ဆိုပြီး အလဲအလှယ် လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို တင့်တင့်က သဘောတူပြီး တင့်တင့်ရဲ့ သေသွားတဲ့ကလေးနေရာမှာ သမီးလေးကို အစားထိုးခဲ့တာပေါ့။”

မိခင်ရင်း၏ ငွေကြေးနှင့်ရောင်းစားခြင်းခံရသော သမီး၏ ကံကြမ္မာ ကို ကြားလိုက်ရသည့် ဖန်းမုံခင်...လူ့လောကကြီးကို ဘယ်ဝင်္ဂြိုဟ်ကြောင့် ရောက်လာခဲ့သလဲ မသိပေ...

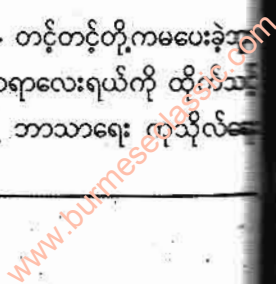
“တကယ်အကြင်နာမဲ့တဲ့ကိစ္စတွေပဲ”

နေကမ္ဘာစိုးက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့လေးချကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်...

“ငွေနဲ့ ရင်သွေးကိုရောင်းစားသလို ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ စီစီသော်သိမ့်ဟာ ငွေ(၁၀)သိန်းကို မရခဲ့ပါဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာလေး။”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ သမီးလေးရယ်... တင့်တင့်တို့ကမပေးခဲ့ဘူး။ အမွေတွေကို ဖေဖေက တင်တင့်ရယ်၊ ဆရာလေးရယ်ကို ထိုက်သလို သလောက် ခွဲဝေပြီး ကျန်တာကို သူတို့ ဘာသာရေး ကုသိုလ်ရေး

အတွက် ချန်ထားခဲ့တယ်...စိစိသော်သိမ့်အနေနှင့် ခြိမ်းခြောက်ပြီးတောင်းရင် ရနိုင်ပေမယ့် မတောင်းခဲ့ပါဘူး... ဘာကြောင့်လဲလို့ ဆရာလေးက မေးတော့ သူ့သမီးလေးအတွက် တစ်သက်စာ အမွေတစ်ခုကို ပေးလိုက်သလိုပဲတဲ့။ သူက ကျွေးမွေးနိုင်ခြင်းမရှိတာကို တင့်တင့်တို့က ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားခဲ့တယ်။ ဒီနောက်တော့ စိစိသော်သိမ့်ဟာ လွန်းမောင်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ပြီးအိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ စိစိသော်သိမ့်အတွက် အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းပါဘူး။ လွန်းမောင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ တစ်နှစ်တောင် မပေါင်းလိုက်ရပါဘူး။ နောက်မယားငယ်ယူပြီးစိစိကိုထားခဲ့ပြန်တယ်။ မိအေးနှစ်ခါနာတဲ့ သဘောပေါ့”

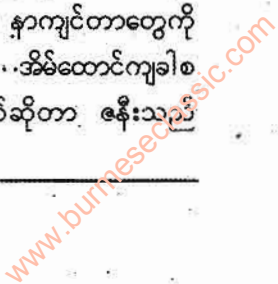
မိခင်ကြီးရဲ့ကံကြမ္မာဆိုးကို ကြားရတော့လည်း စိတ်ထဲ မကောင်း...။

“အိမ်ထောင်နှစ်ခါပျက်တဲ့ စိစိဟာ တတိယမြောက် အိမ်ထောင် ပြုတော့မှ ဘဝပါပျက်ခဲ့ရတာ”

“ဟယ်...”

ဘဝပါပျက်ခဲ့ရတယ်ဆိုသည့်စကားကို ပန်းမှိုင်နားတွင် အပြင်းထန်ဆုံး ဝင်ရောက်လာသည်...။

“ဒီကောင်နာမည်က ချစ်ဦးမောင်တဲ့။ လူကိုကြည့်ရင် ကျောပြီး ကုဋေပေါင်းများစွာ ချမ်းသာတဲ့ဂိုက်၊ နှုတ်ကလည်းချိုပါ။ ယောက်ျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထိနာနေတဲ့ စိစိတစ်ယောက် နှာကျင်တာတွေကို တောင်မေ့ပြီး ဒီကောင်အပြောမှာ ပါသွားခဲ့တယ်...အိမ်ထောင်ကျခါစ ချစ်ဦးမောင် ဘာလုပ်ကိုင်စား သောက်တယ်ဆိုတာ ဇနီးသည်

ဖြစ်တဲ့သူက ရေရေရာရာမသိဘူး၊ အိမ်ကနေထွက်သွားရင် တစ်ပတ်
လောက်ကြာတယ်...ပြန်လာရင် ငွေတွေပါလာတယ်.. စားလိုက်
သောက်လိုက်နဲ့ ကုန်သွားရင် ပြန်ခရီးထွက် ဒီလိုနဲ့ စိစိကိုပါ ခေါ်သွား
တယ်၊ ခေါ်သွားတုန်းကတော့ ဆွေပြုမျိုးပြုဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်..
ဟိုကိုရောက်တော့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီးတခြား ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့
လွှတ်ပေးတော့တာပဲ.. စိစိ... ချစ်ဦးမောင်ဘာလဲဆိုတာ သိလိုက်ရ
ချိန်မှာ များစွာနောက်ကျနေပြီလေ... စိစိနဲ့ ယောက်ျား တစ်မိန်းတွေ
အိပ်စက်ခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေက များခဲ့ပြီ မဟုတ်လား..”

“မေမေရယ်...”

ပန်းမှိုင် ရှိုက်သံတိုးတိုးလေးနှင့်အမေဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ဆိုးတွေကို
မြင်ယောင်ပြီး ခေါ်မိလိုက်၏။

“ဒီနောက်တော့ စိစိဟာ ချစ်ဦးမောင်နဲ့အပြီးပြတ်ခဲ့တဲ့ အဆင့်
ကိုရောက်ခဲ့ပြီး သူ့ဘဝကို ရေစုန်မျှောခဲ့တော့တာပဲ...”

“ဆရာလေး သမီးမေမေ ရှိသေးလားဟင်”

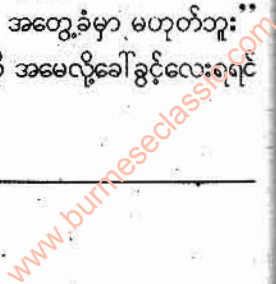
“ရှိတာပေါ့ကွယ်”

လောကကြီးတွင် မိခင်တစ်ယောက်ရှိနေခြင်းဟာ အင်အား
တစ်ရပ်ပင်..

“သမီးမေမေဆီကိုသွားချင်တယ်”

“မသွားနဲ့သမီး..သမီးလေးမေမေအခုချိန်ထိ မကောင်းသေး
ဘူး.. သမီးလေးကိုလည်း သမီးမေမေက အတွေ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူး..”

“သမီးအတွက် အမေတစ်ယောက်ကို အမေလို့ခေါ်ခွင့်လေးရရင်
ကျေနပ်ပါပြီ ဆရာလေးရယ်..”

ဆရာလေးရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်ကြေကွဲသွားပြီး ပန်းမှုခင် မျက်နှာလေးကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း..

“ကံဆိုးတဲ့ကလေးရယ်..အင်းလေ.. သမီးလေးဆန္ဒတွေပြင်းနေရင်တော့ သမီးမေမေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ဆရာလေး ပြောပြခဲ့ပါ့မယ်...”

စိစိသော်သိမ့် နေထိုင်သောနေရာလိပ်စာလေးကို ရေးပေးလိုက်တော့သည်။

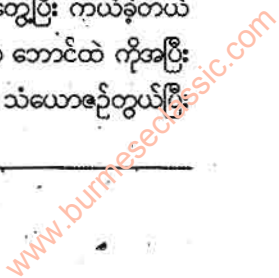
“ဪ...ဆရာလေး...”

“ဘာများလဲကွယ်...”

နေကမ္ဘာစိုး...တင့်တင့်နှင့်စိစိတို့ဇာတ်ကြောင်းကို သိခဲ့ရပြီး ဆရာလေးဇာတ်ကြောင်းကို မသိရသေးသောကြောင့် မေးရန် ပြင်၏။

“ဆရာလေး ဘာလို့ ထောင်ကျခဲ့တာလဲဟင်”

“ဆရာလေး ပြောပြမှာပါ...ဆရာလေးတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို အမွေတွေခွဲပေးကြတဲ့နှစ်မှာ အလွန်ရိုးသားတဲ့ ကိုစောသာဆိုတဲ့ တောသားတစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းပါခဲ့တယ်။ ကိုစောသာနဲ့တွေ့ခဲ့တာ ဒီလိုကွဲ... ဆရာလေးက တင့်တင့်နဲ့ စိစိတို့ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီကျ သွားပြီး သူတို့နဲ့သိပ်ပြီးအရင်လို မတွဲဖြစ်တော့ဘူး။ တခြားအပေါင်း အသင်းတွေနဲ့ ပါတီပွဲတွေ တက်လိုက် ပျော်ပွဲစားထွက်လိုက်နဲ့ နေတုန်း တစ်နေ့ ပျော်ပွဲစားအထွက်မှာ ချစ်သိန်း ဆိုတဲ့ကောင်က ဆရာလေးကို အခမ္မာကြံခဲ့တယ်။ ဖူးစာဆုံချင်တော့ ကိုစောသာကတွေ့ပြီး ကယ်ခဲ့တယ် လေ.. ဒီနောက်တော့မေမေ ဆုံးပြီး ဖေဖေသာသနာ ဘောင်ထဲ ကိုအပြီး ဝင်သွားခဲ့တယ်...ဆရာလေးလည်း ကိုစောသာကို သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး

သူ့နေထိုင်တဲ့ရွာကလေးမှာ လိုက်နေခဲ့တယ်။ တောလုပ် တောစားဘဝကို ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတာနဲ့ အရောင်း အဝယ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး မြို့နဲ့တောကို ပဲ၊ ငရုတ်တွေ ကုန်ကူးရင်း မာဂရက်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ဘိန်းဖြူသုံးစွဲတတ်လာတယ်။ နဂိုကတည်းက စီးကရက်ဆိုရင် တင့်တင့် ရော စိစိတို့နဲ့ သောက်တတ်နေတာဆိုတော့ ဘိန်းဖြူစီးကရက်ကတစ်ဆင့် ထိုးတဲ့အဆင့် ထိရောက်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး မိဘအမွေရခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲရင်း ကုန်သလောက်ဖြစ်လာသဖြင့် ရောင်းဝယ်တဲ့အဆင့်ကိုရောက်ခဲ့တယ်...ကိုစောသာက ဘာမှမသိခဲ့ပါဘူးကွယ်...ဆရာလေးပြောသမျှ အရပ်လိုပဲနေခဲ့တာ..နောက်ဆုံး ဘိန်းဖြူသယ်ရင်း အဖမ်းခံခဲ့ရသလို ကိုစောသာဟာ ပိုးထိပြီးဆုံးပါးခဲ့တယ်.. ဆိုပါတော့..အတိတ်ရဲ့ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော မှားယွင်းမှုကြီးကို ပြန်လည် တွေးမိတိုင်း ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်မရနိုင်ခဲ့ဘူး”

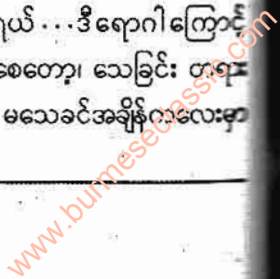
“အခုတော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ အဆုံးသတ်ခဲ့ပါပြီ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရဲ့အခိုက်ဇာတ်တွေက ကောင်းခြင်း ဆိုတာ တစ်ခုမှ မရှိခဲ့...

“ဆရာလေးကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးကျွန်တော် ဆေးကုပေးချင်တယ်..”

နေကမ္ဘာစိုး ကရုဏာသက်စွာပြောနေ၏...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူလေးရယ်...ဒီရောဂါကြောင့် ဆရာလေးဘဝ နိဂုံးချုပ်မယ်ဆိုရင် ချုပ်ပါစေတော့၊ သေခြင်း တရားပေါ်မှာ ဆရာလေး မတုန်လှုပ်တော့ပါဘူး၊ မသေခင်အချိန်ကလေးမှာ

ဘဝကူးကောင်းအောင်ပဲ ကျင့်ကြံအားထုတ်တော့မယ်.. အင်း.. လူလေးနဲ့ ဟောဒီက သမီးလေး ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာတော့ ဆရာလေးမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာလေးအနေနဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တာ လေးတစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွယ်...”

ဆရာလေး ဘာပြောမလဲဆိုသည်ကို နှစ်ယောက်လုံးနားစွင့် လျက်...

“ကံဆိုးတဲ့ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ် ဆရာလေး...”

ဒေါက်တာကိုကို မျက်နှာလေးကို အရဲစွန့်ပြီး ပန်းမုံခင် ကြည့်မိတယ်။ ဒေါက်တာကိုကို၏ စကားသည် နှုတ်ဖျားအပေါ် ယံက ထွက်ပေါ်လာသောစကားတော့ မဟုတ်တန်ကောင်း..

“ဆရာလေးကိုခွင့်ပြုဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေကမ္ဘာစိုးနှင့် ပန်းမုံခင်... ဆရာလေးကို ကန်တော့ပြီး.. ကြီးကြီးမေအတွက် ရည်စူးကာ ဝတ္ထုငွေလေးကိုပါ နှစ်ယောက်အတူတူ ကပ်လှူခဲ့ကြတော့သည်။

“သာခု သာခု သာခု အခက်အခဲကြုံရသောဘဝတွေထဲက အဆိုး တွေ အာလုံး လွတ်မြောက်ပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ”

ဆရာလေးကို ခြံထိလိုက်ပို့ပေးပြီး ဒေါက်တာကိုကိုနှင့် အိမ်ထဲ ပြန်အဝင် လှေကားပေါ်တက်တော့...

“အို...”

“ပန်းမှိုခင်...မှို”

ဒေါက်တာကိုကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ခန္ဓာကိုယ်လေး ရောက် သွားသလို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဖက်ထားသော ဒေါက်တာကိုကို လက်ဖဝါးနုနုလေးကို လေးတွေက ပန်းမှိုခင် အသွေးအသားကို နှိုးဆွပေးနေသလို... ချက်ချင်းရုန်းထွက်လို့မရအောင် သာယာနေသည်။ ကိုကိုကလည်း မလွှတ်ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တွဲပြီးခေါ်လာသည်။ အင်အားခမ်းခြောက်သည့် နေ့ရက်တွေလည်း များသောကြောင့် ဝတ်ထားသည့် ထမီကိုလည်း တင်းတင်းရင်းရင်းမဝတ်နိုင်သောကြောင့် ပြေလျော့ပြီး ဗိုက်သားလေးတွေ ပေါ်လှလှ ဖြစ်နေသည် ...။

“မှို ထမီကို တင်းတင်းလေး ပြန်ဝတ်လိုက်ဦး”

ဒေါက်တာကိုကိုမှ သတိပေးမှ ရှက်သလို ဖြစ်ပေမယ့် မရှက်နိုင်ခဲ့ပါလေ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် ထိုမြင်ကွင်း များသည် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် မရှိနိုင်ခဲ့ပေ...

ပန်းမှိုခင်ကလည်း မြူဆွယ်တာမှ မဟုတ်တာတကယ်ပင် အားအင်တွေ ခမ်းခြောက်နေခြင်းသာ.....

ပြေလျော့နေသော ထမီလေးကို ပြင်ဆင်ချိန်မှာ...

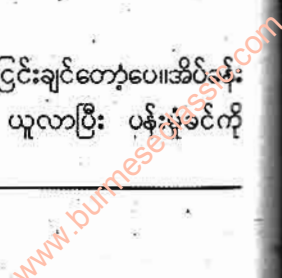
“မင်းဖျားတော့မယ်...မှို”

ပန်းမှိုခင် နဖူးလေးကို လက်နှင့်စမ်းကာ...

“ဆေးတစ်လုံးလောက် ထိုးရမယ်နော်”

“အင်း...”

ဒေါက်တာကိုကို ပြုသမျှ ပန်းမှိုခင် မငြင်းချင်တော့ပေ။ အိပ်ခန်းထဲက နေကမ္ဘာစိုး အနွေးအကျီလေးကို ယူလာပြီး ပန်းမှိုခင်ကို

တစ်နှစ်သမီးကလေး တစ်ယောက်လို ဝတ်ပေးရင်း အကျီရှေ့တွင် ပြုတ်နေသော ကြယ်သီးတချို့ကို တပ်ပေး လိုက်သည်။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အလှအားမာန်တွေနဲ့အပြည့်ရှိ နေသော ပန်းမုံခင်အတွက် အန္တရာယ်တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ သေချာသည်။ မထားရက်ခဲ့ပေမဲ့ ခေါ်သွားဖို့ အခွင့်ကလည်း မရှိ... နှိမ်ချည် မြင့်ချည်ဖြစ်နေသော ရင်အထက်မှ အသက်ရှူသံလေးတွေ ပန်းမုံခင် တစ်ယောက်၏ သောကလှိုင်းတွေကို ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်ရမလဲဆိုတာ မတွေးတတ်...။

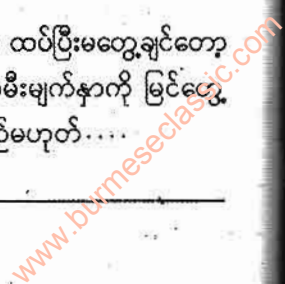
“မေမေ”

“မခေါ်နဲ့...နင်ငါ့သမီး မဟုတ်ဘူး”

စီစီသော်သိမ့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး အော်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲ မှာတော့ မမြင်နိုင်သည့် သွေး၏ သက်သေပြမှုကား ရှိနေပြီး သား...

အိမ်ထဲကို လှမ်းပြီး ဝင်လာကတည်းက ဧည့်ခန်းတွင် ခပ်ရွံ့ရွံ့လေး ထိုင်နေသော ကောင်မလေး မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရကတည်းက နှလုံး သွေးတွေ ဆူပွက်လာခဲ့သည်။ ပန်းမုံခင်ကို စီစီသော်သိမ့် (၁၀)နှစ်သမီး အရွယ်တုန်းက တစ်ခါတွေ့ချင်လွန်းလို့ ပန်းမုံခင်ကျောင်းက အပြန်မှာ သွားကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဒီကတည်းက ပန်းမုံခင်ကို စီစီသော်သိမ့် ထပ်ပြီးမတွေ့ချင်တော့ ပေ...။ မတွေ့ရသည့်အကြောင်းကတော့ သမီးမျက်နှာကို မြင်ဖို့ ပါများနေရင် သူမ၏စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်မည်မဟုတ်....

စိစိသော်သိမ့်ဖြတ်သန်းနေရသော ဘဝနှင့်သမီးတစ်ယောက်
ဘဝဟာ ဘယ်လိုမှ အပ်စပ်လို့မရနိုင်ပေ....

အကျင့်ပျက်ကြေးစားမိခင်၏ သမီးအဖြစ်နှင့်သမီး စိတ်ကို
ထိခိုက်စေချင်...

တင့်တင့်နှင့်ကျော့မောင် သမီးလေးအပေါ်မှာ မကြင်နာသည်က
လွဲ၍ မိဘ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမှုဒဏ်ကိုခံရမည်မဟုတ်။ သမီးလေး
ထို ဦးဝဏ္ဏအောင်နှင့် လက်ထပ်ပေးမည်ဆိုတုန်းက ဒေါသတွေ
အလိပ်လိုက်တက်ခဲ့ပေမယ့် သမီးလေး သူ့လို ဆင်းရဲသည့်ဘဝဆိုးမျိုး
ထလွတ်မြောက်တာပဲဆိုသော အသိနှင့်စိတ်ကိုလျှော့ခဲ့တယ်။ ဒါပေ
မယ့် သမီးကိုအသုံးချပြီး အမြတ်ထုတ်သည့် တင့်တင့်တို့ဆီမှ ခေါက်ချိုး
ဆော့ သူစားခဲ့သည်။ သမီးလေးက ထွက်ပြေးသည်ဟု ကြားသိရသော
အခါ ဝမ်းသာသလိုရှိသည်။

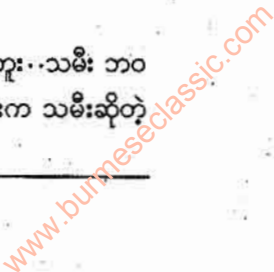
အပျိုစင်နုလေးက ပြုတ်မနူး မှဆိုးဖိုကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
အတူတူအိပ်နိုင်မှာတုန်း။ သူ့အရွယ်နဲ့သူ့ဘဝမှာ သူချစ်တဲ့ သူနဲ့နေ
ချင်မှာပေါ့...

“မေမေရယ် သမီးကို မချစ်ရင်နေပါ။ သမီးဆိုတာလေးကို
အသိအမှတ်ပြုပေးမယ် ဆိုရင် သမီးကျေနပ်လှပါပြီ”

ပန်းမုံခင်...အမေခြေဖဝါးလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောနေမိ၏။

“နင်ပြောရခက်နေပါလား၊ ဘယ်က ပေါက်ကရ စကားတွေနဲ့
ငါ့ဆီလာပြီး အမေလုပ်နေတာလဲ”

“သမီးအမေဆီကိုလာတာ ခိုကိုးချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး...သမီး ဘဝ
ဆိုသမီးရပ်တည်နိုင်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ အမေနှုတ်ဖျားက သမီးဆိုတဲ့

၁၉၂ X ရွှေဘဝင်္ဂီ

ခေါ်သံလေးကို ကြားချင်လို့ပါ။”

“နင်ရှူးနေလား ငါ့မှာဘယ်ယောက်ျားမှမရှိဘူး...ဘယ်သမီးမှလည်း မရှိခဲ့ဘူး...ထွက်သွားဟာ”

သမီးဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ရဲဘဲ ပြောနေကတည်းက စိစိသော်သိမ့်ဆီမှာ ကိုယ်ခံအားနည်းသည်ကို ဖော်ပြနေခြင်းပင်...

“မေမေဆီက သမီးဆိုတာကို မကြားရမချင်း သမီး မပြန်ဘူး”
“ဘာ”

ပန်းမှုံခင် 'ဖောင်ဖျက်ပြီးတိုက်ပွဲဝင်လေသည်။

“လာစမ်း...အလုပ်လာပြီး ရှုပ်ရတယ်လို့”

ပန်းမှုံခင်လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး အိမ်ပေါက်ဝဆီကို ဆွဲခေါ်သည်။

ပန်းမှုံခင် ကြမ်းပြင်တွင် တရွတ်တိုက်ပါသွားလျက်...

“အမေ သတ်ချင်သတ်လိုက်...မပြန်ဘူး”

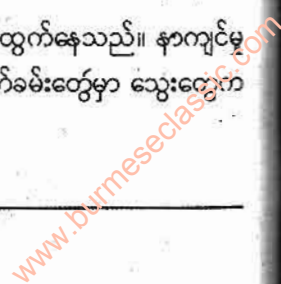
“အမလေး နင်က ငါ့ကို အချုပ်ထဲထည့်နေတာပေါ့”

အိမ်ပေါက်ဝ သံတံခါးကိုလက်ဖြင့်ဆုပ်ထားသည်ကို အတင်းဖြေနေသောကြောင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ချောင်းများ ပွတ်ရှုပြီးနီရဲတွတ်နေသည်။ လက်တွေလည်း အရမ်းကိုနာကျင်နေပေမယ့် အံကိုတင်းပြီးဆုပ်ထားလျက်...

“နင့်ကို ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားပြီး ဖမ်းခိုင်းလိုက် ရမလား”

“အမေ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်...”

မျက်ရည်နှင့်စကားသံက ဗလုံးဗထွေးထွက်နေသည်။ နာကျင်မှုတွေကို အံကြိတ်ပြီး ခံထားသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ သွေးတွေက စို့လို့....

“ဝေါ...ဂျိုင်း...”

မိုးက ဘာမပြော ညာမပြောနှင့်ရွာချလိုက်တော့သည်။

မိုးခြိမ်းသံ လျှပ်စီးလက်မှုတွေက ကောင်းကင်ထက်တွင် မျက်လုံး
များ ပြာဝေမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

ပန်းမုံခင် သံတံခါကိုကိုင်ထားသော လက်တွေထုံကျင်နေ လာပြီး
လွတ်သလိုဖြစ်သွားချိန်တွင် စိစိသော်သိမ့် အတင်းဆွဲပြီး မိုးရေထဲကို
ဆွဲခေါ်သွားကာထားခဲ့လေသည်။

“မေမေ...မေမေ...မေမေ...”

‘ဂျိုင်း’

အိမ်ပေါက်ဝ တံခါးကိုပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။

မေမေဟုခေါ်နေသော သမီး၏ခေါ်သံတွေကမိုးသံတို့နှင့်အတူ
စိစိသော်သိမ့် နားထဲသို့ ဖြတ်ဝင်လာချိန်တွင်...

“သ...သမီး”

နှလုံးသား၏ ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ဆောင်.. ရင်သွေ့
နှင့်ပတ်သက်လာရင် တင်းမာမှုဆိုတာ မရှိနိုင်...

သမီးလေးကို ၃ ရက်သာ နို့တိုက်ခဲ့ရသော နို့အိမ်သည် သမီး
အေးမရှိသည့်နောက် နို့ကြောများ တင်းပြီး နို့များ စိမ့်ထွက်စဉ်က...
သမီးလေး နို့ဆာလောက်ပြီဆိုသည့်အသိနှင့်မျက်ရည်ကျခဲ့ရသော
ရက်တွေ.. စိစိသော်သိမ့်ရင်ထဲသို့ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ခု..သမီးလေးက တောင်းဆိုနေမှုကို သူ ရက်ရက်စက်စက် မိုးရေ
ထဲမှာ ထားခဲ့ပြန်သည်။

လောကကြီးမှာ ငါ့လောက် မိခင်စိတ်ခေါင်းပါးတဲ့သူ မရှိတော့

www.burmeseclassic.com

၁၉၄ ❄️ ရွှေတင်

ဘူး... မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်တွေက သမီးအတွက် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ...

“သမီး...”

ပိတ်ထားသော တံခါးကိုပြန်ပြီးဖွင့်မည်ကြံတော့ သော့ကပါမလာ...

“သမီးလေး”

မိုးရေထဲတွင် ပန်းမှုခင် ခွေခွေလေး လဲနေသည်ကိုမြင်ရတော့ စိုးရိမ်စိတ်က ပိုပြီးများသွားသည်။

မိခင်တစ်ယောက်၏မေတ္တာတို့က အလျင်အမြန်စီးဆင်းလာလေသည်။

သော့ကိုနေရာအနှံ့ ရှာသော်လည်း မတွေ့။ နောက်ဖေးမီးဖိုထဲကိုပြန်ဝင်ပြီး ငါးခုတ်သည့် ဓါးမကို ယူကာ သော့ကိုခုတ်ဖွင့်လေသည်။

“အား...”

သမီးကိုစိုးရိမ်စိတ်နှင့်ခုတ်သောကြောင့် သော့ကိုမထိဘဲလင်္စာကိုခုတ်မိလိုက်သဖြင့် လက်မတွင် သွေးများချင်းချင်းနီရဲသွားသည်။

ခတ်ထားသောသော့လည်း ပြုတ်ထွက်သွားလေသည်။

“သမီးလေး သမီးလေး”

မိုးရေထဲတွင် သွေးနှင့်မျက်ရည်တို့က ရောလျက်...

“မေမေ...”

“သမီး.....”

ပြာနှမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးမှ အမေခေါ်သံလေး...

www.burmeseclassic.com

ကြားလိုက်ရပြီး...

“သမီး...”

မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူ စီစီသော်သိမ့် ရင်ကွဲမတတ်ခေါ် လိုက်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိုခံစားမှုနောက်မှာ လိုက်ပါနေခဲ့သော သူ့အတွက် ကံကြမ္မာက ဒဏ်ပြန်ခတ်လေပြီ..

သမီးလေးကို မိုးရေထဲမှာဆွဲထူပြီးအိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

စီစီသော်သိမ့် လက်ကဒဏ်ရာကို သတိမမူနိုင်တော့ဘဲ သမီးလေးကိုယ်မှ အဝတ်အစားတွေကိုချွတ်၊ သူ့အင်္ကျီတွေကို ဝတ်ပေးထားပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ ကော်ဖီပူပူလေးဖျော်ပြီး.. သမီးလေးကိုတိုက်သည်။

“သမီးလေး သောက်လိုက်”

“မေမေ လက်မှာ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးတံခါးညှပ်မိသွားတာပါ”

ပန်းမုံခင် မေမေတိုက်သည့်ကော်ဖီခွက်ကို မသောက်သေးဘဲ အမေ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“ဘာဆေးရှိလဲ မေမေ”

“တင်ချာတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ သမီးသွားယူလိုက်မယ်”

“နေပါစေ မေမေဘာသာလုပ်မယ်၊ သမီးလေးနွေးသွားအောင် ကော်ဖီလေးကိုသာသောက်လိုက်”

သားအမိနှစ်ယောက်တွင် မရှိခဲ့ဘူးသော ကြင်နာမှုတွေက ရောက်ရှိ

၁၉၆ ❄ ရွှေဘင်္ဂါ

လာပြီလေ...

“သမီး...မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ပန်းမုံခင် အမေဖြစ်သူလက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“သမီးအရမ်းကို ကျေနပ်ပါပြီ။ မိုးတိတ်တာနဲ့ သမီး ပြန်မှာပါ”

“ဘာ”

ရင်ခွင်ထဲမှာရောက်တတ်ဖြင့် နာရီပိုင်းတောင်မပြည့်သေးဘဲ သမီး ဖြစ်သူက ခွဲခွာသွားမည်ဆိုသည့်စကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားပြီး...

“သမီးမပြန်ရဘူး မေမေ့အရိပ်အောက်မှာ တစ်သက်လုံးနေရမယ်”

“ရှင်”

ပန်းမုံခင် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ပြီလား...

ဆုတောင်းနှစ်ခုထဲက တစ်ခုပြည့်ခဲ့ပေမယ့်..

နောက်တစ်ခုကတော့...

အခန်း ၂၅

“စိုး ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီမှ ပခုံးလေးကိုကိုင်ပြီးမေးလိုက်တော့မှ အဝေးဆီသို့
ဆုတ်နေသော အတွေးလိပ်ပြာလေး ပြန်ရောက်လာသည်။

နှစ်ယောက်သား ဇဝရက်မှာ ထိုင်နေတာကြာနေပြီဖြစ်ပေမယ့်
စားမပြောဖြစ်ခဲ့။ မေမြတ်သူနွဲ့ဒီကို နေကမ္ဘာစိုးအားနာမိသည်။

နေကမ္ဘာစိုးအတွေးလိပ်ပြာက ပန်းမှုခင်ဆီရောက်နေခြင်းပင်...

“ဆောရီး မေရာ... တို့ အတွေးလွန်သွားတယ်”

“စိုး နယ်ကပြန်ရောက်ကတည်းက စိတ်တွေ မလန်းသလိုပဲ
ဆီ”

ခေါင်းလေးကိုညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဟုတ်တယ်မေ တို့စိတ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို နောက်ဆံ
စဉ်းနေတယ်”

“ပန်းမှုခင်လား”

နေကမ္ဘာစိုး မငြင်းပါဘူး။ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်၏။

မေမြတ်သုန္ဒဒီ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးတော့ပြုံးရင်း ကော်ဖီခွက်ကို အကြောင်းမဲ့ ဇွန်းဖြင့်မွှေနေလေသည်။

ကိုယ်က ချစ်ရသည့်သူတစ်ယောက်မှာ တခြားတစ်ယောက် ပေါ်မှာ ခံစားနေသည်ကို စိတ်ထဲမှာ မကောင်းမိပေ...မိန်းကလေး သဘာဝအတိုင်း သဝန်တိုသလိုလို ဖြစ်ပေမယ့် နေကမ္ဘာစိုး နှင့်သူက ချစ်သူမှ မဟုတ်တာ...

“တို့ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာ အရောင်အဆင်းမရှိပါဘူး၊ ညီမလေး တစ်ယောက်လိုပါ...မေ...”

မေမြတ်သုန္ဒဒီ၏ ညှိုးသွားသောမျက်နှာလေးကို ရိပ်မိသော ကြောင့် စကားလေးကို အလျင်အမြန်ပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ့ခမျာ အားကိုးအားထားရာ မရှိဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာမဟုတ် လား...”

“စိုးရယ် ရန်ကုန်ကိုပြန်ပြီးခေါ်လာရောပေါ့!”

“ပထမတော့ မေပြောသလို စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန် မှာ ခေါ်ထားဖို့ဆိုတာ ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးဘူး...”

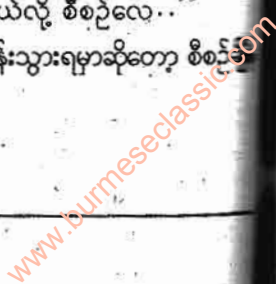
“မေ ဘာကူညီပေးရမလဲ ပြော”

“တို့ ပန်းမိုင်ကို ရန်ကုန်ကိုခေါ်လာပြီး သူ့အတွက် အခြေခံ အလုပ်ကလေးနဲ့ နေဖို့ထိုင်ဖို့ကို စီစဉ်ပေးချင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်းစိုးရယ် တွေဝေနေတယ်လို့ စီစဉ်လေ...”

“တို့က ရှေ့ရက်ဆိုရင် ပါရဂူသင်တန်းသွားရမှာဆိုတော့ စီစဉ်ပေး သိပ်ပြီးမရှိတော့ဘူး”

“မေ့တာဝန်ထား”

မေမြတ်သူနှုဒီထံမှ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ပန်းမုံခင် အတွက် ပူပန်နေရသော စိတ်ကလေး ဖိအားလျော့သွားသည်။

ချစ်သောသူ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာသလို ပေါ့...။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေရယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင် မကူညီဘူး”

နှုတ်ခမ်းလေးကို တမင်စူပစ်လိုက်သည်။

“တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး တခြားတစ်ယောက်ကို မေကူညီ ပေးရလို့ပါ။ မတင်နဲ့ဆိုလည်း မတင်တော့ပါဘူး... စုနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းကြီးကို ပြင်လိုက်ပါ.. လှလည်းမလှဘဲနဲ့”

မျက်နှာပြင်တွင် ကျနေသော ဆံပင်လေးကို ကပ်ပြီးမူတ်ပေးလိုက်တော့မှ မေမြတ်သူနှုဒီ စိတ်ပြေသွားဟန်ရှိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုနှင့်အချိန်တော်တော်များများကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည်မှာ ကာလရှည်တစ်ခုဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား...

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာမှ မဖြစ်ကြပေမယ့် မျက်စိနဲ့ နားစွာ၏ သတ်မှတ်ချက်တွေက ပုံသေထင်ဟပ်နေသည်။

“အိမ်မှာလည်း တကယ်စိတ်ညစ်စရာ..ဟင်း...”

ပြောလည်းပြော သက်ပြင်းလည်းချ...

“ဘာတွေ စိတ်ညစ်စရာဖြစ်နေလို့လဲမေ...”

“ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိက လူကိုတွေ့တာနဲ့အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပဲ ပြောနေတာ...ဒီမှာဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့မပြောနဲ့...ရည်းစားတောင် ရှိတာ ဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်းမိဘပေးစားတာကို ယူလိုက်ပေါ့”

“ဟွန်း...မယူနိုင်ပေါင်”

နာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး မေမြတ်သုန္ဒဒီ ပြောဟန်က ကလေးငယ် တစ်ယောက်သဖွယ်...

“ဒါဖြင့်လည်း ရည်းစားရှာတော့လေ”

“ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ရည်းစားရှာရမှာလား တရားသူကြီးရှင်”

“တို့ ရှာပေးမယ်ဆိုရင်ရော”

နေကမ္ဘာစိုးမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲစိုက်ကြည့်ကာ..

“စိုးကရော မေ့ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ပြီလား”

စကားသံက အက်ကွဲကွဲ...

“မေ စိတ်ညစ်နေတာကို အဖြေရှာတဲ့သဘောပါ”

အဖြေရှာစရာမလိုသည့်ကိစ္စ...နေကမ္ဘာစိုးနှုတ်ဖျားမှ ဖွင့်ပြောဖို့

ပဲ လိုတာ...

“အချစ်ဆိုတာ စိုး ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အဲ....”

မေးလိုက်သောအမေးစကားကို နေကမ္ဘာစိုးမဖြေတတ်...

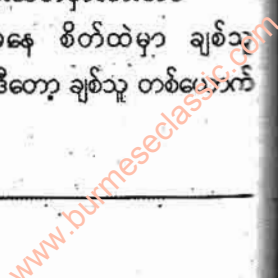
“ဖြေလေ စိုး”

“တို့မှ ချစ်သူမထားဘူးတာ.. မဖြေတတ်ဘူးမေ”

“စိုးလည်းတစ်သက်လုံးဒီလိုနဲ့ အဆုံးသတ်မှာလားဟင်”

“လူတစ်ယောက်အတွက် မဖြစ်မနေ စိတ်ထဲမှာ ချစ်သူ

တစ်ယောက်လောက်တော့ ထားဘူးရမယ်၊ ဒီတော့ ချစ်သူ တစ်ယောက် တော့ထားဦးမှပါ”

“တွေ့ပြီလား”

“အင်း...”

ခေါင်းညိတ်မှုပေါ်တွင် မေမြတ်သုဒ္ဓဒီ စိတ်ဝင်စားဆုံးကိစ္စ
နေကမ္ဘာစိုးရှာတွေ့သည့်ချစ်သူဟာ ဘယ်သူလဲဟုမေးချင်ပေမယ့်
မမေးဝံ့...

ခေါင်းကိုငုံပြီး လက်ကျန်ကော်ဖီကိုပဲ ကြည့်နေရင်း...

မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ဆိုက်ကပ်ထားသော စက်သမ္ဗန်တွေဆီကို
မျက်လုံးလွှဲလိုက်သည်။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆိုသည်မှာ ခံရခက်တဲ့
ဝေဒနာတစ်မျိုး...

“မေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မမေးတော့ဘူးလား”

“စွက်ဖက်နေသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

နေကမ္ဘာစိုး ခပ်အုပ်အုပ်လေးရယ်လိုက်ပြီး

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူကိုတော့ အကောင်းအဆိုး
လေး ဝေခွဲသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“မေတားရင် စိုးကနောက်ဆုတ်မှာလား”

“အင်း...”

“တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့...”

“ဒါဆိုဘယ်သူမှမချစ်နဲ့...ဒါပဲ”

မျက်နှာလေးကို တမင်ဟန်လုပ်ပြီးပြောလိုက်တော့..

“ဒီလောက်ကြီးလည်းမတင်းကျပ်နဲ့လေ”

“မရဘူး စိုးစကားအတိုင်းပြောတာ”

“တရားသူကြီး နေရာများမှားနေပြီလား...တရားခုံရုံးရှေ့ က တရားခံတစ်ယောက်လိုသတ်မှတ်တာလား..ပြောပါဦး”

“ဘာအခုမှ လျော့ပေါ့ဖို့ပြောရတာလဲ...ခုနကတော့ တကယ် ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတော့ ခြွင်းချက် ပေးပါ”

“အန်.....”

မေမြတ်သူနွဲ့ဒီမျက်လုံလေးကိုပြူးလိုက်ပြီး...

“ဆရာဝန်ကြီးကလည်း ဘယ်နှစ်ယောက်ထားမှာမို့လို့ ခွင့် တောင်းနေရတာလဲ”

“တစ်ယောက်တည်းပါ”

“တစ်ယောက်မှ မချစ်ရဘူး”

“တစ်ယောက်တော့ ချစ်ပါရစေမေရယ်”

“ချစ်ကို မချစ်ရဘူး”

“ကောင်းပြီလေ မချစ်ရဘူးဆိုတော့လည်းမချစ်တော့ဘူး ဘယ်သူ လဲဆိုတာ သိအောင် ပြောခဲ့မယ်”

“မပြောနဲ့...ဆို...မပြောနဲ့”

“နောက်တော့မှ နောင်တမရနဲ့နော်”

“အယ်...”

နေကမ္ဘာစိုးစကားက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးလဲ...

နောင်တဆိုတာ ဘာကိုပြောတာပါလိမ့်...

“ပြန်ကြရအောင် သင်တန်းကိစ္စအတွက်အိမ်မှာ စီစဉ်စရာ ရှိတာ

တွေ စီစဉ်ရဦးမယ်”

နှစ်ယောက်အတူတူ ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ရင်း... ရပ်ထား
သည့်ကားနားသို့မရောက်မီ...

“မေ...”

ခေါ်သံလေးက လေပြေလေညင်း...

မထူးဘဲ ဆက်ပြောမည့် စကားလေးကို မျက်လုံးလေးဖြင့် အဖြေ
ပေးလိုက်သည်။

“တို့...မေကို ချစ်တယ်”

“ရှင်....”

အခန်း ၂၆

ပန်းမုံခင်ဘဝလေးက သာယာသော နေ့ရက်များကို စတင်လေ
သည်။

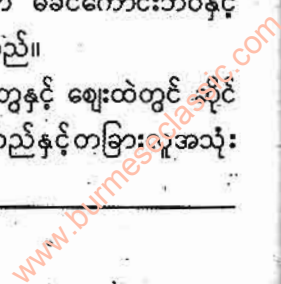
မွေးပြီး (၃)ရက်တည်းက ခွဲခွာခဲ့ရသော မိခင်ရင်ခွင်ရိပ်ထဲကို
လည်း ပန်းမုံခင်ပြန်ပြီးရောက်ရှိနေခဲ့ရပြီ..

အခုဆို အမေတစ်ယောက် သူမ၏ပေကျံနေသော အညစ်
အကြေးတွေကိုတောင်ဆေးကြောနေပြီဖြစ်၍ ပန်းမုံခင် ပိုပြီး ကြည်
နူးမိသည်။

အမေဟာ တစ်ချိန်က ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါစေ အမေဟာ အမေ
ပါပဲ...

သမီးပေါ်မှာ တာဝန်မကျေခဲ့သည့် မိခင်တစ်ယောက်အတွက်
ဘဝ၏ နောက်ဆုံးချိန်ထိ တာဝန်ကျေသော မိခင်ကောင်းဘဝနှင့်
ဖြည့်ဆည်းဖို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စိစီးသော်သိမ့်ရှာဖွေခဲ့သော ငွေကြေးတွေနှင့် ဈေးထဲတွင် ဆိုင်
ကလေးတစ်ဆိုင်ဝယ်မည်။ ပြီးရင် အထည်နှင့်တခြားဂူအသုံး

အဆောင်ပစ္စည်းများ ရောင်းရန် သမီးနှင့်တိုင်ပင်ခဲ့ပြီးပြီ...

သမီးလေး ရောက်လာပြီး တစ်ပတ်ပြည့်သည့်နေ့မှာပဲ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို စိစစ်သော်သိမ့်ခိုင်မာစွာချခဲ့ခြင်းပင်...

“သမီးရေ ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီ...အမေ”

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတွင် တက်နေသော မြဂုဏ်တင့်တင့်ထံသို့ အမေသွားပြီးထမင်းပို့ရန်ဖြစ်သည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့လည်း တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဖြတ်နိုင်မှာလဲ...

မှားခဲ့ကြသော အတိတ်ဟာ နှစ်ယောက်လုံး မမှန်သော အတိတ်တစ်ခု... ခုတော့ အမေလည်း မှန်ကန်သောအလင်း ရောင်လမ်းပေါ်ကို ရောက်နေပြီဖြစ်သလို... မြဂုဏ်တင့်တင့်လည်း စိတ်ဝေဒနာသည်မှ လူကောင်းဘဝသို့ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မေမေ...အမေတင့်တင့်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းလား”

ငါးဆင့်ချိုင့်လေးကို အံကျအောင်တပ်နေရင်း ‘လှမ်းပြီမေးတော့...’

“ကောင်းပါတယ် သမီးရယ် ဒါပေမဲ့...”

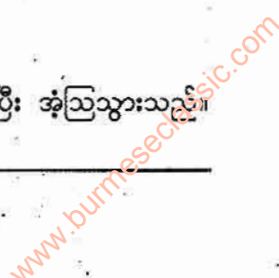
“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ မေမေ”

“သူ့မှာ နေစရာမရှိဘူး သမီး”

“ဟင်...အိမ်နဲ့ ခြံတွေရော”

“အကြွေးနဲ့ ဆုံးပြီလေ”

ပန်းမိုင် မီးစပ်လေးကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး အံ့သြသွားသည်။

အမေ မြဂုဏ်တင့်တင့် ဒီလောက်ထိမိုက်ခဲ့တာကိုး...

“ယောက်ျားကလည်း ဖောက်ပြန်၊ မိန်းမဖြစ်တဲ့သူကလည်း ဖောက်ပြန်ကြတော့ ဘဝပျက်တာ သိပ်ပြီးမဆန်းပါဘူး...”

“အဖေဦးကျော်ဇောကရော”

“ဒင်းလည်း သူ့ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ ကပ်ပြီးနေရတယ်၊ ဟိုက မသဒ္ဓါ ရေစာကို စားနေရတဲ့ဘဝကိုရောက်နေ ရပြီ”

အမိုက်ဇာတ်၏ အဆုံးသတ်က ကြားရတာကိုမကောင်း... ပန်းမှုံခင်ပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့ကြပေမယ့် ခုလို သတင်းဆိုးတွေကို ကြားရပြန်တော့လည်းစိတ်မကောင်း...

“အမေကတော့ ရှင်းတယ် တင့်တင့်ကိုတော့ အိမ်ပေါ်မှာ ခေါ်ထားချင်ခေါ်ထားမယ်၊ ဟိုတဏှာကောင်ကိုတော့ မေတ္တာ မရှိဘူး”

စိစိသော်သိမ့် ထမီကိုပြင်ဝတ်ပြီး အပေါ်အင်္ကျီစကိုဆွဲချကာ ထမင်းချိုင့်ကိုယူပြီးအပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

“သမီး မေမေ ချက်ချင်းပြန်လာမယ် သိလား၊ ဈေးထဲက လူတွေ လာရင် အမေ ညနေမှပြန်လာမယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမေ့ကိုခြံထိလိုက်ပို့ပေးပြီး အိမ်ထဲသို့ပြန်ပြီးဝင်ခဲ့သည်။

ပန်းမှုံခင် ခုလိုဘဝလေးအေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေချိန်မှာ ကြီးကြီးမေကို မြင်စေချင်လိုက်တာ... ကြီးကြီးမေ ဘယ်ဘဝ ကိုရောက်နေသလဲ... ပြီးတော့ ဒေါက်တာကိုကို... ဆေးရုံကနေ တာဝန်ပြီးဆုံးလိုပြန်မည့်ညက သူ့ကို စိတ်မချနိုင်သည့်စကားတွေ မျက်လုံးတွေသည် ပန်းမှုံခင် အမှတ်ရဆုံးကိစ္စလေးတွေပင်.. အလွမ်းတွေ၏ သခင်တစ်

ယောက် ပန်းမှုံခင်ဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သတိမှရပါ
မလား... ဒီကဖြင့် သတိတွေရလို့...

တကယ်ဆို... ဒါဟာ ပန်းမှုံခင်စိတ်ကူးတွေနှင့်အိပ်မက်တွေ ပါ...
“တီ တီ တီ”

ကားဟွန်းသံက ခြံဝတံခါးတွင် ပွက်လောရိုက်နေသည်။

အဝတ်အစားတွေချွတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ဖို့ပြင်ချိန်မှ ကား
ဟွန်းသံကြောင့် တဘက်လေးကို ပတ်ပြီးအိမ်အပြင် သို့ထွက်ခဲ့
ရသည်...

“ဟင်...မင်း”

လကမ္ဘာစိုး... ရီဝေပြီးမူးနေသည့် မျက်လုံးတွေတောင် ပြေလျော့
သွားသည်။ သူတောင့်တနေသော ကောင်မလေးကို မထင်မှတ်ဘဲ
တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်...

“ဟင်... စိစိသော်သိမ့်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

စိစိသော်သိမ့်... လုပ်ကိုင်စားဖို့အတွက် လက်သတ်မွေးထား
သည့်သူလား... အများဆုံးဖြစ်နိုင်သည်။ စိစိသော်သိမ့်အနေဖြင့်
သူ့အရွယ်နှင့်ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်ကိုင်စားဖို့က မဟန်တော့ ခုလို မင်း
ကြိုက်စိုးကြိုက်လေးတွေကို မွေးမြူလုပ်ကိုင်စားသောက်မှာ ဖြစ်သည်။

ပန်းမှုံခင် ကားပေါ်မှလူကို မြင်ဘူးဟန်ရှိနေသည်။

ခြံတံခါးကို ချက်ချင်းမဖွင့်သေးဘဲ အတန်ကြာအောင် စဉ်း
စားပြီး...

“ဪ”

လက်ညှိုးလေးကို သွားဖြင့် ကိုက်ပြီး တွေးကြည့်လိုက်တော့

သူနှင့် ကြီးကြီးမေကို ကယ်တင်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင်...

“မင်းက ဒီကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“တစ်ပတ်လောက်ရှိပါပြီ”

“ဪ...ငါ...နယ်ဘက်ကိုသွားနေတုန်းကိုး...”

မေမေနှင့်ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာတော့ ပန်းမှုံခင် မသိ။
မေမေဆီလာသည့်ဧည့်သည်ဖြစ်သလို ပန်းမှုံခင်ကို ကယ်ခဲ့ဘူးသော
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တာမို့ အိမ်ထဲတွင်ဧည့်ခံထားသည်။

“မင်းနဲ့ ဒေါ်စိစိသော်သိမ့်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လဲ”

“ဒေါ်စိစိက မှုံ့အမေပါ”

“ဘာ...”

လကမ္ဘာစိုး...ထင်ထားသောအတွေးတွေက တလွဲတချော်...
စိစိသော်သိမ့်၏သမီးဖြစ်နေခြင်းသည် ဆုံစည်းနိုင်ဖို့အတွက်
အပျက်တရားတစ်ခုပင်...

လကမ္ဘာစိုးရှေ့တွင် ထမိရင်ရှားလေးကို တင်းတင်းကလေး ဝတ်
ထားပေမယ့် ထဘီမှာ ဒူးတွင်ရှိနေသဖြင့် ပန်းမှုံခင်၏ ဖြူဖွေး စွတ်
နေသော ခြေသလုံးသားလေးတွေကို အထင်းသားမြင်တွေ့ နေရသည်။

တဘက်ကလေးခြုံထားပေမယ့် ပေါ်လွင်နေသော လက်မောင်း
သားလေးတွေက အိစွတ်နေသလို မျက်ဝန်းနက်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်း
ပါးပါးလေးက လကမ္ဘာစိုးရဲ့စိတ်တွေကို အပြင်းထန်ဆုံး နှိုးဆွနေ
သလား..

“အစ်ကို အမေကို စောင့်ဦးမှာလား”

“မစောင့်တော့ဘူး...လကမ္ဘာစိုး လာသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်

ပါ...ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့...စီးပွားရေးကိစ္စ...မနက်ဖြန်ကျရင် ဖုန်းဆက်
မယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လကမ္ဘာစိုး အကြံတစ်ခု ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ထိုအကြံသည်
ပန်းမုံခင်အတွက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသောအကြံပင်...။

အိမ်နီးခြား | ၂၇ |

လကမ္ဘာစိုး ချိန်းသောနေရာကို စိစိ မသွားချင်...

သမီးလေးကို သူ့ဘဝထဲတွင် ပြန်ပြီးလက်ခံလိုက်ကတည်းက သမီးလေး ဝမ်းနည်းစရာ စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်စေမည့် ကိစ္စတွေကို စိစိရှောင်ချင်သည်။

ဒါပေမယ့် ဆိုင်ခန်းဝယ်ဖို့နှင့်အရင်းအနှီးလုပ်ဖို့အတွက် ငွေက လိုနေသေးသောကြောင့် လကမ္ဘာစိုးဆိုသည့် ချာတီတ်လေးကို နောက်ဆုံးပစ်မှတ်အဖြစ် သဘောထားပြီးအသုံးပြုရတော့မည်။

ချိန်းဆိုထားသော ဆိုင်ကိုရောက်တော့ လကမ္ဘာစိုး မရောက်သေး...။

“မမ...ရောက်ပြီလား...”

အသားနီစပ်စပ်နှင့်လူတစ်ယောက်က မိမိထိုင်နေသော ဝိုင်း တွင် ဝင်ထိုင်ပြီးမေးလိုက်သောကြောင့်...

“ဘာကိစ္စလဲ လာပြီးရောတာလား...”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး...”

“လကမ္ဘာစိုး မှာထားလို့ပါ”

“ဘာလဲ...ပြော”

စကားကို တိုတိုနှင့်ရှင်းရှင်းပဲပြောပြီး ခံတွင်းချဉ်သောကြောင့် ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။

သမီးဖြစ်သူက မသောက်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံထားသောကြောင့် စိစိ သိပ်ကြိုက်သော စီးကရက်ကိုပါ ဖြတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ချက်ချင်းကြီးကျတော့ မလွယ်..

“သူက ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“သင်္ဘောသားရုံးကိုပါ..နည်းနည်းနောက်ကျမယ်တဲ့.. မမစောင့်နေပေးပါတဲ့...”

“ကောင်းပြီ.. မင်းမှာ စီးကရက်ပါလား”

“မပါဘူး မမသောက်ချင်ရင် သွားဝယ်ပေးမယ်”

“ဒါဆို တစ်ဘူးလောက်ဝယ်ပေးကွာ..”

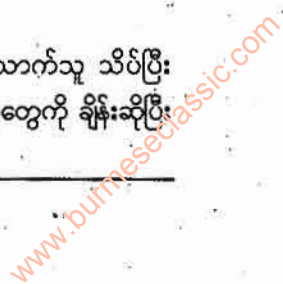
လကမ္ဘာစိုးနှင့်ရွယ်တူလောက်ရှိမည့် ချာတိတ်ကလေး ဆိုင်ကောင်တာတွင် စီးကရက်တစ်ဘူး ဝယ်ယူလာပြီးပေးလေသည်။

“မီးခြစ်လိုသေးလား”

ခေါင်းကိုညှိတ်ပြီး စီးကရက်ဘူးကို ဖောက်လိုက်သည်။

ချာတိတ်က မီးခြစ်ပါ ယူလာပေးသောကြောင့် စီးကရက်ကို အငမ်းမရ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ မသောက်တာကြာလို့ ခေါင်းထဲတွင် နူးဝေဝေတောင်ဖြစ်သွားသည်။

ချိန်းဆိုထားသော စားသောက်ဆိုင်က စားသောက်သူ သိပ်ပြီး ချိုလှပေ။ ဒီဆိုင်က လောင်းကစားနှင့် မကောင်းမှုတွေကို ချိန်းဆိုပြီး

၂၁၂ ❖ ဧည့်သည်

လုပ်သော ဆိုင်တစ်ဆိုင်...ထိုအချိန်တွင်ဆိုင်ထဲသို့ အသက်ခပ်ငယ် ငယ်ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားသားများကို တမင်မြူဆွယ်ရန် ဝတ်ထားသည့် ဝတ်ဆင်မှု...

စကပ်အကွဲက ပေါင်းရင်းထိ အပေါ်အင်္ကျီလည်ဟိုက်က ရင်သား တွေကို အတိုင်းသား ဖော်ပြလို...။

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း စကပ်ကပေါင်းရင်းထိရောက် လှလှ...အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကျတော့ ပါးလွှာပြီး ကိုယ်အထင်သား

ကောင်မလေးတွေ အသက်အရွယ်သည် သမီးလေး ပန်းမှိုင်နဲ့ သက်တူရွယ်တူ... စိစိ သမီးလေးဒီလို ဘဝမျိုးကို မရောက်တာကို ကံကောင်းရမည်ဟု ဆိုရမည်။

“ဟူး...”

လကမ္ဘာစိုးကိုစောင့်ရင် စိတ်က သိပ်ပြီးမရှည်ချင်...

စောင့်နေတာတစ်နာရီနီးပါးရှိနေလေပြီ.. ပေါ်မလာ..

“ခဏလေးနော် မမ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

စိစိ စိတ်မရှည်သည်ကို သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိသည့် ချာတိတ် က ဆိုင်ကောင်တာမှာသွားပြီး ဖုန်းဆက်ပြီးပြန်လာ တော့...

“သူ့အခုပဲ ရောက်လာမယ်တဲ့...”

(၁၀)မိနစ်လောက်ကြာတော့ လကမ္ဘာစိုးရောက်လာသည်။

“ဆောရီး...မမ”

“ရပါတယ်”

အဖော်စောင့်ပေးသည့် ချာတိတ် စိစိကိုနှုတ်ဆက်ပြီးလွှတ် သွားတော့မှ...

“ဘဏ်မှာငွေဝင်ပြီးထုတ်နေလို့ပါ”

ဘဏ်ကထုတ်လာသောငွေထုပ်ကို စိစိသော်သိမ့်ရှေ့မှာ တမင်ချထားခြင်းဖြစ်၏။

“မင်း ငါ့ကိုတွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စ...”

လကမ္ဘာစိုးက စကားကို ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ မှာထား သည့် အရက်ခွက်ထဲကို အအေးစပ်နေသည်။

“မမ ငွေလိုလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

အရက်ခွက်ထဲတွင် စပ်ထားမှု အဆင်ပြေသွားပြီဖြစ်၍ မော့သောက်လိုက်ပြီး...

“မမ ဆီကတောင်းဆိုစရာ တစ်ခုရှိတယ်”

“မင်းပြောကြည့်လေ...မင်းနဲ့အတူနေပေးဖို့လား အိမ်မှာ ဆိုရင်တော့ ဆောရီးနော်”

“မမ ပြောနေတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းတောင်းဆိုချင်တာက...”

“အင်း ပြောရရင် မိဘဖြစ်သူကို မင်္ဂလာကိစ္စ တောင်းဆိုချင်လို့”

“ဘာ...”

စိစိနှင့်လကမ္ဘာစိုးကြားတွင် မင်္ဂလာကိစ္စဆိုတာ အဆန်းတကြယ်ထိခွ...

“မမ သမီး ပန်းမှုံခင်ကို ကျွန်တော်စုံမက်တယ်”

“မင်းဘာပြောလိုက်တယ် လကမ္ဘာစိုး”

“ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ထပ်ယူမှာပါ”

“တော်တော့ကွာ...မင်း...”

စိစိအော်သံက နည်းနည်း ကျယ်လောင်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ.. အမေနဲ့လည်းမကင်းမရှင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ သမီးကိုပါ မင်းက ပတ်သက်ချင်တယ်ဆိုတော့ ထုံးစံ မဟုတ်တဲ့စကား ပဲ လကမ္ဘာစိုး... ငါဟာ သမီးပေါ်မှာ တာဝန်မကျေခဲ့ပေမယ့် ခုလို သွေးသားဆက်ဆံရေးမှာတော့ လက်မခံဘူး.. အမေ့လင်ဟာ သမီး လင်မဖြစ်စေရဘူး..”

“မမနဲ့ ကျွန်တော်က လင်မယားမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ် မင်းနဲ့ငါ လင်မယားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အတူတူအိပ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လေ”

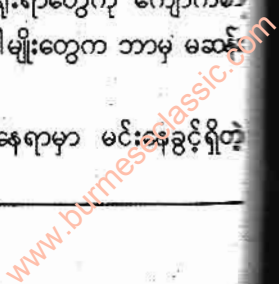
“ဒါတွေကို မမမေ့လိုက်ရင်...မမအတွက် ငွေလိုသလောက် သုံးခွင့်ပြုမယ်”

လက်ကြားမှ ကုန်လုလုစီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ခွက်ထဲသို့ ထိုးချေပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“မင်းဆီကငွေဟာ ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွက်ဆိုရင်တော့ ယူပြီး သုံးလိုက်မယ်...ငါ့ရင်သွေးအတွက် ကုဋေချီပြီးပေးလည်း ငါ သဘောမတူနိုင်ဘူးကွာ.. ငါတို့ မြန်မာ့မလေ့နဲ့ အရမ်းဆန့်ကျင်တဲ့ကိစ္စကို ငါလက်မခံဘူး..”

“ခက်နေပြန်ပြီ...ယဉ်ကျေးမှုတွေ ရိုးရာတွေကို ကျောက်စာထိုးမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ.. အနောက်နိုင်ငံမှာ ဒါမျိုးတွေက ဘာမှ မဆန်းကြယ်ဘူး...”

“ဒါ... မြန်မာပြည်ကွ.. သမက်နေရာမှာ မင်းနေခွင့်ရှိတဲ့”

♥ ကွန်းခိုရာမဲ့နှလုံးသား ၂၁၅

လူဆိုရင် ယောက္ခမဖြစ်တဲ့သူကို မိဘလို ကိုးကွယ်ရတယ်.. ခုဟာက
မအေနေ့လည်းအိပ်၊ သမီးနဲ့လည်းအိပ်မယ့်ကိစ္စကို ငါက ကြည်ဖြူ
ရမလား..”

လကမ္ဘာစိုး.. ပါးစပ်ထဲသို့ အရက်က (၂)ခွက်မြောက်ဝင် သွား
သလို စကားတွေက လေးလံသဖွယ်ဖြစ်လာသည်။

လကမ္ဘာစိုး... သဘောပေါက်လိုက်သည်က စိစိသော်သိမ့်နှင့်
ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးလို့မရနိုင်ဘူးဆိုသည်ပင်ဖြစ်သည်။

ရိုးရိုးလေးမရရင် ဆန်းပြားမှုလေးနှင့် ပန်းမုံခင်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့
ဝင်ရှိတော့သည်။

ပန်းမုံခင် အပေါ်မှာ လကမ္ဘာစိုး စွဲလမ်းမှုသည် ပိုင်ဆိုင်ခြင်း
တစ်ခုကလွဲပြီး စွန့်လွှတ်ဖို့မရှိ...

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီမမ.. ပန်းမုံခင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
မနေ့ကျွန်တော် ဆွေးနွေးဖို့မရှိတော့ပါဘူး.. မမငွေလိုအပ် သလောက်
ပြောပါ...”

စိစိသော်သိမ့်..လကမ္ဘာစိုးဆီမှ ငွေကို မလိုချင်တော့ပေ..

“ကျေးဇူးတင်တယ် လကမ္ဘာစိုး.. ငါ့အတွက် ငွေမလိုအပ်
တော့ဘူး...”

အသံနိုး | ၂၈၂

စိစိသော်သိမ့် ပဲခူးက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီမှာ ငွေ ခဏ လှည့်ရန် ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ပန်းမှုခင်တစ်ယောက် သာကျန်နေ သည်။

အချိန်က ညနေစောင်းလို့ မှောင်စပျိုးနေပြီ...အမေ့ကို အိမ် ပေါက်ဝမှလှမ်းပြီးမျှော်ရင်း ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက် တော့ တိမ်ညိုတွေက မြောက်ဘက်ဆီမှ အုပ်ဆိုင်လို့ မိုးရွာတော့ မည်...။

အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်ပြီး မပိတ်ရသေးသော တံခါးတွေကို လိုက် ပြီးပိတ်ချိန်မှာပဲ မိုးက သည်းသည်းမဲမဲ ရွာချလိုက်သည်။

“ဟိ....”

ခြံဝမှ ကားဟွန်းသံကိုကြားလိုက်ရတော့ မေမေ ပြန်လာပြီထင် ကာ ထီးကလေးယူပြီးထွက်လာခဲ့ပြီးအနားရောက်တော့မှ မေမေမဟုတ် လကမ္ဘာစိုးရဲ့ ကားလေးဖြစ်နေသည်။

“မေမေရီဘူး ကိုလကမ္ဘာစိုး”

“တို့သိတယ် ပဲခူးသွားတယ် မဟုတ်လား၊ တို့နဲ့ ကိစ္စလေး

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုချိန်းထားလို့လာခဲ့တာ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ချိန်က ကယ်ခဲ့ဘူးသော ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်မို့သာ အိမ်ထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တခြားသူဆိုရင်တော့ ပန်းမုံခင် တံခါးဖွင့်ပေးမှာမဟုတ်...

အိမ်မှာကသူ တစ်ယောက်တည်း...မသင့်သည့်ကိစ္စ...

ထီးကလေးပိတ်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ထောင်ကာ ရှေ့မှဝင်ခဲ့ရင်း နောက်မှ လကမ္ဘာစိုးလိုက်ပြီးဝင်ခဲ့သည်။

“ဂျိုင်း...”

အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်သံကြောင့် လှမ်းအကြည့်...လကမ္ဘာစိုး တံခါး သော့ကိုပါ ခတ်နေသောကြောင့်...

“ကိုလကမ္ဘာစိုး ဘာလုပ်တာလဲ၊ တံခါးဖွင့်ထားလေ... အမေ မှမရောက်သေးတာ..သော့မခတ်ပါနဲ့”

ပန်းမုံခင်စကားကို သိပ်ပြီး ဂရုမပြုသလိုလုပ်ပြီး နီမြန်းနေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။ ပြီးမှ ပန်းမုံခင်အနားကို ကပ်လာ သည်။

“ကို လကမ္ဘာစိုး”

နောက်ကိုဆုတ်ရင်း ပြတင်းပေါက်ဘေးနံရံကို ကျောရောက် သွားသည်။

“မင်းကို စကားပြောချင်တယ်”

“ဒါဆို ဧည့်ခန်းမှာ ပြောပါ”

“ဒီမှာပဲရပ်ပြီး ပြောချင်တယ်”

အရက်နဲ့တွေ့က နှာခေါင်းမခံနိုင်အောင်...

ပန်းမှုံခင်နှင့်အနီးကပ်ဆုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သောကြောင့် ဘေးကို ထွက်မယ်အပြု....

“အို”

ပန်းမှုံခင်...ခါးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်းဆွဲသွင်းသည်။

“မင်းကိုငါ ပထမဦးဆုံးစတွေ့ကတည်းကချစ်ခဲ့တာ... မင်း ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာကိုစုံစမ်းလို့မရလို့ပါ”

“လွတ်...လွတ်ပါ”

“ငါ မင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“အမေ...ရေ...အမေ”

အမေ့ကို ခေါ်မိသည်။ အင်အားချင်းမမျှသဖြင့် လကမ္ဘာစိုး ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လို့မရနိုင်...လက်သည်းတွေနဲ့ လကမ္ဘာစိုးကို ကုပ်ခြစ်ပေမယ့် အရာမရောက်..လကမ္ဘာစိုး ဝတ်ထားတဲ့ ဂျင်း ဂျာကင်က အထူကိုး..

“ရှင် အမေ့ကို ပြောပါ....ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့...နော်...ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းအမေနဲ့ ဘာမှ ဆွေးနွေးလို့မရလို့ ပွဲသိမ်းကြုံရတာ၊ ပဲခူးက နေပြန်လာဖို့ မလွယ်ဘူး၊ မင်းအမေ ပိုက်ဆံသွားပြီး ချေးတဲ့လူက ငါ့လူလေ...သူက..ဒီညတော့ အချိန်ဆွဲထားမှာ”

“ကလင်...ကလင်...”

တယ်လီဖုန်းဆီမှအသံမြည်နေသည်။ အမေ့ဆီက ဖြစ်မယ်။

တယ်လီဖုန်းကိုင်ခွင့်မပေး

မိုးကလည်းအပြင်မှာ သည်းကြီးမည်းကြီး...အိမ်ထဲမှ အော်လည်း
ဘာမှထူးမှာမဟုတ်...

“အွန်...အီး...”

နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ရောက်နေသည့်လကမ္ဘာစိုး နှုတ်ခမ်းကို ခေါင်း
လွဲရှောင်ပေမယ့် ညအိပ်ခါနီး ဝတ်ထားသည့် ရှန်သား အင်္ကျီလေး၏
ကြယ်သီးတွေက ပြုတ်ထွက်နေလေပြီ...

လကမ္ဘာစိုး သိုင်းဖက်ထားသော လက်အောက်မှ ပန်းမှုံခင်
လက်ကလေး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲတော့

ညနေကခြံထဲတွင် ပန်းအိုးတွေကို မြေဆွခဲ့သော ခက်ရင်းကို
ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှာ မေ့ပြီး တင်ထားသောကြောင့် ဆွဲကိုင် မိသွား
သည်။

လကမ္ဘာစိုး...နံရံတွင်သူ့ကိုကပ်ပြီး ပြုတ်နေသော ကြယ်သီး
တွေမှတစ်ဆင့်တက်မည်အပြု...

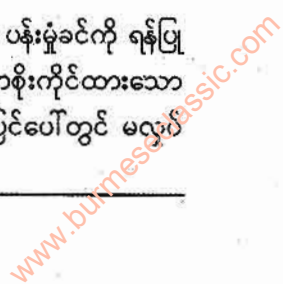
“ဇွတ်...”

“အား...”

ပန်းမှုံခင်လက်ထဲမှ ခက်ရင်းအချွန်သည် လကမ္ဘာစိုး ဗိုက်ဆီသို့
စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

“မင်း...မင်း...ငါ့ကို....”

ဗိုက်တွင်စိုက်နေသော ခက်ရင်းကိုဆွဲနှုတ်ပြီး ပန်းမှုံခင်ကို ရန်ပြု
မည်အလုပ် ဆောင်ပြီးတွန်းလိုက်တော့ လကမ္ဘာစိုးကိုင်ထားသော
ခက်ရင်းအချွန်က သူ့ရင်ဝကိုပြန်စိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မလှုပ်

၂၂၀ X ရွှေဘဝ

တော့ပေ...

“မေ...မေ...မေမေ...”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးတွေက ရေစီးကြောင်းပမာ စီးနေ လေပြီ။
ဝေဒနာကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားပြီး သေဆုံးနေသော လကမ္ဘာစိုးကို
ပန်းမှိုခင်ကြည့်ရင်း ပိတ်ထားသော အိမ်တံခါး ဝကိုပြေးထွက်သွားသည်။
တံခါးသော့က ဘယ်မှာထားမိမှန်း မသိသောကြောင့် အနောက်ကို
ပြန်ပြီး လှည့်ကြည့်မိတော့ လကမ္ဘာစိုး အလောင်းကြီးမှာ သွေးပျက်
ချောက်ချားစရာ..

မိုးခြိမ်းသံလျှပ်စီးလက်သံတွေက...သည်းခြေပျက် မတတ်...

“အမေ အမေ သမီးကို ကယ်ပါ...ဟား...ဟား...ဟား
လူယုတ်မာတွေ ငါ့နားကို မလာကြနဲ့...ခုတော့ ဘာတတ်နိုင် သေးလဲ...
သေပြီ သေပြီ...ပျော်လိုက်တာ တူပို့ တူပို့...”

“ဟီး အီး...အီး...မေမေရယ် သမီးကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်...
သမီးကြောက်တယ်၊ မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးမယ်၊ မေမေလာရင် နို့စို့
မယ်၊ ဖေဖေလာရင် ကပြခိုင်းရမယ်၊ အဲ...ငါ့မှာ ဖေဖေမှမရှိတာပဲ
အီး...အီး...”

အခန်း၏ သံတိုင်အထဲတွင် ငိုလိုက် ရယ်လိုက် ကခုန်လိုက်
နှင့် အမေဖြစ်သူကို တမ်းတနေသည့် ပန်းမှုံခင်...

ပန်းမှုံခင်၏ ဘဝကို ရမ္မက်သားကောင်ဘဝက လွတ်မြောက်
ခဲ့ပေမယ့်...

စိတ်နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် သွေးအလူးလူး
ဖြင့် သေဆုံးနေသည့် အလောင်းဘေးတွင် စိတ်ချောက်ချားခြင်း
တို့ကြောင့် ခုလို စိတ္တဇဝေဒနာသည်လေးဘဝကိုရောက်ခဲ့ရပြီလေ..

“သမီးလေးရယ် အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား”

စိစိသော်သိမ့် ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်လို့ မရနိုင်သော မြင်ကွင်း ..။
လောကကြီးတွင် လူသားတွေ အလိုရမ္မက် ကြီးမားမှုကြောင့်

၂၂၂ ❄️ ရွှေဘဝင်

ကြုံခဲ့ရသော သမီးလေး ပန်းမှုံခင်၏အနာဂတ်သည် ရင်နှင့်ဖွယ်ကောင်း လှသည်။

“သမီး...သမီးလေး”

“ဘာ...သမီးလေးလည်း... ခုမှလာပြီး မခေါ်နဲ့...ပစ်ထား တုန်းက ပစ်ထားပြီး...ဟင်း...ခုမှသမီးတဲ့ ရယ်ဖို့ ကောင်းလိုက် တာ ဟားဟား...”

နေကမ္ဘာစိုး...စိစိသော်စိစိ လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး..

“ခုချိန်မှာ ပန်းမှုံရဲ့ ဝေဒနာဟာ အမြင့်ဆုံးကို ရောက်နေတယ် နောက်တော့ သူ့ဘဝမှန်ကို ရောက်သွားမှာပါ”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ရက်စက်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခနှင့်ကြုံခဲ့ရသည့် ပန်းမှုံခင်...ခု ညီဖြစ်သူ၏ယုတ်မာမှုကြောင့် အရူးမလေးဖြစ်နေ ပြန်ပြီ...အခန်းနံရံထောင့်မှာ ကြောက်ရွံ့နေသော မျက်နှာလေးဖြင့် ထိုင်နေသော ပန်းမှုံခင်ကို နေကမ္ဘာစိုးလှမ်းကြည့် ပြီး...

ရင်မှာ ဆိုနှင့်နေလေတော့သည်။

“စိုး...ပြန်ကြရအောင်နော်”

ချစ်သူ မေမေ သူ့လက်မောင်းလေးကို အားပေး နှစ်သိမ့်စွာဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ခေါ်သည့် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရင်း....

ပန်းမှုံခင်လေးကို ကျောခိုင်းလိုက်ချိန်မှာတော့...

“ကိုကိုဒေါက်တာ..... ဒေါက်တာကိုကိုကို မှုံအရမ်းချစ် တယ်...”

ပရိသတ်များကိုအစဉ်လေးစားလှပ

ရွှေဘဝင်

www.burmeseclassic.com